ἡ Κάλτσα
ELBEO
θριαμβεύει εἰς ὅλον τὸν κόσμο λόγῳ τῆς κομψότητος, τῆς στερεότητος ϗ τῆς μοδέρνας ἐμφανίσεως της.
Δοκιμάσατέ την ϗ θὰ πεισθῆτε

Ἐσώρρουχα
ALPHA
εἰς ὡραιότατα σχέδια ϗ ἐξαιρετικὴ ποιότητα

Ζητήσατέ τα εἰς τὰ καλὰ καταστήματα • Τιμαὶ ἀπολύτως ὡρισμέναι.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΛΚΑ Α.Ε. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44β ΤΗΛ. 25-401

ΡΕΞ

Ἑβδομαδιαία δημοσιογραφικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις

ΕΤΟΣ Α΄
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 5 - ΑΡΙΘ. 6

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ"

Π
Ρ6

ΡΕΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ; ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-211

Τιμὴ φύλλου Δραχμ. 5.— ″Ετος Α΄ ἀρ. 6 Ἀθῆναι 18 Μαρτίου 1939

Ἐντυπώσεις καὶ Συμπεράσματα

ΤΟ ΚΟΥΚΟΥΤΣΙ ΤΗΣ ΕΛΗΑΣ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ σκηνὴ διαδραματίζεται σ' ἕνα ἀθηναϊκὸ μπὰρ ποὺ ἡ είμαρμένη τὸ ἐτοποθέτησε κοντὰ στὴ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Σ' ἕνα τραπεζάκι τοῦ πεζοδρομίου, πού, τώρα, μὲ τὴν πρώτη ἀνοιξιάτικη προανάκρουσι ἄρχισε νὰ ξαναπαίρνῃ τὴ συνηθισμένη καὶ τόσο γοητευτικὴ ζωηρότητά του, κάθηνται δυὸ κύριοι καὶ δυὸ κυρίες. Τί ἀκριβῶς συνδέει τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους μὲ τὶς δύο κυρίες, μᾶς εἶνε τελείως ἀδιάφορο. Ἡ ὥρα θὰ κοντεύῃ πιὰ ὀχτώμισυ, κι' ὅπως εἶνε γνωστὸ τὴν εὐλογημένη αὐτὴ ὥρα ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ποὺ συμβαίνει νὰ κάθωνται σ' ἕνα ὁποιοδήποτε κέντρο, δὲν εἶνε διατεθειμένοι νὰ βάλουν τίποτα ἄλλο στὸ στόμα τους, ἐκτὸς ἀπὸ κάνα οὐζάκι ἢ καμμιὰ μπυρίτσα. Ἡ συντροφιὰ ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ — ὅπως εἶνε καὶ δικαίωμά της ἄλλωστε— ἐπροτίμησε τὸ οὐζάκι.

Τὸ γκαρσόνι μόλις ἐπῆρε τὴ σχετικὴ παραγγελία, τσακίστηκε μὲ ἀδικαιολόγητη, πράγματι, προθυμία, νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Καὶ σὲ λίγο ἐπανῆλθε κρατῶντας ἕνα ὠοειδῆ δίσκο, ὁ ὁποῖος περιεῖχε τέσσερα οὖζα, τέσσερα νερὰ κι' ἕνα πιατάκι μὲ τοὺς ἐπιβαλλομένους γιὰ τὴν περίστασι μεζέδες. Τὸ πιατάκι πάλι αὐτὸ μὲ τοὺς μεζέδες περιεῖχε τὰ ἑξῆς ἐνδιαφέροντα πράγματα: Τέσσερις ἀντζοῦγες ξαπλωμένες μ' ἀνατολίτικη νωχέλεια ἀπάνω σὲ τέσσερες φετίτσες ψωμιοῦ, τέσσερα ...μόρια φιλέττου χοιρινοῦ, τέσσερα ραπανάκια, καὶ τέσσερες ἐληὲς Καλαμῶν.

Οἱ κυρίες ἔκαναν ἀρχὴ ἀπὸ τὶς ἀντζοῦγες. Ὁ ἕνας κύριος ἀπὸ τὸ χοιρινὸ κι' ὁ ἄλλος, ἀπὸ τὴν ἐληά. Ὁ τελευταῖος, ὅμως, μόλις ἐγεύθηκε τὸν καρπὸ τοῦ θρυλικοῦ δέντρου ποὺ τιμᾷ τὰ ἱερὰ χώματα τῆς εὐάνδρου Μεσσηνίας, ἐφάνηκε πολὺ μετανοημένος γιὰ τὴν πρᾶξι του, καὶ πῆρε ὕφος ἀνθρώπου ποὺ διατελεῖ ὑπὸ τὸ κράτος συντριπτικῆς ἀμηχανίας. Οἱ ρέστοι κάτι κατάλαβαν.

—Τί ἔχεις ; Τὸν ἐρώτησε ἡ μιὰ ἀπ' τὶς κυρίες.

Ἐκεῖνος ἐφάνηκε σὰ νὰ διστάζῃ γιὰ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλὰ γρήγορα τὸ πῆρε ἀπόφασι:

—Τὸ κουκοῦτσι, εἶπε, τί νὰ τὸ κάνω ;...

—Ποιὸ κουκοῦτσι ;...

—Τὸ κουκοῦτσι τῆς ἐληᾶς... ″Εφαγα τὴν ἐληά, ἔχω τὸ κουκοῦτσι στὸ στόμα μου καὶ δὲν ξέρω τί νὰ τὸ κάνω. Γιὰ πῆτε μου ἐσεῖς τί πρέπει νὰ τὸ κάνω, γιὰ νὰ εἶμαι ἐν τάξει μὲ τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς;...

″Ολοι ἔμειναν σκεπτικοὶ γιὰ λίγο.

—Νὰ τὸ ἀφήσῃς στὸ πιάτο!... Τοῦ συνέστησε κατόπιν ὁ ἄλλος κύριος.

—Τί λές, καλέ!... Διεμαρτυρήθη ἡ μία κυρία. Τὸ πιάτο αὐτὸ εἶνε κοινὸ καὶ γιὰ τοὺς τέσσερίς μας, δὲν εἶνε δυνατόν, λοιπόν, νὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ λές. Οἱ στοιχειώδεις κανόνες τῆς ἀηδίας τὸ ἀπαγορεύουν.

—″Ε, τότε, ἂς τ' ἀφήσῃ στὸ τραπέζι! Ξανασυνέστησε ὁ κύριος.

Ἡ ἄλλη κυρία ἔγινε κάτωχρη ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι.

—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε!... εἶπε.... Γιὰ νὰ μᾶς πάρῃ ὁ κόσμος γιὰ χωριάτες.

—″Ε, τότε, ἂς τὸ φτύσῃ κάτω!... Ἐτόλμησε νὰ ξανασυστήσῃ ὁ κύριος.

Ἡ πρώτη κυρία ἔλαβε καὶ πάλι τὸ λόγο:

—Δὲν εἴμαστε καλά... εἶπε, κυττάζοντας ἐπιτιμητικῶς καὶ τοὺς δύο ἄρρενας. Στὴν Ἀθήνα βρισκόμαστε, δὲν βρισκόμαστε στὰ Λεβέτσοβα !...

—Λέγετε, τέλος πάντων, τί πρέπει νὰ κάνω, εἶπε παρακλητικῶς ὁ κύριος ποὖχε τὸ κουκοῦτσι στὸ στόμα.

″Ολοι ξαναβυθιστήκανε σὲ σκέψεις. ″Υστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ποὺ ὑπῆρξε, ὅπως φαίνεται, πολὺ ἄγονη σὲ ἀποτελέσματα, ὁ ἄλλος κύριος εἶπε συντετριμμένος:

—Τὸ μόνο ποὺ σοῦ μένει νὰ κάνῃς εἶνε νὰ τὸ καταπιῇς!...

—Σῶπα, καϋμένε, ποὺ θὰ τὸ καταπιῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ πάθῃ τίποτα, ξεφώνησε ἡ μιὰ κυρία...

Αἰφνιδίως τὸ πρόσωπο τοῦ θύματος τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς τραγωδίας ἐφωτίστηκε.

—Ἀφῆστε... Βρῆκα!... τοὺς εἶπε καθησυχαστικά.

—Τί; ... Ρώτησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

—Νά, αὐτό...

Καὶ προτοῦ προφτάσουν νὰ τὸν ἀναχαιτίσουν ξέσπασε σ' ἕνα βαρβαρώτατο καὶ παταγωδέστατο «φτοῦ», καὶ τὸ κουκοῦτσι τῆς ἐληᾶς διαγράφοντας ἕνα ἀκριβέστατο ἡμικύκλιο, ἐκτοξεύτηκε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, πρὸς μεγίστην δυσφορίαν τῶν κυριῶν.

Κι' ἔτσι ἀπεδείχθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ὅτι οἱ ἄνθρωποι μόνο στὶς δύσκολες στιγμὲς ἐπινοοῦν μεγάλα πράγματα.

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν ὀλίγοις

ΤΟ „ΡΕΞ"

Ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ εἰς τὴν 6ην σελίδα ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἑνὸς πραγματικὰ ἀριστουργηματικοῦ αἰσθηματικοῦ μυθιστορήματος «Τριλογία ἀγάπης» τοῦ περιφήμου συγγραφέως Μάρτιν ″Αρμστρογκ. Πρόκειται περὶ μιᾶς μελαγχολικῆς καὶ παθητικῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ προκαλέσῃ εἰλικρινῆ καὶ ἀβίαστον συγκίνησιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας.

Ἐπίσης ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ τὸ «Ρέξ», πιστὸν πάντοτε στὸ πρόγραμμά του, τῆς συνεχοῦς βελτιώσεως, αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν σελίδων του ἀπὸ 28 εἰς 36. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι οἱ φανατικοὶ φίλοι του θὰ ἐκτιμήσουν δεόντως τὴν νέαν προσπάθειαν.

✪

ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον μετέδωσε μίαν εἴδησιν, ἡ ὁποία κατέστησε γνωστὸν ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον τὸ ἀπονενοημένον διάβημα τῆς Ρόζας Σ. Συμπέρα, ἡ ὁποία ἐπιθυμοῦσα διακαῶς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐγκόσμια, ἔλαβε τὸ ἀσύγκριτον θάρρος νὰ καταπίῃ 4 ὁλόκληρα δισκία κινίνης ! Ἀποφεύγομεν νὰ σχολιάσωμεν τὴν εἴδησιν καὶ νὰ χαρακτηρίσωμεν καταλλήλως τὴν ἡρωϊκὴν πρᾶξιν τῆς δι' ἀγνώστους πάντοτε λόγους ἀπογοητευμένης Ρόζας, αἰσθανόμεθα ὅμως τὴν ἀνάγκην νὰ δηλώσωμεν, ὅτι τὰ 4 δισκία κινίνης εἶνε ἡ συνηθισμένη ποσότης ποὺ παίρνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν αἰσθάνωνται τὸ ἐλαφρότερον συνάχι !

✪

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἀνοίξεως, οἱ ἐκδρομὲς ἄρχισαν νὰ διοργανοῦνται, ἡ μιὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ Ἀθηναῖοι πιὰ δὲν κρατιοῦνται στὰ σπίτια τους. Κάθε Κυριακὴ πρωΐ, τὰ μπούσια καὶ οἱ σιδηρόδρομοι τῆς Ἀττικῆς γεμίζουν ἀπὸ ἀνθρώπους, ἀπὸ πακέτα κι' ἀπὸ φαγώσιμα, ποὺ λαμβάνουν ὅλα ὁμοῦ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὶς ἐξοχές, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν ἁπαλότητα τῆς νέας χλόης, παραγωγῆς 1939... καὶ στοὺς σταθμοὺς δημιουργοῦνται οἱ πρῶτοι συνωστισμοί, οἱ πρῶτοι διαπληκτισμοί, οἱ πρῶτοι καυγάδες :

—Μαρία, τὸ παιδί!...

—Ἐδῶ εἶνε, Ἀγαμέμνων... Οἱ κεφτέδες ;

—Ἐδῶ εἶνε κι' αὐτοί... Ἐσὺ ὅμως τὸ παιδὶ καὶ τὰ μάτια σου...

— Κι' ἐσύ, τοὺς κεφτέδες καὶ τὰ δικά σου...

Καὶ ἐκεῖ, μέσα στὰ πρῶτα ἐαρινὰ φυσήματα τῆς αὔρας, ὁλοκληροῦνται αἱ πρῶται τραγωδίαι τῆς ἐκκολαπτομένης ἀνοίξεως, ποὺ φέρουν κατ' εὐφημισμὸν τὸν τίτλον «ἐκδρομαί»...

✪

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

Οἱ ἐφημερίδες διέπραξαν τὴν ἀσυγχώρητον ἀπρονοησίαν νὰ μᾶς γνωστοποιήσουν ὅτι τὸ εἰς χρυσὸν ἀπόθεμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὑπερβαίνει τὰ 15 δισεκατομμύρια δολλάρια, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε βαθυτάτην μελαγχολίαν εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώσαντας τὴν σχετικὴν εἴδησιν.

15 δισεκατομμύρια δολλάρια ! Μὰ ἦταν ἀνάγκη, βρὲ ἀδερφέ, νὰ μεταδοθῇ αὐτὴ ἡ εἴδησις

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡ

Ὁ Πρόεδρος Ροῦζβελτ, «ὁ σταυροφόρος τῆς εἰρήνης καὶ ὁ ὑπέρμαχος τῶν ἀδικουμένων», ὅπως τὸν χαρακτηρίζουν α ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες, εἶνε μανιώδης φιλοτελιστής. Ἡ συλλογή του θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας τῶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἡ τελευταία φωτογραφία τοῦ Μπέρναρ Σῶου. «Παρὰ τὰ γηρατειά μου, τὸ μυαλό μου εἶνε θαλερώτερο, παρὰ ποτέ», δήλωσεν ὁ δαιμόνιος συγγραφεὺς εἰς τὸν ″Αγγλον δημοσιογράφον, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη.

Κατὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα τῆς Παλαιστίνης ἐσημειώθησαν ἐπανειλημμένα κρούσματα σαμποτὰζ κατὰ μῆκος τῶν σωλήνων διοχετεύσεως πετρελαίου ἀπὸ Ἰρὰκ εἰς Παλαιστίνην. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία ἐλήφθη ἐνῷ τὸ ἐκχυνόμενον, κατόπιν τῆς διατρύσεως τοῦ σωλῆνος, πετρέλαιον φλέγεται.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38664

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ κ. Βασίλης Ἀργυρόπουλος ἀπαντῶν διὰ τῶν στηλῶν τοῦ ἑβδομαδιαίου Καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Παρασκήνια», εἰς γνωστὸν μὴ ἀποτυχημένον θεατρικὸν συγγραφέα κριτικόν, καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν γενικὴν κατακραυγὴν τοῦ κόσμου ἐναντίον τοῦ θιάσου του καὶ κυρίως τῆς πρωταγωνιστρίας του, λέγει πολλὰ διασκεδαστικώτατα πράγματα. Ὑποστηρίζει, δηλαδή, ὅτι ὁ θίασός του εἶνε θεσπέσιος, τὸ θέατρό του θαυμάσιον καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς δουλειᾶς του παραδειγματική. Διὰ τὴν πρωταγωνίστριάν του, ὅμως, διατυπώνει καὶ ὁ ἴδιος μερικὲς ἐπιφυλάξεις. Ἀποσπῶμεν τὴν σχετικὴν περικοπήν:

> «... Τώρα ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι καὶ μένα δὲν μοῦ πολυαρέσει τὸ λαρύγγι της. Ἀλλὰ καὶ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τῆς τὸ στρίψω γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.»

Ἀλλὰ ποιός τοῦ ἐπρότεινε τέτοιο πρᾶγμα. Δόξα σοι ὁ Θεός, οἱ κριτικοί μας μπορεῖ νὰ εἶνε ὅ,τι εἶνε, ἀλλὰ κανένας ἀσφαλῶς δὲν εἶνε Βάϊντμαν. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, κανένας λόγος οὔτε νὰ τῆς στρίψη τὸ λαρύγγι, οὔτε νὰ τῆς κόψη τὸ κεφάλι, οὔτε νὰ τῆς φάη τὸ πλεμόνι. Μπορεῖ, ὅμως, ἁπλούστατα, νὰ τὴν περιορίση εἰς τὰ οἰκιακὰ καὶ νὰ πάρη στὴ δουλειά του μία πρωταγωνίστρια τῆς προκοπῆς. Ἀλλὰ μία πρωταγωνίστρια τῆς προκοπῆς πρέπει νὰ πληρωθῆ μὲ 15, τοὐλάχιστον, χιλιάδες τὸ μῆνα, ἐνῶ ἡ ὑπάρχουσα, σᾶν καλὴ σύζυγος ποὺ εἶνε, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίωσιν. Καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ ἀκριβῶς εὑρίσκεται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ κόμπος τοῦ ζητήματος.

Ἂς μὴν ξεχνάη, ὅμως, ὁ κ. Ἀργυρόπουλος ὅτι μὲ μίαν καλὴν πρωταγωνίστριαν αἱ εἰσπράξεις τοῦ ταμείου του μποροῦν νὰ διπλασιασθοῦν καὶ νὰ τριπλασιασθοῦν ἀκόμη. Ἂν δὲν ἀπατώμεθα τὶς εἰσπράξεις ποὺ ἐπέτυχε μὲ τὸ ἔργον τοῦ κ. Δ. Ἰωννοπούλου «Ἔρως εἰς τὸ τετράγωνον» εἰς τὸ ὁποῖον πρωταγωνιστοῦσε ἡ κ. Μιράντα Θεοχάρη, προσληφθεῖσα τότε ἐκτάκτως εἰς τὸν θίασον καὶ κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς τοῦ συγγραφέως, ἔχουν πολλὰ χρόνια νὰ δοῦνε τὰ μάτια του. Ὥστε ἂς ὑποβληθῆ ἀφόβως εἰς τὴν δαπάνην τῆς προσλήψεως μιᾶς ἀξιολόγου πρωταγωνιστρίας.

Διὰ τὰ ἄλλα — τὰ περὶ θεάτρου, θιάσου καὶ ὀργανώσεως — θὰ μποροῦσε κανεὶς ν' ἀπαντήση εἰς τὸν κ. Ἀργυρόπουλον καὶ νὰ τὸν ἀποστομώση. Ὅπως ἐγράψαμε, ὅμως, καὶ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ προηγούμενα φύλλα, μὲ τὸν κ. Ἀργυρόπουλον δὲν ἀξίζει ν' ἀσχολῆται κανεὶς σοβαρῶς: Ἔχει παραγνωρίσει καὶ τὸν ἑαυτόν του, καὶ τὴ δουλειά του, καὶ τὸ θέατρο καὶ τὰ πάντα ὁ ἄνθρωπος...

✪

Γιὰ τὴν «Ἔντα Γκαμπλέρ» τοῦ Ἴψεν τὴν ὁποίαν κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λέοντος Κουκούλα καὶ κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ καλυτέρου ἀσφαλῶς σκηνοθέτου τοῦ τόπου μας κ. Καρόλου Κούν, ἀνεβίβασε ἡ νέα μεγάλη πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου μας κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη, θ' ἀσχοληθοῦμε ἐκτενῶς εἰς τὸ προσεχές.

✪

Ἐκυκλοφόρησε καὶ πωλεῖται σὲ ὅλα τὰ μεγάλα καὶ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἡ πρώτη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ νέου ποιητοῦ κ. Στεφ. Μπολέτση μὲ τὸν τίτλον «Βραδυνὰ Φῶτα». Τὸν τόμον τοῦτον ἀποτελοῦν δύο καλογραμμένες σειρὲς ἀπὸ μοντέρνα ποιήματα, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον θὰ προκαλέση τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν ποίησι.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

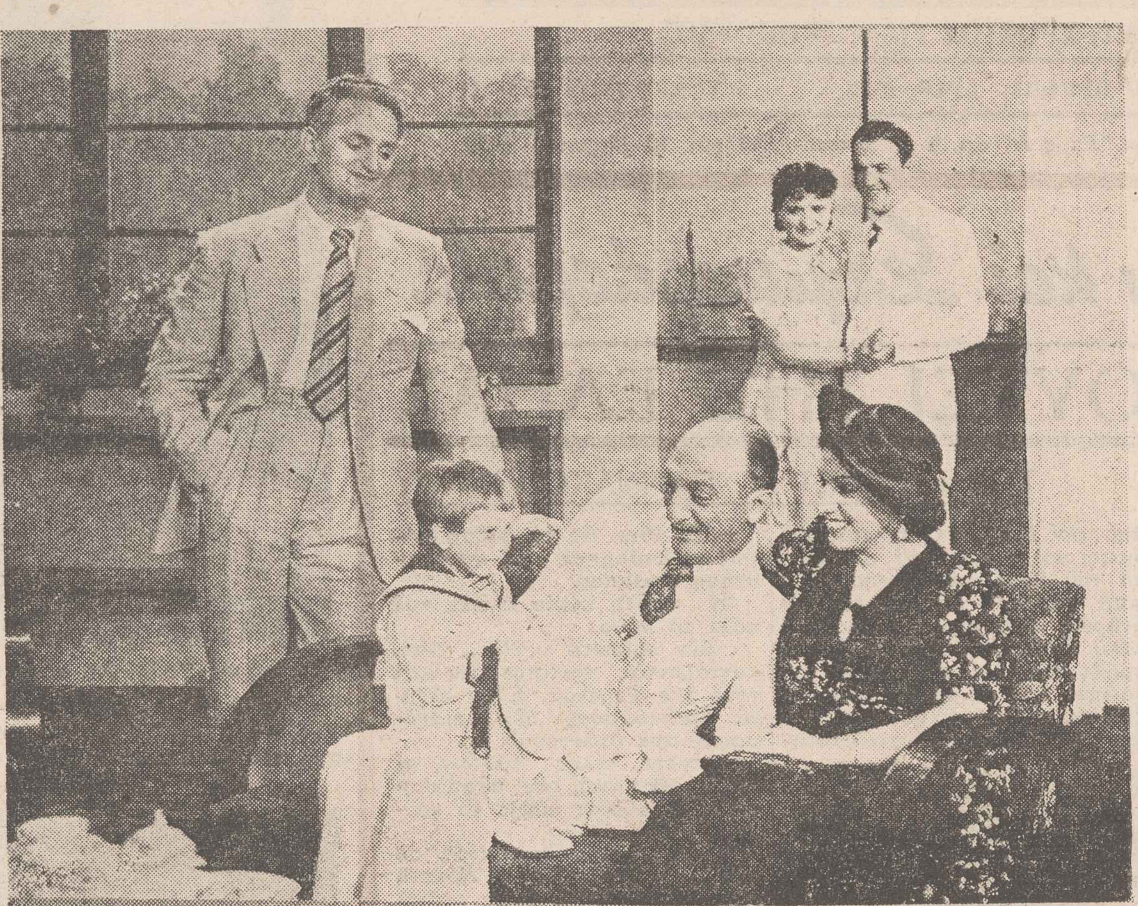

Μία σκηνη απὸ τὴν νέαν Ἑλληνικὴν ταινίαν «Ἀγνούλα» ἡ ὁποία θὰ προβληθῆ λίαν προσεχῶς εἰς ἕνα τῶν κεντρικωτέρων κινηματογράφων μας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πρωταγωνιστοῦν ἡ κ. Ἀλίκη Μουσούρη, ἡ κ. Βιτσιώρη, ὁ κ. Μ. Φιλιππίδης, ὁ κ. Κ. Μουσούρης καὶ ὁ κ. Τσαγανέας.

Διὰ τὴν νέαν αὐτὴν Ἑλληνικὴν ταινίαν λέγονται πολλὰ καλά, συγκεκριμένως δὲ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν πραγματικὴν προσπάθειαν, καὶ ὅτι ἐὰν δὲν εἶναι, φυσικά, ἐφάμιλλος τῶν Εὐρωπαϊκῶν, εἶναι πάντως εἰς θέσιν νὰ ἀποπλύνη τὸ ἄγος τοῦ «Δόκτορος Ἐπαμεινώντα», τῆς «Προσφυγοπούλας» καὶ ἄλλων παρομοίων ἀηδῶν κατασκευασμάτων ποὺ τόσον διέσυραν τοὺς Ἕλληνας ἠθοποιοὺς καὶ συγγραφεῖς.

Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου ποὺ παρηκολούθησαν τὴν δοκιμαστικὴν προβολὴν τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ φὶλμ ἐκφράζονται περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιωδῶς. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός των εἶνε δίκαιος.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

«ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ»

ΤΟΥ κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ «Συντροφιὰ καλλιτεχνῶν» διωργάνωσε στὴν Αἴθουσα Στρατηγοπούλου τὴ β' ἔκθεσή της. Τὴν ὁμάδα αὐτὴ ἀποτελοῦν καλλιτέχνες ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ προσφέρουν κάτι ξεχωριστὸ στὸ βωμὸ τῆς τέχνης. Ἡ πρόθεσή τους εἶναι ἀξιέπαινη κ' ἡ δουλειά τους ξεχωρίζει γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της καὶ τὶς ἀνώτερες τάσεις της. Μόνο ποὺ οἱ καρποὶ τῆς δουλειᾶς αὐτῆς δὲν εἶναι ὅλοι ὥριμοι: Μέσ' στὰ 87 ἔργα ποὺ γεμίζουν τὴν αἴθουσα ὑπάρχουν πολλὰ ποὺ δὲν ξεπέρασαν τὸ στάδιο τῆς εὐγενικῆς προσπάθειας κι' ἄλλα ποὺ φέρνουν τὴ σφραγίδα ξένων ἐπιδράσεων. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κομμάτια μεστὰ πού, χώρια ἀπὸ τὴν καλὴ πρόθεση, τὰ χαρακτηρίζει κι' ἔμπνευση ἁγνὴ καὶ ἀξιόλογη ἐμπειρία καὶ δύναμη ἀκόμη προσωπικῆς ἐκφράσεως καὶ ποὺ ὑπόσχονται μιὰ σημαντικὴ ἐξέλιξη τῶν δημιουργῶν τους.

Ἕνα ὄνομα νέο, ἄγνωστό μου ὡς τώρα, τράβηξε πρῶτ' ἀπὸ ὅλα τὴν προσοχή μου: Ἀλ. Παπαηλιόπουλος. Ὁ νεαρὸς αὐτὸς καλλιτέχνης μὲ τὰ ἕντεκα ἐκθέματά του φανερώνει μιὰ ἀξιοπρόσεχτη ἰδιοσυγκρασία. Ἔχει ἀνώτερες διαθέσεις κι' ἀνησυχίες. Καταπιάνεται μὲ τὴν τοπογραφία, τὴν προσωπογραφία, τὴ σύνθεση. Προσπαθεῖ ν' ἀποδώση τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπαίθρου, νὰ ἠθογραφήση, νὰ ψυχογραφήση, νὰ ἐκφράση τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τῶν χωρικῶν. Δὲν πειθαρχεῖ συχνὰ τὸ πινέλο του καὶ μιὰ ἀδυναμία στὴν ἀπόδοση τῶν μορφῶν εἶναι προφανής, ὁ κραδασμός του ὅμως εἶναι βαθὺς καὶ εἰλικρινής. Ἡ «Κυριακὴ στὸ χωριό», ὁ «Νέστος», ὁ «Διαβάτης» εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα κομμάτια του.

Ὁ κ. Φῶτος Γιοφύλλης-Μουσούρης εἶναι παλαιὸς λόγιος, νέος ὅμως ζωγράφος. Τοὐλάχιστον στὴν ἐλαιογραφία παρουσιάζεται γιὰ πρώτη φορά. Τὸ αὐθόρμητο, τὸ πρωτόγονο καὶ τὸ ἀτημέλητο κυριαρχεῖ στὰ ἔργα του. Ὁ «Ἀττικὸς Γενάρης» κι' ὁ «Λυκαβηττὸς» εἶναι τὰ καλλίτερα ἀπὸ τὰ λάδια του. Οἱ κατακτήσεις του στὸ σχέδιο εἶναι σημαντικώτερες. Μὲ ἔμπνευση καὶ μὲ γνώση τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως μᾶς δίνει τὴ «Γέννηση», τὴν «Ἀνάσταση» καὶ τὴ «Βάπτιση», ἔργα μ' ἀνώτερες ἀξιώσεις.

Ἡ κ. Ναυσικᾶ-Γεωργιάδη—Μουσούρη ἀντιπροσωπεύεται μὲ ἀρκετὰ λάδια, μὲ δύο παστὲλ καὶ μὲ τέσσερα σχέδια. Στὰ λάδια της ὑπάρχει μιὰ κολορίστικη διάθεση ποὺ κινεῖ ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ φιλοτέχνου. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ὁ τρόπος, ὁ καθαρὰ προσωπικός, ποὺ μεταχειρίζεται στὸ σχέδιο καὶ στὴ διαβάθμιση τοῦ φωτός. Τὰ λεπτά, ντΑντελλένια σχέδιά της μὲ σινικὴ μελάνη προδίδουν μιὰν εὐαισθησία καὶ μιὰν ἐμπειρία ἐξαίρετη.

Ὁ κ. Μ. Πομόνης, φίλος τῶν σκούρων, ὑποβλητικῶν τόνων, ψάχνει νὰ βρῆ ἕνα δικό του δρόμο. Τὰ ἔργα του θυμίζουν κάπως τὸ Γουναρόπουλο καθὼς καὶ τὸν ἀλησμόνητο ποιητὴ τῶν λυγρῶν τοπίων Οἰκονόμου, ἔχουν ὅμως ἕναν τόνο ξεχωριστὸ ποὺ μὲ μιὰ ἐντατικὴ καλλιέργεια θὰ κυριαρχήση καὶ θὰ δώση στὸ ζωγράφο τὴ θέση του. Τὸ καλλίτερό του εἶναι ἡ «Βάρκα», ἀριθ. 48.

Ὁ κ. Ν. Μαγιάσης ὑπηρετεῖ μὲ πίστη τὴ νατουραλιστικὴ σχολή. Προσεχτικὸς στὸ σχέδιο, ἀκριβὴς στὴ περιγραφή, καλὸς χρωματιστής, μᾶς δίνει ἔργα ἀξιόλογα στὸ εἶδος τους.

Στέρεα στὴν ἀρχιτεκτονικὴ τους καὶ ἁρμονικὰ στὸ χρῶμα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ κ. Παλληκαρᾶ.

Ἡ δὶς Παπαβασιλείου προσπαθεῖ νὰ δώση τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀθηναϊκοῦ τοπίου. Μὲ ἀρκετὴ εὐαισθησία καὶ μ' ἐπεξεργασία προσεχτικὴ μᾶς δίνει ἕνα-δυὸ πίνακες ἐνδιαφέροντες.

Τοῦ κ. Βράντη οἱ ἀκουαρέλλες, συνεπεῖς στὴ ματιέρα τους, εἶναι ἐπίσης μιὰ ἀξιέπαινη προσπάθεια. Ἕνα τοπίο του μὲ λάδι παρουσιάζεται μὲ μεγαλείτερες ἀξιώσεις.

Ὁ κ. Εὐ. Τερζόπουλος, γνωστὸς ὡς σκιτσογράφος, ἐκθέτει μιὰ νατὺρ μὸρτ καλὴ καὶ μιὰ τοπογραφία μὲ ἀτμόσφαιρα.

Ἐκθέτουν ἐπίσης ἔργα τους οἱ κ. κ. Ἀναστασιάδης, Δ. Καροῦσος, Σ. Καρτάκης καὶ Π. Περεσιάδης ποὺ δὲν στεροῦνται ἀξιοπροσέχτων στοιχείων.

Ἡ ἔκθεση αὐτὴ τῶν νέων, σὰ φανέρωμα ἐπίμονων ἀναζητήσεων καὶ προσπαθειῶν μ' ἐλατήρια καθαρὰ καλλιτεχνικά, ἀξίζει τὴν προσοχὴ καὶ τὴν συμπάθειά μας.

Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα ὁ θίασος τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» παρουσίασεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν «Τρισεύγενη» τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, μετὰ τὴν παράστασιν τῆς ὁποίας οἱ λογοτέχναι ἀπέστειλαν εἰς τὸν Κωστῆν Παλαμᾶν τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

> «Βαθύτατος συγκλονισμὸς καὶ γενικὸς θαυμασμὸς ἐστεφάνωσαν θριαμβευτικὴν παράστασιν «Τρισεύγενης». Εἴμεθα ὑπερήφανοι διὰ τὸν μεγάλον μας ποιητήν.
>
> ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ»

—Σημειωτέον, ὅτι τόσον ἡ ἐναρκτήριος τοῦ «Βασιλικοῦ» θεάτρου, ὅσον καὶ αἱ λοιπαὶ παραστάσεις, ἐστέφθησαν ὑπὸ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας, ἐλπίζεται δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ θὰ συμβῆ μέχρι πέρατος τῶν παραστάσεων, δεδομένου μάλιστα ὅτι ἔχουν προπωληθῆ τὰ εἰσιτήρια ὅλων τῶν παραστάσεων.

—Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπίσης εὑρίσκεται καὶ ὁ Ἀγγλικὸς θίασος «Ὄλντ Βίκ», ὁ ὁποῖος παίζει εἰς τὸ Κάϊρον καὶ ὁ ὁποῖος θὰ μεταβῆ διὰ σειρὰν παραστάσεων εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅταν ὁ θίασος τοῦ «Βασιλικοῦ» μας θεάτρου ἀναχωρήση διὰ Κάϊρον.

—Εἰς πεῖσμα πάντοτε τῶν μεγαλοσχήμων κριτικῶν συνεχίζονται μὲ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ θέατρον «Ρὲξ» αἱ παραστάσεις τοῦ ὡραίου ἔργου τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως καὶ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀλ. Μ. Λιδωρίκη «Αἴθουσα ἀναμονῆς».

—Ἐν τῷ μεταξὺ συνεχίζονται ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη αἱ δοκιμαὶ τῆς κομεντὶ τοῦ Μιραμπώ, ἡ ὁποία θὰ ἀναβιβασθῆ μετὰ τὴν «Αἴθουσαν ἀναμονῆς» καὶ ἡ ὁποία ἐτιτλοφορήθη τελικῶς «Ζεστὴ ἀγκαλιά».

—Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Λορελάϊ» δοθεῖσαν τὴν 8ην τρ. εἰς τὸ Μιλᾶνον, ἐθριάμβευσε καὶ πάλιν ὁ παγκοσμίου πλέον φήμης Ἕλλην βαθύφωνος κ. Νῖκος Μοσχονᾶς.

—Ὁ κ. Νῖκος Μοσχονᾶς θὰ ἐμφανισθῆ ἐπίσης στὸ «Φιντέλιο» τοῦ Μπετόβεν, ποὺ θὰ παιχθῆ στὰς 22 Μαρτίου καὶ στὴ «Φαβορίτα» τοῦ Ντοζινέττι ποὺ θὰ παιχθῆ στὰς 14 Ἀπριλίου, κατόπιν δὲ θὰ μεταβῆ στὸ Λονδῖνον, ὅπου θὰ τραγουδήση τὴν «Μίσσα Σολέμνις» τοῦ Μπετόβεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Τοσκάνι.

—Αἱ συμπαθεῖς καλλιτέχνιδες τοῦ Ἐλαφροῦ Μουσικοῦ Θεάτρου ἀδελφαὶ Σοφία καὶ Ἀλίκη Βέμπο, μετὰ τὴν ἐπάνοδόν των ἐκ Κύπρου, ὅπου, ὡς γνωστόν, μετέβησαν διὰ καλλιτεχνικὴν περιοδείαν, θὰ προσληφθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὸν θίασον «Μηλιάδη - Κυριακοῦ» καὶ θὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὸ πρῶτον ἔργον τῆς θερινῆς περιόδου εἰς τὸ θέατρον «Σαμαρτζῆ».

Ὁ κ. Κώστας Ἀθάνατος παρεχώρησε ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Περιοδικόν μας τὴν σειρὰν τῶν αὐτοτελῶν ἱστορημάτων του «Βιβλικοὶ Κόσμοι» τῶν ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Γραφῶν.

Πέντε μέχρι τοῦδε λογοτεχνήματα ἀπὸ τὴν σειρὰν αὐτὴν ἐδημοσιεύσαμεν συνεχῶς εἰς τὰ πρῶτα τεύχη μας.

Ἤδη ὁ συγγραφεὺς συνεχίζει τὴν ἐργασίαν του. Καὶ ὅταν συμπληρώση τὴν νέαν του ἀπόδοσιν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε θέματος, μᾶς ὑπόσχεται ὅτι θὰ τὴν δημοσιεύση καὶ πάλιν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τῶν σελίδων τοῦ «Ρέξ».

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

—Ἂν σᾶς ἐδίδετο μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, τί θὰ ἐκάνατε;..

ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ὅπως ἀσφαλῶς διεπίστωσαν οἱ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου, οἱ ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης, διαθέτοντες ἀξιοζήλευτον φαντασίαν, εἶναι εἰς θέσιν νὰ δώσουν μιὰ εὔστοχη ἀπάντησι καὶ στὴν πιὸ παράδοξη κι' ἀπρόοπτη ἐρώτησι καὶ νὰ καταστρώσουν φανταστικὰ μεγαλεπήβολα σχέδια.

Ὁ κ. Ἀλ. Φιλαδελφεὺς

Συνεχίζομεν λοιπὸν τὴν ἔρευνά μας, στὴν ὁποίαν πολλοὶ διανοούμενοι καὶ καλλιτέχναι ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἀπαντοῦν ὡς ἑξῆς:

Ο κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Μιὰ φορά, ὁ «ἐρευνητὴς» ἑνὸς περιοδικοῦ μοῦ ὑπέβαλε τὴν ἐρώτησι:

—Ἂν δὲν εἶσθε παντρεμένος, τί ἠθέλατε νὰ εἶσθε; κτλ.

»Ἡ ἐρώτησις τοῦ «Ρέξ» εἶναι πολὺ πιὸ λογική, ἀλλὰ δὲν ξέρω γιατί μοῦ θυμίζει ἐκείνην καὶ πολλὲς ἄλλες, τέτοιες... ἐνοχλήσεις. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπαντῶ σοβαρώτατα:

—Ἂν εἶχα μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, θὰ ἐξαφάνιζα ὅλους αὐτοὺς ποὺ μοῦ ζητοῦν ἀπάντησι σ' ἔρευνες, διάλεξι, πρόλογο γιὰ βιβλία τους ἢ «ὀλίγες γραμμὲς» γιὰ λεύκωμά τους.

»Ἀλλὰ τώρα συλλογιέμαι: Θὰ γινόμουν τάχα εὐτυχέστερος; Δὲ βαρυέστε! Ὑπάρχουν τόσοι ἄλλοι ὀχληροί! Ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶτος καί, γιὰ τὴν εὐτυχία μου, ἢ γιὰ τὴν ἡσυχία μου, θἄπρεπε νὰ ἐξαφανίσω τὸν κόσμο. Γίνεται; Ἡ ἀρκεῖ μιᾶς ὥρας παντοδυναμία;....

»Ὥστε ἂς μείνη...» !

Ο κ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

«Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εἶχα στὸ νοῦ μου, αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ σὰν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα ποὺ μοῦ κάνετε. Καὶ παρ' ὅλον ὅτι δὲν τὴν ἔχω στὴν πραγματικότητα, τὴν μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, νομίζω πὼς θὰ τὴν κατανάλωνα πρὸ παντὸς γιὰ νὰ πῶ στοὺς ἀνθρώπους πὼς πρέπει νὰ μαγειρεύουν μὲ γνήσιο βούτυρο — γιατί ἀφορμὴ κάθε κακοδαιμονίας εἶναι νὰ ἔχη κανεὶς ἀρρωστημένο στομάχι.»

Ο κ. ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ

«Ἂν εἶχα στὴ διάθεσί μου μιᾶς ὥρας παντοδυναμία, θὰ τὴν διέθετα γιὰ νὰ δώσω καὶ νέα προνόμια στὶς γυναῖκες. Ἀρκετὰ ὑπήρξαμε ἐμεῖς οἱ κατακτηταί. Δὲν μᾶς ἔφτασε τὸ τόσο μεγάλο διάστημα τῆς κυριαρχίας μας; Ἡ γυναῖκα εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνα πλάσμα ὅμοιόν μας καὶ πολλὲς φορὲς πολὺ ἀνώτερόν μας. Λοιπόν, ἂς ἀναγνωρίσουμε τὴν ἀξίαν της καὶ ἂς τῆς δώσωμεν τὴν θέσιν ποὺ τῆς πρέπει. Καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ θέσις τῆς κυριάρχου καὶ κατακτητρίας. Κι' ἐνῶ μόνον στὴν καρδιά μας ἦταν κυρίαρχος, ἂς γίνη καὶ σ' ὁλόκληρόν μας τὴν ὕπαρξι. Τὴν ἀποζημιώνομε ἔτσι γιὰ τὰ κακὰ ποὺ μᾶς ἔχει κάνει κατὰ τὶς στιγμὲς τῆς σκληρότητός της.»

Ο κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

«Τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ μοῦ δίνετε γιὰ νὰ τὴν διαθέσω ὅπως νομίζω, θὰ τὴν διέθετα, γιὰ νὰ μεταβάλω τὴν νοοτροπία τῶν συγχρόνων λαῶν, ποὺ πλανῶνται, νομίζοντας ὅτι εἶναι μέσα στὴν ἀλήθεια. Θὰ τοὺς ἔκανα νὰ δοῦν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια, ποιὰ εἶναι ἡ ζωὴ στὴν πραγματικότητα, κι' ὅτι εἶναι ἄλλη, ἀπ' ἐκείνην ποὺ ὁρμᾶται μόνον γιὰ θριάμβους, κατακτήσεις καὶ ἀλληλοσπαραγμούς. Τέλος, θὰ τοὺς ἔκανα νὰ πεισθοῦν γιὰ τὸν πραγματικὸ πολιτισμὸ ποὺ δὲν εἶναι προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίαι...»

Ἡ κ. Ἀλίκη Μουσούρη

Ο κ. Ν. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

«Ἂν εἶχα τὴν εὐκαιρία τῆς παντοδυναμίας, ἔστω καὶ στὸ διάστημα τῆς μιᾶς ὥρας, θὰ καταγινόμουν νὰ μοιράσω τὶς περιουσίες τῶν πλουσίων στοὺς φτωχοὺς καὶ νὰ καταστρέψω κάθε πολεμικὸ μέσο ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς Γῆς, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω μιὰν ἀτέλειωτη Εἰρήνη.»

Ὁ κ. Παντελῆς Χὸρν

Ο κ. ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

«Ὅλα εἶναι τόσον καλὰ καμωμένα ἀπὸ τὴν φύσιν, ποὺ θὰ ἦτο ἀδικαιολόγητος ἡ διόρθωσις ἢ ἡ καλλιτέρευσίς των, μέσα εἰς τὸ παντοδύναμον διάστημα τῆς μιᾶς ὥρας ποὺ μοῦ ... προσφέρετε...»

Ὁ κ. Χριστόφορος Νέζερ

Ο κ. ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

«Μ' ἐρωτᾶτε τί θὰ ἔκαμνα μέσα σ' ἕνα διάστημα μιᾶς ὥρας, παντοδυνάμου ὅμως. Ἂν καὶ τὸ ἐρώτημά σας πολλοὺς θὰ βάζη σὲ σκέψεις ἀτέλειωτες, καὶ καθένας θὰ προσπαθῆ πῶς νὰ λεπτολογήση τὴν ἀπάντησί του, — ἐγὼ σᾶς ἀπαντῶ ἀμέσως καὶ δίχως κανένα δισταγμό:

—Θὰ ἔκανα εὐτυχισμένους ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.»

Η κ. Σ. ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ

«Εἶναι τόσα ποὺ λείπουν ἀπ' τὴ ζωὴ κι' ἄλλα ποὺ θἄπρεπε νὰ διορθωθοῦν, ποὺ σὲ μιὰ ὥρα δὲ θὰ πρόφταινε μήτε νὰ τὰ σκεφτῆ κανένας.

»Μὰ τάχα θἄχε θέλγητρο ἡ ζωὴ ἑνὸς παντοδύναμου; Ἡ παντοδυναμία θὰ σκότωνε σίγουρα τὸ ὄνειρο καὶ τὸν πόθο ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ κάθε ὠμορφιᾶς.

»Τοὺς Θεούς, μὲ τὴν τέλεια ζωή, μόνον ἡ ἀνθρώπινη λαχτάρα ζηλεύει. Ἐκεῖνοι, φαντάζομαι, θὰ πεθαίνουν ἀπὸ ἀνία.»

Ἡ κ. Ἔλλη Ἀλεξίου-Δασκαλάκη

Η κ. ΕΛΛΗ ΑΛΕΞΙΟΥ

«Τὴν παντοδυναμία μου τῆς μιᾶς ὥρας θὰ τὴ χρησιμοποιοῦσα γιὰ νὰ κάνω καλὸ στὸν ἑαυτό μου καὶ στοὺς φίλους μου, καὶ γιὰ νὰ ξεκάνω τοὺς ἐχθρούς μου. Στοὺς ἐχθρούς μου θὰ ἔστελνα μιὰ κεραυνοβόλο συγκοπὴ — ἰδανικὸ θάνατο, μακάρι κι' ἐγὼ νὰ πάω ἔτσι. — Ἄλλωστε σὲ μιὰ ὥρα μέσα, πῶς ἀλλοιῶς νὰ πεθάνη κανένας. Στοὺς φίλους μου θὰ μετεβίβαζα τὴν παντοδυναμία μου, νὰ τὴ χρησιμοποιήση ὁ καθένας τους ὅπως θέλει. Τὴν πρώτη στιγμὴ συλλογίστηκα νὰ κλείσω τὰ σανατόρια, τὰ τρελλοκομεῖα, τὰ τυφλοκομεῖα, τὰ νοσοκομεῖα ὅλου τοῦ κόσμου, νὰ κάμω ὅλους τοὺς ἄρρωστους γερούς, τοὺς φτωχοὺς πλούσιους... Θυμήθηκα ὅμως μιὰ φίλη ποὺ ἔχω στὰ «Μελίσσια», ποὺ εἶναι ἐρωτευμένη μ' ἕνα ἐσωτερικὸ ὑπάλληλο, κι' ὁ καϋμός της εἶναι μεγάλος μὴν τῆς πῆ ὁ γιατρὸς πὼς δὲν ἔχει πιὰ τίποτα, καὶ 'ρθοῦνε οἱ δικοί της καὶ τὴν παραλάβουνε. «Κείνη θᾆναι, μοῦ λέει, ἡ χειρότερή μου ἡμέρα». Ὥστε, ἂν τὴν γιάτρευα, θὰ τὴν ἔκανα δυστυχισμένη! Στὸν ἑαυτό μου θὰ τοῦ ἐλάττωνα τὶς ὧρες τῆς ὑποχρεωτικῆς δουλειᾶς, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ ἀσχολῆται σ' ὅ,τι τοῦ κάνει κέφι λιγάκι ξεκούραστος. Τώρα ὅ,τι κάνω, γίνεται μὲ τὰ ἔσχατα ὑπολείμματα ἑνὸς ἐξαντλημένου ὀργανισμοῦ. Ὅπως λέμε γιὰ τὰ βαπόρια: «Εὑρίσκεται ὑπ' ἀτμόν», ἐγὼ λέω γιὰ τὸν ἑαυτό μου: «Ἐργάζομαι ὑπὸ ζάλην».

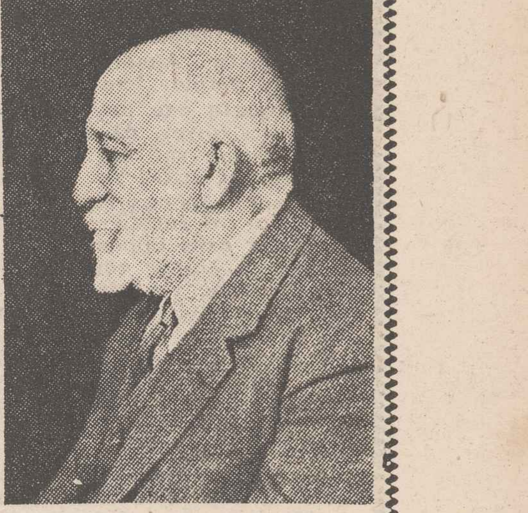

Ο κ. Δημ. Καμπούρογλου

Η κ. ΑΛΙΚΗ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

«Μιὰ τρύπα στὸ νερό».

Ο κ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

«Θὰ τὴν ἔχανα, σκεπτόμενος τί νὰ κάνω»

Ο κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ

«Ἂς ἦταν δυνατὸ νἆχα μιᾶς πραγματικῆς ὥρας... ἡσυχία καὶ τί ἄλλο ἤθελα;... Ἔτσι στὸ ἐρώτημα τῆς παντοδυναμίας μὲ βρίσκετε προετοιμασμένον γιὰ ν' ἀπαντήσω. Μὰ πῶς νὰ δώσω τὴν πραγματική μου σκέψι ποὺ ἔχω στὸ μυαλό, ὅταν ξέρω πὼς ἡ παντοδύναμη ὥρα ποὺ μοῦ προσφέρετε εἶναι μονάχα ὑποθετική; Ἔστω, ὅμως· καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι αὐτὴ σᾶς ἀπαντῶ, ἐκφράζοντας αἰώνιό μου πόθο: τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ μοῦ δίνετε, δὲν θὰ τὴν διέθετα ἀλλοιῶς, παρὰ γιὰ νὰ τὴν περάσω ξεκουραζόμενος μέσα σ' ἕνα ὡραῖο τοπεῖο τῆς φύσεως.»

(Ἔρευνα τοῦ κ. ΜΑΡΙΟΥ ΒΑΪΑΝΟΥ)

ΠΛΗΡΗΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

— Ἐλύθηκε τὸ κορδόνι σας, κύριε....
— Τὸ ξέρω, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάνω;...

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ:

ΑΠΟ ΤΟ ΜΟΝΑΧΟΝ

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΠΟΥ ΕΝΕΘΟΥΣΙΑΣΕ ΤΟΝ ΦΥΡΕΡ

Ὁ φύρερ, ἀπέδειξε κατὰ τρόπο ἐντυπωσιακὸ καὶ πρωτότυπο, ὅτι ξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν γυναικεία χάριτα καὶ ὅτι οἱ πιὸ σοβαρὲς καὶ πολυποίκιλες ἀπασχολήσεις του ὡς ἀρχηγοῦ καὶ κυβερνήτου ἑνὸς λαοῦ 80 ἑκατομμυρίων δὲν τὸν ἐμποδίζουν ν' ἀποθαυμάζῃ τὸ ὡραῖον.

Σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα καταλήγουν τὰ γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ φύλλα ποὺ δημοσιεύουν τὸ ἀκόλουθο περιστατικό:

Πρὸ 14 μηνῶν ἔφθασε στὴν Εὐρώπη ἡ νεαρωτάτη καὶ τρισχαριτωμένη Ἀμερικανίδα χορεύτρια Μάριον Ντάνιελς.

Ἄγνωστη στὸ μεγάλο ἀμερικανικὸ κοινόν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἱερὴ φλόγα τῆς τέχνης τῆς Τερψιχόρης μέσα της, ἡ μικρὴ καὶ ὄμορφη Μάριον, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδείξῃ τοὺς χορούς της στὴν Εὐρώπη.

Πέρασε λοιπὸν τὸν Ὠκεανὸ ὡς ἐπιβάτης τετάρτης θέσεως μ' ἕνα ὑπερωκεάνειο καὶ ἀφοῦ ἐπὶ ἕνα χρόνο χόρεψε στὸ Παρίσι, ὅπου ἔδρεψε καὶ τὶς πρῶτές της καλλιτεχνικὲς δάφνες, ἐπῆγε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τὴν χορευτική της τέχνη στοὺς Βερολινέζους.

Ἐκεῖ κατὰ σύμπτωσι τὴν εἶδε σ' ἕνα μεγάλο θέατρο καὶ ὁ Φύρερ στὰς 4 Φεβρουαρίου νὰ χορεύῃ.

Ὁ χορὸς τῆς Μάριον Ντάνιελς ἐγοήτευσε τὸν ἀρχικαγκελλάριο.

Καὶ ὅταν ἔμαθε, λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὅτι ἡ πεντάμορφη χορεύτρια εἶχε φύγει γιὰ τὰς Κάννας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ χορέψῃ στὸ ἐκεῖ Καζίνο, δὲν δίστασε νὰ στείλῃ εἰδικὸ ἀεροπλάνο στὰς Κάννας γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ δεχθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸ ἴδιο ἀεροπλάνο στὴ Γερμανία καὶ νὰ χορέψῃ μιὰ βραδυὰ γι' αὐτόν.

Ἡ Μάριον Ντάνιελς προθυμοτάτη φυσικὰ ἐδέχθη νὰ «εἰσακούσῃ» τὴν παράκλησι τοῦ ἀρχικαγκελλαρίου καὶ σὲ λίγες ὧρες τὸ ἀεροπλάνο τὴν ἀπεβίβαζε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Μονάχου.

Λίγο ἀργότερα ἡ ὡραία Ἀμερικανίδα ἐπεδείκνυε τὴν χορευτικὴ τέχνη της πρὸ τοῦ Φύρερ στὸ Γκάρτνερ Πλὰτς τοῦ Μονάχου.

Ὁ ἀρχικαγκελλάριος, ἅμα τελείωσε ἡ χορευτικὴ ἐπίδειξις ἐπλησίασε τὴν χορεύτρια καὶ ἀφοῦ τὴν συνεχάρη θερμὰ γιὰ τὴν μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσι ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει, τῆς ἐνεχείρησεν, ἐκδηλώνων ἔτσι τὶς εὐχαριστίες του, μιὰ μικρὴ γερμανικὴ μεταξωτὴ σημαία μὲ τὸν ἀγκυλωτὸ σταυρὸ καὶ τὴν φωτογραφία του μὲ τὴν ἰδιόχειρο ὑπογραφή του.

Καὶ στὶς 4 τὸ πρωῒ πάλι μὲ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Φύρερ ἡ Μάριον Ντανιελς ἐπετοῦσε πρὸς τὰς Κάννας.

✪

ΑΠΟ ΤΗΝ Ν. ΥΟΡΚΗΝ

ΤΡΥΠΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐπιστημονικὰ περίεργα τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου, θὰ εἶνε καὶ ἡ συλλογὴ ἐν εἰδικῷ περιπτέρῳ τῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν διδαγμάτων, ἅτινα θὰ ἐξαχθῶσιν ἐκ μιᾶς τρύπας τῆς γῆς, ἥτις θὰ εἶνε ἡ βαθυτέρα τῶν μέχρι τοῦδε. Ἡ τρύπα αὐτή, 18 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου διαμέτρου, διῆλθεν ἤδη διὰ παχέων στρωμάτων ἄνθρακος, χρυσοφόρου χώματος, σιδήρου καὶ ἄλλων μετάλλων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗΝ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΙΑΧΑ: ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΣΣΟΜΕΝΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ

Η ΜΕΤΑΣΤΡΟΦΗ ΕΝΟΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΥ

Τέσσαρες ὑπῆρξαν οἱ ἐξέχοντες στρατιωτικοὶ ἡγέται τῆς Κυβερνητικῆς Ἱσπανίας. Οἱ στρατηγοὶ Μιάχα, Ὀρτέγκα, Ρόχο καὶ ὁ συνταγματάρχης Λίστερ.

Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τέσσαρες ὅμως, μόνον ὁ Μιάχα ἦταν ἐπαγγελματίας στρατιώτης. Διότι ἦταν ἤδη στρατηγός, ὅταν ἐξερράγη τὸν Ἰούλιο τοῦ 1936 ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἐνῷ οἱ ἄλλοι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἀπέκτησαν τὶς ἐπωμίδες των.

Ἀπίστευτο ἀλλὰ ἀληθινό. Ἡ χαρούμενη αὐτὴ εἰκόνα εἶνε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴ πρωτεύουσα τῆς Ἱσπανίας. Πράγματι, μόλις ἔλαυσαν οἱ ὁδομαχίες μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ στρατηγοῦ Μιάχα καὶ τῶν κομμουνιστῶν στὴν Μαδρίτη, τὰ παιδάκια ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους ἀμέριμνα γιὰ νὰ παίξουν καὶ πάλιν!

Ὁ Μιάχα εἶναι ἑξῆντα πέντε περίπου ἐτῶν καὶ ἡ ἐξωτερική του ἐμφάνισι,—γαλήνια καὶ ἀγαθὴ φυσιογνωμία, μὲ φωτεινὰ μάτια ποὺ τὰ πλαισιώνουν μεγάλα γυαλιά—τὸν κάνει νὰ μοιάζῃ περισσότερο μὲ εἰρηνικὸ καρδινάλιο παρὰ μὲ πολεμιστή.

Φορεῖ πάντα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνέλαβε τὴν διοίκησι τῶν κυβερνητικῶν πολεμικῶν δυνάμεων, μία βελούδινη στολή, χωρὶς κανένα διακριτικὸ καὶ μεγάλες ψηλὲς μαῦρες μπόττες.

Ἔτσι τὸν γνώρισαν οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς Μαδρίτης στὰ χαρακώματα, ἔτσι τὸν ἔβλεπαν νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται καὶ νὰ τοὺς ἐπιθεωρῇ. Πάντα λιγόλογος καὶ πάντα ψύχραιμος, ἀκόμη καὶ στὴ πιὸ κρίσιμη γιὰ τοὺς κυβερνητικοὺς στιγμὴ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Μόλις ἐξερράγη τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ Φράγκο, καὶ ὁ Μιάχα, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἱσπανικοῦ στρατοῦ ποὺ ἔτυχε νὰ βρεθοῦν στὶς περιφέρειες ἐκεῖνες τῆς Ἱσπανίας ὅπου ἀρχικῶς ἐπεκράτησαν οἱ Κυβερνητικοί, ἐθεωρήθη ὕποπτος στοὺς κυβερνητικοὺς ἡγέτας καὶ ἀπεμακρύνθη τοῦ στρατεύματος. Ἀλλὰ λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὴν ἔκρηξι τῆς ἐθνικιστικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ Κυβέρνησις τὸν ἀνεκάλεσε στὴν ἐνέργεια. Καὶ ὁ στρατηγὸς Μιάχα ἔγινε γνωστὸς ἤδη κατὰ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1936, ὅταν τὴν τελευταία στιγμὴ κατώρθωσε ὡς ὀργανωτὴς καὶ ἡγέτης τῶν ὑπερασπιζόντων τὴν Μαδρίτη Κυβερνητικῶν στρατευμάτων ν' ἀναχαιτήσῃ τὴν ἐπιθετικὴ ὁρμὴ τῶν φαλάγγων τοῦ Φράνκο ἔξω ἀπὸ τὰς πύλας τῆς ἱσπανικῆς πρωτευούσης.

Ὁ στρατηγὸς Μιάχα

Μετὰ τὴν μεταφορὰ τῆς ἕδρας τῆς Κυβερνήσεως ἀπὸ τὴν Μαδρίτη στὴν Βαλένθια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Βαρκελώνη, ὁ Μιάχα παρέμεινε ὡς ἀρχιστράτηγος τῶν Κυβερνητικῶν δυνάμεων τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτιανατολικῆς Ἱσπανίας, ἀπόλυτος σχεδὸν κυρίαρχος ὅλης αὐτῆς τῆς ζώνης.

Ὥσπου μετὰ τὴν κατάρρευσι τοῦ μετώπου τῶν Κυβερνητικῶν στὴν Καταλωνία, ὁ Πρωθυπουργὸς Νεγκρὶν ἐπανέφερε τὴν ἕδρα τῆς Κυβερνήσεώς του στὴ Μαδρίτη. Τότε, ἴσως ἐπειδὴ ὑπωπτεύετο, ὅτι ὁ στρατηγὸς Μιάχα εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ θέσῃ τέρμα στὸν ἐμφύλιο πόλεμο συνθηκολογῶν μὲ τὸν Φράνκο, τὸν ἀντικατέστησε στὴν θέσι τοῦ ἀρχηγοῦ Ἀμύνης τῆς Μαδρίτης διὰ τοῦ συν)ρχου Κασάντο, ποὺ τὸν ἐπροβίβασε σὲ στρατηγό.

Αὐτὸ ἔγινε στὰς 27 Φεβρουαρίου. Ἀλλὰ οὔτε ἡ αἰφνιδιαστικὴ αὐτὴ μεταβολὴ ἔσωσε τὸν Νεγκρίν, γιατὶ φαίνεται ὅτι καὶ ὁ συνταγματάρχης Κασάντο εἶχε τὶς ἴδιες μὲ τὸν Μιάχα ἀπόψεις χωρὶς βέβαια νὰ τὶς ἔχῃ ἀποκαλύψει στὸν πρωθυπουργό.

Ἔτσι, λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἔκανε τὸ ἐναντίον τοῦ Νεγκρὶν πραξικόπημα καὶ ἀνέθεσε στὸν στρατηγὸ Μιάχα τὴν προεδρία τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀμύνης τῆς Μαδρίτης μὲ πρόγραμμα τὴν εἰρήνη μὲ τοὺς ἐθνικιστάς.

Τώρα ὁ Μιάχα ποὺ ἐπὶ διόμισυ ἔτη ἐμάχετο ἐναντίον τῶν στρατευμάτων τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο, γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὰς ἐναντίον τῆς Μαδρίτης ἐφόδους των, πολεμᾷ μέσα στὴ Μαδρίτη ἐναντίον τῶν χθεσινῶν συμμάχων του, τῶν Ἱσπανῶν κομμουνιστῶν.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΒΑΪΝΤΜΑΝ, Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΓΓΕΛΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ὁ ἀπαισιώτερος ἐγκληματίας τῶν τελευταίων χρόνων, ὁ Γερμανὸς Εὐγένιος Βάϊντμαν, δικάζεται ἤδη στὸ Παρίσι.

Ὁ 31τὴς νέος, ποὺ πάντα στὸ παιδικό του πρόσωπο ἀνθεῖ τὸ χαμόγελο, ὁ νέος μὲ τὴν τόσο ἀθώα ἔκφρασι, μὲ τὸ εὐγενικὸ παρουσιαστικό, ποὺ δίδει τὴν ἐντύπωσι ἀνθρώπου μὲ τὰ πιὸ φιλειρηνικὰ καὶ ἄκακα αἰσθήματα, ἐσφαγίασε κατὰ τὸν ἀγριώτερο τρόπο μέσα σὲ πέντε μῆνες ἓξ ἀθώους, γιὰ νὰ τοὺς ληστέψῃ.

Ἰδοὺ ἕνας σύντομος ἀπολογισμὸς τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως τοῦ τέρατος:

Στὰς 21 Ἰουλίου 1937 ὁ Βάϊντμαν ἔπνιξε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὴν Ἀμερικανίδα χορεύτριαν Ζὰν ντὲ Κόβεν. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τοῦ ἀπέφερε πέντε χιλιάδες φράγκα καὶ 500 δολλάρια. Στὰς 6 Σεπτεμβρίου 1937 σκότωσε τὸν σωφὲρ Κουφφύ, μὲ «κέρδος» 2.500 φράγκα καὶ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ θύματος.

Τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1937, ὁ Βάϊντμαν σκότωσε τὴν Ἀλσατὴ Ἰωάνναν Κέλλερ, ὁ τρίτος δὲ αὐτὸς φόνος ἀπέδωσε στὸν δολοφόνο μόνον 100 φράγκα κι' ἕνα μικρὸ δαχτυλίδι μὲ ἕνα διαμάντι.

Δώδεκα ἡμέρες μετὰ τὴν δολοφονία τῆς Κέλλερ, ὁ κακοῦργος σκότωσε τὸν ἰμπρεσσάριον Λεμπλόν, γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ 5.000 φράγκα καὶ τὸ ρολόϊ του. Στὰς 20 Νοεμβρίου ὁ Βάϊντμαν διαπράττει τὸν πέμπτο φόνο του. Σκοτώνει τὸν φίλο του Γερμανὸ Φρόμμερ, καὶ κατόπιν τοῦ ἀδειάζει τὸ πορτοφόλι, ποὺ δὲν περιεῖχε παρὰ μόνον τρία ἑκατόφραγκα.

Τέλος, στὰς 28 Δεκεμβρίου, σκοτώνει τὸν μεσίτη σπιτιῶν Λεζόμπρ, ἐπίσης γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ. Τὸ ἕκτο αὐτὸ ἔγκλημα ἀποφέρει στὸν δολοφόνο 5.000 φράγκα καὶ τὸ ρολόϊ τοῦ θύματος.

Δηλαδὴ ὁ Βάϊντμαν σκότωσε ἓξ ἀνθρώπους γιὰ 19.200 φράγκα καὶ γιὰ 500 δολλάρια.

Ὁ κακοῦργος ὡμολόγησε τὰ φρικτά του ἐγκλήματα μ' ἕναν κυνισμὸ πρωτοφανῆ καὶ μὲ τὸ μειδίαμα στὰ χείλη.

«Τὰ μάτια του, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς Μπερρύ, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ Βάϊντμαν προέβη στὴν ὁμολογία τῶν κακουργημάτων του, τὰ μάτια του εἶχαν ἔκφρασι πραγματικὰ ἀγγελική, ὅταν μοῦ διηγεῖτο πῶς ἔπνιξε τὴν δυστυχισμένη Ζὰν ντὲ Κόβεν».

Κι' ἔπειτα πολὺς κόσμος πιστεύει, ὅτι τὰ μάτια εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς.

✪

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

ΟΙ ΑΓΓΛΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ

Τὰ ποσὰ ποὺ ἀπεφάσισε νὰ δαπανήσῃ καὶ δαπανᾷ ἤδη ἡ Μ. Βρεταννία γιὰ τοὺς ἐξοπλισμούς της εἶναι πραγματικὰ μυθώδη.

Πρὸ ἡμερῶν μόλις ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀεροπορίας ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἐδήλωσεν, ὅτι, κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸν ἀγγλικὸ προϋπολογισμὸ διατίθενται 250.000 λίρες γιὰ τὴν κατασκευὴν πολεμικῶν ἀεροπλάνων. Τὸ ποσὸν αὐτὸ ὑπολογιζόμενον σὲ δραχμὲς ὑπερβαίνει τὰ 125 ἑκατομμύρια.

Ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὴν δήλωσιν τοῦ ἰδίου Βρεταννοῦ Ὑπουργοῦ, ἡ παραγωγὴ πολεμικῶν ἀεροπλάνων στὴν Ἀγγλία στὸ τέλος τοῦ τρέχοντος ἔτους θὰ ἔχῃ αὐξηθῆ κατὰ 400% σὲ σύγκρισι μὲ τὴν σημερινὴν παραγωγήν, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1939 τὰ βρεταννικὰ ἐργοστάσια θὰ κατασκευάζουν μηνιαίως 800 ἀεροπλάνα.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΥΔΡΟΓΕΙΟ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΣΕ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΛΕΙΣ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ ΑΪΝΡΙΧ ΧΑΡΝΤ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. — Ἕνα ὁποιοδήποτε βράδυ, σ' ἕναν ὁποιονδήποτε δρόμο τοῦ Μπρότγουαίη. Πλημμύρα ἀπὸ φῶτα πολύχρωμα, θόρυβος ἀπὸ τροχοφόρα κάθε εἴδους, κόσμος ποὺ συνωθεῖται βαδίζοντας σὲ κάποιο σκοπὸ ἢ βαδίζοντας ἄσκοπα, μιὰ ἀτμόσφαιρα γεμάτη ἐναλλασσομένη κίνησι κι' ἐντυπώσεις. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ποτισμένος μὲ σπίρτα ἑξῆντα βαθμῶν. Τὸ καπέλλο του μόλις ποὺ ἰσορροπεῖ στὸ κεφάλι του, ἐκεῖνος μόλις ποὺ ἰσορροπεῖ στὰ πόδια του.

Ὁ πόλισμαν τὸν σταματᾶ. Ἔχει μιὰν ἀγαθὴ κοιλιὰ κι' ἕνα ἀγαθὸ χαμόγελο. Κουνάει τὸ καουτσουκένιο κλόμπ του μὲ εἰρηνικὲς διαθέσεις. Χωρὶς κακία ἁρπάζει τὸν μεθυσμένο ἀπὸ τὸν γιακᾶ.

—Ποὺ πᾶς, καλόπαιδο ; Θὰ σὲ τσακίσουνε τ' αὐτοκίνητα.

Ὁ ἄλλος διαμαρτύρεται μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν μεθυσμένων, ποὺ συναντᾶται ἡ ἴδια, σ' ὅλες τὶς γεωμετρικὲς παραλλήλους.

—Δὲν ὑπάρρχει φ-φόβος, κύριε πόλισμαν.

—Γιατί πίνεις ; ρωτάει ὁ πόλισμαν. Ἤτανε ἀνάγκη νὰ γεμίσῃς τὸ στομάχι σου ἀλκοόλ;

—Ἀλλά ; Τί νὰ πιῶ ; γάλα;

—Νερό.

—Τί πρᾶμα εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ λές; ἀπορεῖ ὁ ἄνθρωπος. Νερό ; Τ' εἶναι τὸ νερό ;

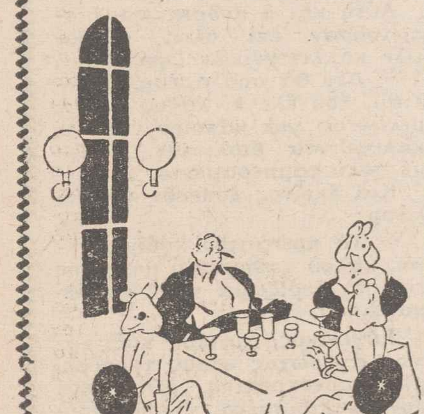

ΜΑ·Ι·ΑΜΙ:... Ξεκουράζονται κοντά του οἱ τρεῖς χάριτες...

—Δὲν ξέρεις ;

—Στάσου νὰ δῇς. Ξέρω βέβαια. Νερὸ εἶν' ἐκεῖνο ποὺ βάζουνε κάτω ἀπὸ τὰ γεφύρια...

Ὁ πόλισμαν γελᾶ μὲ τὸν ἴδιον ἀγαθὸ τρόπο. Ὕστερα καλεῖ τηλεφωνικῶς τὸ αὐτοκίνητο τῆς περιπόλου, μπαρκάρει τὸν μεθυσμένο καὶ τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῇ ἕνα δωδεκάωρο στὰ κρατητήρια τοῦ τμήματος. Καὶ μὲ τὸ ἴδιο τεμπέλικο βῆμα συνεχίζει τὸν περίπατό του ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ βαδίζει πρὸς κάποιον σκοπὸ ἢ ποὺ βαδίζει ἄσκοπα...

✪

ΜΑ·Ι·ΑΜΙ. — Ἑκατὸν εἴκοσι ἑκατομμύρια δολλάρια, πλήττουνε γύρω ἀπὸ ἕνα κρυστάλλινο τραπέζι τοῦ Κρυστὰλλ - Κλάμπ. Μιὰ τζὰζ σκορπίζει ρυθμικὲς κακοφωνίες καὶ κέφι. Στὸ γυαλιστερὸ παρκέττο τῆς πίστας, τὰ ζευγάρια χορεύουνε κάποιο σλόου.

Τὰ ἑκατὸν εἴκοσι ἑκατομμύρια ἀντιπροσωπεύονται ἀπο κάποιον Γαργαντούα ποὺ ἔχει κρεμάσει τὸ ποῦρο τῆς ἀνίας στὸ μισόκλειστο στόμα του, κι' ἔχει ξεκουμπώσει τὶς τιράντες του, ἐλπίζοντας ἔτσι ν' ἀνακουφιστῇ ἀπὸ τὴν πολυφαγία. Εἶναι ενας βασιληᾶς βιομηχανίας, ποὺ κάνει κάθε βράδυ συλλογὴ ἀπὸ καλλονές.

Ἀπόψε ξεκουράζονται κοντά του, αἱ τρεῖς χάριτες ποὺ καμαρώνουνε γιὰ τὴν τιμή, ἀδειάζοντας ἀλλεπάλληλες μποτίλλιες «σέκ». Στὸ τραπέζι ἐπικρατεῖ μιὰ μακαρία σιωπή, ἂν θέλετε μιὰ σιωπηλὴ μακαριότητα. Τὰ ἐξεταστικὰ βλέμματα τῶν διπλανῶν δίνουνε θέμα σὲ συζητήσεις καὶ κοτσομπολιά.

Κάποιος τολμᾶ νὰ ρωτήσῃ:

—Ποιὸς εἶν' αὐτός ;

Τὸν κυττάζουνε μὲ οἶκτο.

—Δὲν ξέρετε; Ὁ (κάποιο ὄνομα)... πρόεδρος τοῦ τρὰστ πετρελαίων, πρόεδρος τοῦ τρὰστ σιδηροδρόμων τοῦ Νότου, πρόεδρος τοῦ τρὰστ βάμβακος...

Ὁ κάποιος μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

—Καὶ οἱ κυρίες ;

—Ἄ, ναί! Οἱ κυρίες εἶναι ἡ πρώην γυναῖκα του, ἡ νῦν γυναῖκα του καὶ ἡ μέλλουσα γυναῖκα του.

Κανεὶς δὲν τολμᾶ νὰ ἔχῃ ἀντίρρησι. Τὰ βλέμματα ποὺ καρφώνονται στὴ συντροφιά, ἔχουνε κάποιο δέος καὶ ὅλο τὸν σεβασμὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὠνειρευτήκανε παράτολμα πράματα, χωρὶς ἐλπίδα νὰ τ' ἀποκτήσουνε ποτέ.

ΒΑΡΣΑΒΑ:... Ὁ εἰσπράκτωρ ὑποκλίνεται.

Μόνο τὸ σαξόφωνο γελάει...

✪

ΒΑΡΣΑΒΑ. — Μιὰ θεὰ καταδέχεται νὰ σταματήσῃ τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς. Εἶναι μιὰ κομψὴ θεὰ ζυγισμένη στὴν πλάστιγγα τῶν πιὸ αὐστηρῶν καλλιστείων, ἡ μυτούλα της ἀτενίζει στὸν οὐρανὸ λὲς καὶ μυρίζεται τὴν τοποθεσία τῶν «θεϊκῶν δωμάτων» της, τὰ πόδια της εἶναι κρυμμένα μέσα στοὺς κομψοὺς φιόγκους τῶν παπουτσιῶν, μικρὰ σὰν τὰ μωρὰ τῶν περιστεριῶν.

Ὁ εἰσπράκτωρ ὑποκλίνεται. Ἕνας περαστικὸς σταματάει. Οἱ ἐπιβάτες τρίβουνε τὰ μάτια τους. Ἡ ὁμίχλη διαλύεται. Οἱ γυναῖκες ρίχνουνε τὰ πικρόχολα βέλη τῆς ματιᾶς τους σ' ἐξεταστικὲς ἀποστολές. Ὁ ὁδηγὸς ἀφήνει τὰ σημεῖα τῆς τροχαίας κι' ἀναστενάζει μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς Σλαΰϊκης μυστικοπαθείας του. Ὁλόκληρη ἀναστάτωσις. Θὰ μποροῦσε μὲ μιά της λέξι νὰ παρασύρῃ τὸ πλήρωμα σὲ στάσι. Νὰ σταματήσῃ τὴν κυκλοφορία. Νὰ ἐπιβάλῃ τὸ χαρακίρι.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ:... ἐκεῖνος μόλις ποὺ ἰσορροπεῖ στὰ πόδια του

Ἡ θεὰ δὲν καταδέχεται τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά. Μὲ ἁπλὲς κινήσεις ἀνοίγει τὴν τσάντα της καὶ ψάχνει γιὰ κέρματα.

—Ξέρετε, λέει στὸν εἰσπράκτορα. Δὲν ἔχω, δυστυχῶς, ψιλά.

Ἕνα, δυό, πέντε, δεκατέσσερα χέρια, προσφέρουνε στὸν εἰσπράκτορα ψιλά. Καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χέρια ἔχει πάρει μιὰ παρακλητικὴ ἔκφρασι, ἐκλιπαρῶντας μὲ τὸν ἄφωνο τρόπο του τὴν τιμὴ τῆς προτιμήσεως.

Στὴν ἄκρη ἑνὸς καθίσματος ἡ φαρμακερὴ γεροντοκόρη οἰκτίρει τὴν ἀδικία τῶν ἐγκοσμίων.

—Ὅταν ἐγὼ δὲν ἔχω ψιλά, οἱ εἰσπράκτορες μὲ βρίζουνε.

Ἀλλὰ δὲν τὴν ἀκούει κανείς. Ἄλλωστε εἶναι ὅλοι τόσο ἀφωσιωμένοι στὴ θεά.

Γιατί εἶναι σπάνιες οἱ ἀναμίξεις τῶν θεῶν μὲ τοὺς κοινούς, τοὺς πολὺ κοινοὺς θνητούς.

✪

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ. — Κάποιο κομψὸ μικρὸ ἑστιατόριο. Νοσταλγικὲς δοξαριὲς τσιγγάνων, τσαχπίνικες ματιὲς γυναικῶν, φλὲρτ ποὺ γίνεται πίσω ἀπὸ τὰ ἀνθοδοχεῖα, ὄνειρα ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ χαμόγελα.

Ὁ κύριος Γιονέσκου ἐνσκήπτει μὲ τουπὲ λαίλαπος. Πρὶν καθήσῃ διατάσσει τὸ γκαρσόνι, ποὺ ὑποκλίνεται μ' ὅλο τὸ σεβασμό, στὴν ἀναμονὴ τοῦ νεοπλουτικοῦ φιλοδωρήματος.

—Πηγαίνετε μερικὲς πάστες στὸν σωφέρ μου.

—Πόσες ;

—Ὅσες μπορεῖ νὰ φάῃ, βροντοφωνάζει ὁ Γιονέσκου. Καὶ ξαναλέει : «Ὁ σωφέρ μου». Γιατί πρέπει νὰ πληροφορήσῃ τὸ σύμπαν, ὅτι αὐτός, ὁ Γιονέσκου, ἔχει σωφὲρ καὶ κατὰ συνέπειαν ἔχει αὐτοκίνητο καὶ ὅτι δὲν λογαριάζει τὰ ἔξοδα.

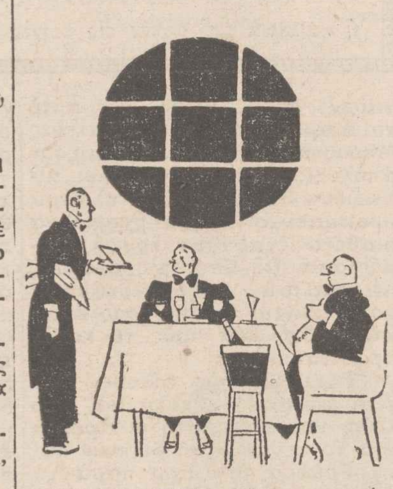

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ:... Ὕστερα γεύεται τ' ἀγαθὰ τῆς Γραφῆς.

Ὕστερα, γεύεται τ' ἀγαθὰ τῆς Γραφῆς. Σπειρωτὸ χαβιάρι τῶν ἀρκτικῶν περιοχῶν, ἀστακοὺς μεγαλωμένους σ' ἐνυδρεῖα, πέρδικες τῶν Τρανσυλβανικῶν δασῶν, ἀγριόχοιρους σκοτωμένους στὴν Οὐγγαρία, μαρέγγες φτιασμένες μ' εὐσυνειδησία, φροῦτα τῶν Τροπικῶν. Ὅλα ποτίζονται μὲ ἀκριβὰ κρασιά, στὸ τέλος ἀρωματίζονται μ' ἕνα «Βιρτζίνια» μακρὺ σὰν μπαγκέττα μουσικοδιδασκάλου.

Ὁ κύριος Γιονέσκου ζητᾶ τὸν λογαριασμό. Τὸ σύμπαν τσακίζεται γι' αὐτή του τὴν ἀπαίτησι. Ἀριθμοὶ ἀραδιάζονται, προσθέσεις καταρτίζονται, ποσοστὰ ὑπολογίζονται. Ὁ νεόπλουτος παίρνει τὸ χαρτὶ καὶ πετᾶ ἕνα χαρτονόμισμα.

—Κι' ὁ σωφέρ μου ; ρωτάει. Ἔφαγε τὶς πάστες του ;

—Μάλιστα. Τὶς προσθέσαμε.

—Πόσες ἔφαγε ;

—Ἑπτά.

—Ἄ, τὸ κτῆνος, κοκκινίζει ἀπὸ θυμὸ ὁ κύριος Γιονέσκου. Θὰ τὸν διώξω. Μ' ἔκανε ρεζῆλι. Ἀκοῦς νὰ φάῃ ἑφτὰ μονάχα...

Καὶ φεύγει γεμᾶτος δίκαιο θυμὸ ἐναντίον τοῦ σωφὲρ ποὺ ρεζήλεψε αὐτόν, κοτζὰμ Γιονέσκου, τρώγοντας μόνο ἑφτὰ πάστες, σὰν νὰ μὴν εἶχε δηλαδὴ νὰ τοῦ πληρώσῃ παραπάνω.

✪

ΡΩΜΗ. — Ὁ γαλάζιος οὐρανὸς κορτάρει μὲ τὶς παληὲς πέτρες τοῦ Καπιτωλίου. Λουλούδια μυρώνουνε τὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς παληᾶς συνοικίας, λουλούδια φυτεμένα μέσα σὲ ντενεκέδες ποὺ κλείσανε στὰ σπλάχνα τους παστωμένες σαρδέλλες, πρὶν ἐπιστρατευτοῦνε γιὰ ν' ἀποκτήσουνε αἴγλη θερμοκηπίου.

Καὶ εἶναι κάποια τραγουδίστρια στὴ γειτονιά, γιομάτη χαρὰ καὶ φῶς, οἱ ἰταλιάνικες νότες ξεχύνονται μέσ' ἀπὸ τὰ στενά της δρομάκια, οἱ τουρίστες σταματᾶνε νὰ τὴν καμαρώσουνε, ξεχνῶντας τὶς θαμπὲς ἁψῖδες τοῦ «Κολιζέουμ», ποὺ μυρίζουνε ἀπὸ τὴ μοῦχλα τῆς ἱστορίας.

ΡΩΜΗ:... Εἶναι μιὰ κοπέλλα τῆς Καμπανίας μὲ ἔξυπνα μάτια.

Σὲ κάποιο μπαλκόνι ἀνεμίζουνε μὲ ἀξιώσεις θαυμαστικὲς τὰ ἐσώρρουχα τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας. Εἶναι βέβαια συγκινητικὸ τὸ θέαμα, μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ κάνανε τὴ σεμνοτυφία νὰ κοκκινίσῃ στὸ ὄνομά τους καὶ τὴν καλαισθησία νὰ κλείσῃ τὰ μάτια στὴ θέα τους. Μ' ὅλ' αὐτὰ ἡ μελαχροινὴ νοικοκυρὰ καμαρώνει ἀνάμεσά τους, δείχνοντας στὸν κόσμο τὴν εὐσυνειδησία μὲ τὴν ὁποία τὰ ἔπλυνε.

Εἶναι μιὰ κοπέλλα τῆς Καμπανίας, μ' ἔξυπνα μάτια καὶ φλογερὴ ἔκφρασι. Ἡ πόλκα της ἀπὸ φτηνὸ τσίτι, τὰ σκουλαρίκια της ἀπὸ φτηνὸ κόκκαλο, τὸ κορμί της ἀπὸ ἀκριβὸ φίλντισι.

Κάποιος τοῦ Τουρισμοῦ τῆς κάνει παρατήρησι.

—Ἔ, κυρά! Μ' αὐτὰ ποὺ ἅπλωσες, ἀσχημίζεις τὴ θέα. Οἱ ξένοι ἔρχοντ' ἐδῶ γιὰ νὰ δοῦνε τὰ παληὰ μνημεῖα.

Ἡ σινιόρα στηρίζει τὰ χέρια της στοὺς γοφούς.

—Γι' αὐτὸ τά 'βγαλα κι' ἐγώ. Μπᾶς καὶ σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι εἶναι καινούργια ; Ἔλα νὰ τὰ δῇς ἀπὸ κοντὰ κι' ὕστερα μοῦ μιλᾶς γιὰ τὰ παληά.

Καὶ μπαίνει μέσα ἀγέρωχη κ' ὑπερήφανη μὲ τὴ συναίσθησι πὼς συμβάλλει κι' αὐτὴ μ' ὅλη της τὴ δύναμι, στὶς ἐπιδείξεις τῶν ἀρχαιοτήτων.

ΑΪΝΡΙΧ ΧΑΡΝΤ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΛΟΓΙΑ

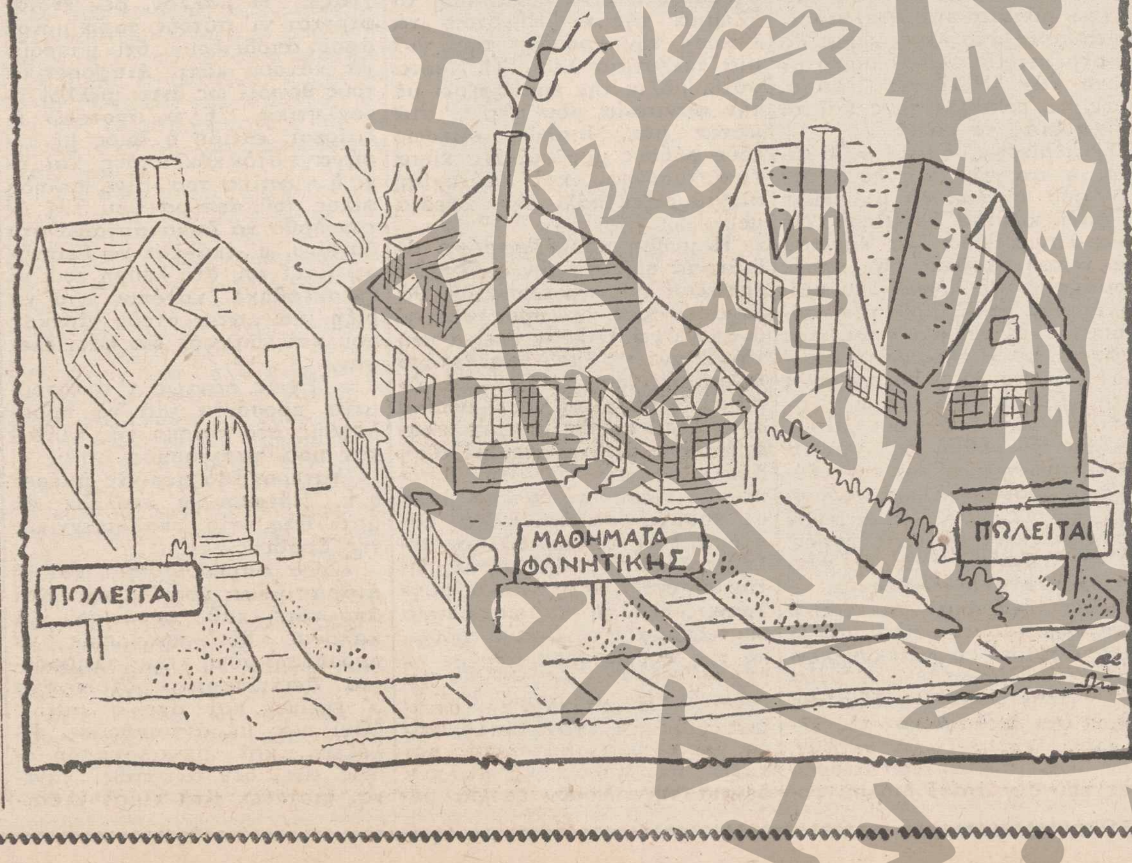

Αἰσθηματικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΜΑΡΤΙΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

> Διάβαζοντας τὴν ἱστορία αὐτὴ θ' ἀκούσετε τρεῖς φωνὲς πού, ἴσως, νὰ σᾶς εἶνε ἤδη γνώριμες τὴν φωνὴ τοῦ Φίλιπ, τὴν φωνὴ τῆς Ρὸζ καὶ τὴν φωνὴ τῆς Μήριελ. Ἂν πιστεύετε στὴν ἀγάπη, ἡ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς φωνὲς χωριστὰ καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ θὰ σᾶς μιλήσουν στὴν καρδιά.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ

Συχνά, στὸ παρελθόν, εἶχα σκεφθῆ νὰ κρατήσω ἡμερολόγιο, ἀλλὰ τὸ σημαντικὸ γεγονὸς ποὺ θὰ μοῦ ἔδινε τὴν κατάλληλη ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸ ἀρχίσω, ἀργοῦσε νὰ συμβῆ.

Ἐπὶ τέλους, ὅμως, συνέβη!... Καί, μολονότι ἡ ὥρα εἶνε τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶμαι καθισμένος, αὐτὴ τὴν στιγμή, στὸ γραφεῖο μου καὶ γράφω — ἀρχίζω τὸ ἡμερολόγιό μου.

Τώρα πιά, εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι κάποια ἀνωτέρα δύναμις μ' ἔσπρωξε νὰ πάω ἀπόψε στὴν καλλιτεχνικὴ βραδυὰ τῶν Ἤδερτον. Παρ' ὀλίγον — καὶ σὰν ἀναλογίζομαι τοὺς δισταγμούς μου νοιώθω ἕνα συναίσθημα πραγματικοῦ τρόμου — παρ' ὀλίγον νὰ μείνω στὸ μικρό μου διαμέρισμα. Εἶχα σχεδόν, ἀποφασίσει νὰ τηλεφωνήσω στοὺς Ἤδερτον, γιὰ νὰ τοὺς ἐκφράσω τὴν λύπη μου, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ παρευρεθῶ στὴν ἑσπερίδα τους. Ἔπρεπε, ὅμως, νὰ εὕρω καὶ κάποια δικαιολογία, νὰ προφασισθῶ κάτι. Τί ὅμως; Ἂν τοὺς ἔλεγα πὼς ἤμουν ἄρρωστος, θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς πῶ καὶ ἀπὸ τί ἀρρώστεια ἔπασχα καὶ νὰ τοὺς ἀκούσω μετὰ νὰ μοῦ εὔχωνται περαστικά. Ἄ, ὄχι! Ἡ τελευταία αὐτὴ σκέψις — δὲν ξέρω γιατὶ — μοῦ ἦταν ἀφόρητη. Τί ἄλλο, ὅμως, μποροῦσα νὰ προφασισθῶ; Στὴν ἀξιοθρήνητη ψυχικὴ κατάστασι ὅπου διατελοῦσα, μοῦ ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ ἐπινοήσω μιὰ δικαιολογία. Τελικά, ἀηδιασμένος, πέρασα στὴν κρεββατοκάμαρή μου καὶ ἄρχισα νὰ ντύνωμαι. Τώρα, ποὺ ἔχω ἐπιστρέψει γιατρεμένος, εὐτυχισμένος, μὲ τὴν χαρὰ φωλιασμένη στὴν ψυχή, μοὔρχεται νὰ ξεσπάσω σὲ γέλια σὰν συλλογίζομαι τὴν ἀπόγνωσί μου.

Χωρὶς λόγο εἶχα περάσει ἕνα ἐξαιρετικὰ δυσάρεστο ἀπόγευμα. Δὲν εἶχα κατορθώσει νὰ προσθέσω οὔτε πινελιὰ στὸν καινούργιο μου πίνακα. Στὸ μυαλό μου εἶχε ριζώσει ἡ ἰδέα ὅτι οἱ προσπάθειές μου ἦσαν μάταιες, ὅτι κάθε ἡμέρα ποὺ περνοῦσε μ' ἔφερνε πλησιέστερα πρὸς τὴν πλήρη ψυχικὴ ἀποσύνθεσι. Καὶ ἕνα ἀνόητο «γιατί;» μοῦ σφυροκοποῦσε ἀδιάκοπα τὸ κρανίο.

Σὰν ντύθηκα τράβηξα μελαγχολικὰ γιὰ τὸ σπίτι τῶν Ἤδερτον. Στὸ κατῶφλι τους, ὅμως, κοντοστάθηκα διστακτικά. Ὄχι, μοῦ ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ ὑποστῶ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὴν συντροφιὰ τῶν καλῶν καὶ ἐξύπνων ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ τώρα πιστεύω ὅτι κάποια ἀνωτέρα δύναμις μ' ἔκανε νὰ σηκώσω μηχανικὰ τὸ χέρι καὶ νὰ χτυπήσω τὸ κουδοῦνι, ἐνῷ ἡ πραγματική μου διάθεσις ἦταν νὰ γυρίσω τὶς πλάτες μου στὴν πόρτα καὶ νὰ ἐπιστρέψω τρέχοντας στὸ διαμέρισμά μου, ζητῶντας καταφύγιο στὴ μοναξιά, ποὺ μισῶ τόσο.

Κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους μου δὲν ὑπωπτευόταν, εἶμαι βέβαιος, πόσο θλιβερή, πόσο μονότονη ἦταν ἡ ζωή μου κατὰ τὴν διάρκεια τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν μέσα σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Πλατείας Μπρούνσβικ. Ὅλοι μὲ νομίζουν ἀπόλυτα εὐτυχισμένο, ὅλοι πιστεύουν ὅτι εἶμαι ἕνα πλάσμα προνομιοῦχον, ἀφοῦ μπορῶ νὰ διαθέτω ἕνα τόσο κομψὸ διαμέρισμα, μὲ ὅλες τὶς ἀνέσεις, μὲ σαλόνι, κρεββατοκάμαρη καὶ στουντιο καὶ μὲ τόσο ἀνοικτόκαρδη θέα πρὸς τὸ καταπράσινο πάρκο.

Ἔχω πολλοὺς φίλους. Μοῦ εἶνε πάντοτε εὔκολο νὰ βρῶ καλὴ καὶ εὐχάριστη συντροφιὰ γιὰ τὸ γεῦμα ἢ τὸ δεῖπνον καὶ τὰ βράδυα δὲν ἔχω παρὰ νὰ πάω στὸ Καφὲ Ρουαγιὰλ γιὰ νὰ συναντήσω ἀνθρώπους ποὺ μ' ἀγαποῦν καὶ μ' ἐκτιμοῦν.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό: Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἐπιτρέπει ν' ἀσχολοῦμαι ἀπερίσπαστα μὲ τὴν τέχνη μου, χωρὶς νὰ σκοτίζωμαι ἂν οἱ πίνακές μου πουλιῶνται ἢ ὄχι.

Ὄχι, ἡ μονοτονία τῆς ζωῆς μου, ἡ ψυχική μου ἀπομόνωσις δὲν ὠφείλοντο σὲ ἔλλειψι φίλων. Εἶχα ὅσους φίλους ἤθελα. Ἡ κρυφὴ δυστυχία τῆς ζωῆς μου ἐπήγαζε ἀπὸ τὸ ἄσκοπο τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ μιὰ ἀνησυχία ποὺ μὲ κατεδίωκε παντοῦ καὶ ὑπέσκαπτε κάθε ζωτικότητα μέσα μου.

Ἔψαχνα τυφλὰ νὰ εὕρω κάτι — κάτι ποὺ δὲν μποροῦσα, ὅμως, νὰ εὕρω· κάτι ποὺ εἶχα ἐλπίσει νὰ εὕρω στὴν συνάφεια μὲ τοὺς φίλους μου, ἀλλὰ ποὺ δὲν τὸ εἶχα εὕρει ποτὲ τελείως· κάτι ποὺ εὕρισκα στὴν τέχνη μου, ὅταν μ' ἐκυρίευε ὁ πυρετὸς τῆς δουλειᾶς. Καὶ αὐτὸ ὄχι πάντοτε.

Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ ψάχνω μάταια καὶ ἀπελπισμένα ἂν πρὶν ἀπὸ λίγες ὧρες εἶχα στρέψει τὶς πλάτες μου στὴν πόρτα τῶν Ἤδερτον. Πέρασα, ὅμως, τὸ κατῶφλι τους καὶ τὸ βρῆκα αὐτὸ τὸ κάτι!

Τί περίεργο, ὅμως!... Ἡ ἁπλῆ, ἡ στυγνὴ ἀφήγησις τοῦ ὅ,τι μοῦ συνέβη θὰ μποροῦσε νὰ φανῆ κωμικὰ ἀσήμαντη. Μὲ λίγα λόγια εἶδα ἕνα κορίτσι, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ρὸζ Μπέντλεϋ καί, ἀργότερα, ἀφοῦ μοῦ τὴν σύστησαν, ἀντήλλαξα μερικὲς φράσεις μαζί της. Αὐτὸ εἶν' ὅλο! Ἐν τούτοις, τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀναστατώσῃ τὴν ζωή μου καὶ ν' ἀλλάξῃ τὸν ρυθμό της, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ καὶ νὰ κατευθύνῃ τοὺς ἄσκοπους καὶ ἀνήσυχους πόθους μου, ὅπως ἕνας φακὸς συγκεντρώνει τὶς ὠχρές. διάχυτες ἀκτῖνες γιὰ νὰ σχηματίσῃ μιὰ φλογερὴ ἑστία.

Κάπου ἔχω διαβάσει ὅτι ὁ ἔρως εἶνε τρομερὸ πρᾶγμα, ἐπειδὴ ἀφαιρεῖ τὸ ψυχικὸν κέντρον τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μέσα του, τοποθετῶντάς το ἔξω ἀπ' αὐτόν, στὴ διάθεσι καὶ τὸ ἔλεος ἑνὸς ἄλλου. Τί νὰ σκεφθῆ, ὅμως, κανεὶς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν διόλου ψυχικὸν κέντρον; Γιὰ τέτοιους ἀνθρώπους ὁ ἔρως εἶνε σωτηρία, γιατὶ τοὺς χαρίζει τὸ κέντρον, ποὺ τοὺς ἔλειπε. Μολαταῦτα, ἡ περιπέτεια εἶνε βέβαια ἐπικίνδυνη, γιατὶ τὸ κέντρον ποὺ τοὺς δίνει δὲν ὑπόκειται στὸν ἔλεγχό τους. Ναί, ἀντιλαμβάνομαι τὸν κίνδυνο, ποὺ διατρέχω καὶ λέγω ἐπίσης στὸν ἑαυτό μου ὅτι δὲν ἀποκλείεται νὰ μὴν ἀνταποκριθῆ στὸν ἔρωτά μου, ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν, πρὸς τὸ παρόν, γιὰ μένα τὴν παραμικρὴ σημασία. Δὲν αἰσθάνομαι παρὰ μόνον πλήρη εὐτυχία, πλήρη αὐτοπεποίθησι. Νοιώθω ὅτι μοῦ ἐδόθη κάτι, ποὺ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ καὶ εἶμαι ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος. Πρόκειται, φυσικά, περὶ παραισθήσεως: Αὐτὸ μπορῶ νὰ τὸ ἀποδείξω στὸν ἑαυτό μου, λέγοντας ἁπλῶς, ὅπως ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγου, ὅταν περιπλανώμουν στοὺς ἔρημους δρόμους: «Ἴσως νἆνε ἤδη ἐρωτευμένη μὲ ἄλλον. Ἴσως σ' ἕνα μῆνα νὰ εἶνε παντρεμένη καὶ χαμένη ὁριστικὰ γιὰ μένα».

Αὐτὴ ἡ σκέψις μὲ τρομοκρατοῦσε, ὅπως μὲ τρομοκρατεῖ καὶ τώρα, ἀλλὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀρκεῖ νὰ τὴν θυμηθῶ ἔτσι ὅπως τὴν εἶδα γιὰ τελευταία φορά, πρὶν ἀπὸ δυὸ μόλις ὧρες, γιὰ ν' ἀναθαρρήσω ἀμέσως. Εἶχε πῆ καληνύχτα καὶ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἢ δύο λεπτὰ ἡ πόρτα ξανάνοιξε καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι, φορῶντας τὸ γούνινο ἐπανωφόρι της, ἕτοιμη νὰ φύγῃ, μὲ τὸ ἕνα της χέρι στὸ πόμολο καὶ προσπαθῶντας σχεδὸν δειλὰ νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα τῆς κ. Ἤδερτον, νὰ ἑλκύσῃ τὴν προσοχή της, γιὰ μιὰ τελευταία λέξι. Ἡ εἰκόνα αὐτή, μόλις τὴν ἐπαναφέρω μὲ τὴν φαντασία μου μπρὸς στὰ μάτια μου, διαλύει ἀμέσως τοὺς φόβους μου καὶ ἕνα κῦμα ἐμπιστοσύνης καὶ εὐτυχίας πλημμυρίζει πάλι τὴν καρδιά μου.

Ἡ μνήμη μου ἐπιστρέφει ἀδιάκοπα σ' αὐτὴ τὴν φευγαλέα ἐμφάνισί της, τὴν ὁποία δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ καὶ προσπαθῶ ν' ἀνακαλύψω τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοῦ φανῆ τόσο θελκτική, τόσο γοητευτικὰ ὡραία. Ἦταν ἆρά γε, ἡ στάσις της, ἔτσι καθὼς ἔγερνε ἐλαφρὰ πάνω στὴν πόρτα, μὲ τόση ἀφέλεια, ὥστε εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι δὲν τὴν ἔβλεπα μέσα σὲ κοσμικὸ σαλόνι, ἀλλὰ κάπου ἀλλοῦ, σὲ περιβάλλον τελείως δικό της; Ἢ μήπως, ἦταν ἡ σοβαρότης, ἀλλὰ συγχρόνως, καὶ ἡ κάποια δειλία ποὺ ἐξέφραζε τὸ ὡραῖο πρόσωπό της καθὼς προσπαθοῦσε νὰ ἑλκύσῃ τὸ βλέμμα τῆς κ. Ἤδερτον; Ἢ κάτι ἀπὸ τὴν στιγμιαία λάμψι τῶν πολυελαίων μέσα στὰ μάτια της καὶ πάνω στὰ ὁλόλευκα στιλπνὰ δόντια της; Πόσον ζωηρὰ μένουν ἐντυπωμένες κάτι τέτοιες στιγμές. Ὅταν εἶδα τὴν κ. Ἤδερτον νὰ τὴν πλησιάζῃ ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ χαμόγελο ἀνεσήκωσε τὸ ἐπάνω χεῖλος της καὶ πρόσεξα ὅτι τὰ δύο μπροστινά της δόντια διασταυρώνονταν λιγάκι· ἐπίσης πρόσεξα ὅτι ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ ἐπάνω χείλους της σχηματίζει, πρὸς τὸ κέντρον, μεγαλύτερη καμπύλη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ δυὸ αὐτὲς μικρὲς ἀνωμαλίες μοῦ φαίνεται — ὁ Θεὸς μόνο ξέρει γιατὶ — ὅτι προσδίδουν στὴν ὠμορφιά της μιὰν εὐγένεια καὶ μιὰ γλυκύτητα ἀκαταμάχητη.

* * *

Ἐν τούτοις, τὸ παράξενο εἶνε ὅτι δὲν τὴν παρατήρησα παρὰ μόνο μετὰ τὸ δεῖπνον. Ἔφθασα εἶνε ἀλήθεια κάπως ἀργά, τὴν στιγμὴν ποὺ περνοῦσαν ὅλοι στὴν τραπεζαρία, κατὰ τὴν συνήθεια, ποὺ ἐπικρατεῖ στὶς καλλιτεχνικὲς δεξιώσεις τοῦ ζεύγους Ἤδερτον, δηλαδὴ ὁμαδικὰ καὶ χωρὶς ἐθιμοτυπίες.

Καθήσαμε στὴν ἴδια πλευρὰ τοῦ τραπεζιοῦ, χωρισμένοι ἀπὸ δύο ἄλλους, ποὺ ὅπως, ἦταν φυσικό, μ' ἐμπόδισαν νὰ τὴν ἰδῶ.

Ἀλλὰ μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ γέρο - Ἤδερτον, ὁ οἰκοδεσπότης, ἐφείλκυσε τὴν προσοχή μου σ' αὐτήν, καθὼς κουβεντιάζαμε στὸ σαλόνι.

Ὁ Ἤδερτον λείπει συχνὰ ἀπὸ τὶς καλλιτεχνικὲς ἑσπερίδες τῆς συζύγου του καὶ οὔτε διαπνέεται ἀπὸ τὸ θορυβῶδες, γενναιόδωρο καὶ ἀνεπιφύλακτο ἐνδιαφέρον, ποὺ ἐπιδεικνύει αὐτὴ γιὰ τοὺς «καλλιτέχνας». Ἢ μᾶλλον, δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτοὺς παρὰ μόνον ἀφοῦ ἀποδείξουν ὅτι μποροῦν νὰ κάνουν κάτι. Διαφορετικὰ τοὺς θεωρεῖ ὡς ὄντα μᾶλλον ἐνοχλητικά. Ἐγὼ ἀποτελῶ ἐξαίρεσι, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος μὲ εἰσήγαγε στὸν κύκλο τους καὶ ὄχι ἡ γυναῖκα του. Εἶνε παληὸς φίλος τοῦ πατέρα μου καὶ ὅταν ἦρθα νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ Λονδῖνο, μ' ἐκάλεσε νὰ δειπνήσω μαζί του στὴ λέσχη του, μ' ἐπεσκέφθηκε κατόπιν γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιὰ στοὺς πίνακάς μου καὶ ἐδήλωσε ὅτι κάτι ἔλεγαν.

— Ἔχεις, πάντως, τ' ἀπαιτούμενα προσόντα γιὰ νὰ προσληφθῇς στὸ τσίρκο τῆς γυναίκας μου, παρετήρησε.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ἡ κ. Ἤδερτον μ' ἐκάλεσε σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς «καλλιτεχνικές της βραδυές».

«...Θὰ παρευρίσκεται καὶ ὁ ἄνδρας μου», μοῦ ἔγραφε. Καὶ ἀπὸ τότε, κάθε φορὰ ποὺ μὲ καλοῦσε δὲν παρέλειπε νὰ προσθέσῃ αὐτὴ τὴν πληροφορία, ὑπαινισσομένη ὅτι ἀνῆκα σ' ἐκεῖνον καὶ ὄχι σ' αὐτήν. Ὄχι πὼς μὲ ἀντιπαθοῦσε. Φιλόξενη καὶ μεγαλόκαρδη ὅπως εἶνε, δὲν ἀντιπαθεῖ κανένα, πιστεύω. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀντιπαθήσῃ. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ εἶδε τοὺς πίνακάς μου, δὲν μοῦ ἔκρυψε ὅτι δὲν τῆς ἄρεσε διόλου ἡ τεχνοτροπία μου.

— Δουλειὰ εὐσυνείδητη, βέβαια, μοῦ εἶπε, ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ μοντέρνα γιὰ μένα, ἀγαπητέ μου.

Καὶ τὰ ἔργα μου δὲν ἄργησαν ν' ἀποτελέσουν θέμα φιλικοῦ ἀστείου μεταξύ μας.

— Πρέπει νὰ σᾶς συστήσω τὸν κ. Φίλιπ Μάρλιγκ, ἔλεγε στοὺς φίλους της, φροντίζοντας νὰ τὴν ἀκούω. Ζωγραφίζει τοὺς φρικτότερους μοντέρνους πίνακας, ποὺ μπορεῖ νὰ συλλάβῃ ἀνθρώπινη φαντασία.

Αὐτὴ καὶ ὁ ἄνδρας της διαφωνοῦσαν ἐπὶ ὅλων σχεδὸν τῶν καλλιτεχνικῶν ζητημάτων.

— Δὲν θὰ σοῦ ἀρέσῃ, Οὐΐλλιαμ, τοῦ ἔλεγε, λόγου χάριν, μιλῶντας γιὰ κάποιον νεοανακαλυφθέντα βιολιστήν. Παιζει μὲ πολὺ ταμπεραμέντο.

Καὶ ἐκεῖνος ἔσπευδε νὰ δηλώσῃ:

— Τὸ πρώτιστον καθῆκον ἑνὸς καλοῦ καθηγητοῦ μουσικῆς εἶνε τὸ ξερίζωμα κάθε ταμπεραμέντου.

Εὐγενικός, κυνικὸς καὶ κάπως ἀγέρωχος στοὺς τρόπους, μὲ ἀριστοκρατικὴ μύτη καὶ κοντοψαλιδισμένο γκρίζο μουστάκι, ὁ Ἤδερτον ἀποτελεῖ εὐεργετικὸ ἀντιδραστικὸ στοὺς εὔκολους ἐνθουσιασμοὺς τῶν καλλιτεχνικῶν ἑσπερίδων τῆς γυναίκας του.

— Ἡ μουσική, μοῦ ἔλεγε ἕνα βράδυ, ὅπου ἐπὶ μιὰ περίπου ὥρα ἀκούαμε ἕνα νεαρὸ Γάλλο νὰ παίζῃ Σοπέν, ὅταν δὲν παίζεται ὑπέροχα, εἶνε ἀνυπόφορη.

Καὶ μιὰν ἄλλη φορά, ποὺ εἶχα ζητήσει τὴν γνώμη του γιὰ τὸ ἔργον ἑνὸς νέου ποιητοῦ, προσφάτως προστεθέντος στὴν συλλογὴ μεγαλοφυϊῶν τῆς κ. Ἤδερτον, μοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ὢ ὑποφερτό, ἀπολύτως ὑποφερτό. Ἀλλὰ καθὼς θὰ ξέρῃς ἤδη, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ εὐκολώτερο ἀπὸ τὸ νὰ γράφῃ κανεὶς ὑποφερτοὺς στίχους. Γι' αὐτό, ἴσως, οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς συγκρατούμεθα καὶ δὲν γινόμαστε ποιηταί.

* * *

Ἀπόψε, καθὼς μπαίναμε στὸ σαλόνι, μετὰ τὸ δεῖπνον, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μὲ παρέσυρε σ' ἕνα ντιβάνι, κοντὰ στὸ παράθυρο.

— Ἔχω νὰ σοῦ δείξω κάτι, μοῦ εἶπε.

Ἦταν μανιώδης συλλέκτης σκίτσων καί, καθὼς καθόμαστε, ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα πέτσινο χαρτοφύλακα δύο σχέδια γυμνῶν, μὲ μολύβι, τοῦ Ματίς.

— Ἡ καϋμένη ἡ γυναῖκα μου τὰ βρίσκει φρικτά, παρετήρησε μὲ κωμικὴν ἀπελπισία, ἀφοῦ ἐγὼ τοῦ ἐξέφρασα τὸν θαυμασμό μου. Ἐν τούτοις, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τῆς λείπει τελείως τὸ γοῦστο. Πῶς σοῦ φαίνεται, λόγου χάριν, τὸ νέον της ἀπόκτημα;

Μοῦ ἔδειξε μὲ μιὰν ἐλαφρὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ μιὰ ψηλή, λεπτὴ κοπέλλα, μὲ χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ σκοῦρα μπλὲ τουαλέττα, ποὺ στεκόταν κοντὰ στὸ πιάνο καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὴν κ. Ἤδερτον.

— Κάτι τὸ ἐντελῶς ἀσυνήθιστο, δὲν νομίζεις; εἶπε ὁ Ἤδερτον.

— Σὲ τί ἐπιδίδεται; ἐρώτησα.

Εἶνε, βλέπετε, φυσικὸ νὰ ἐρωτᾷ κανεὶς σὲ τί ἐπιδίδονται τὰ νέα ἀποκτήματα τῆς κ. Ἤδερτον.

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε ὁ Ἤδερτον. Σὲ τίποτε, ἂς ἐλπίσουμε.

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ἡ κ. Ἤδερτον ἄνοιξε τὸ πιάνο καὶ ἡ Ρὸζ Μπέντλεϋ κάθησε γιὰ νὰ παίξῃ.

— Ὤ, συμφορά! ἔκανε ὁ Ἤδερτον. Θὰ εἶνε, ἀσφαλῶς, πιανομανής. Ἀλλά, τοὐλάχιστον, ἔτσι θὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσουμε τὸ προφὶλ της.

Ἡ Ρὸζ σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε χαμογελῶντας τὴν κ. Ἤδερτον καί, αὐτοστιγμεί, ὡσὰν νὰ μὲ εἶχε ἐγγίσει ἕνα μαγικὸ ραβδί, ἀπερίγραπτη συγκίνησι μὲ κυρίευσε — τέτοια συγκίνησι καὶ τέτοια ταραχή, ὥστε ξέχασα, ἀμέσως, τὸν γέρο - Ἤδερτον, ποὺ καθόταν δίπλα μου στὸ ντιβάνι, ξέχασα τὸ σαλόνι τοῦ Ἤδερτον καὶ τοὺς ἐννέα ἢ δέκα προσκεκλημένους, ποὺ τὸ ἐγέμιζαν, ξέχασα τὰ πάντα καὶ ἀπορροφήθηκα στὸ ξανθὸ κορίτσι, ποὺ καθόταν στὸ πιάνο.

Εἶνε, ἆρά γε, ἁπλῶς, τὸ ἀντίκρυσμα ἑνὸς ὡρισμένου τύπου σωματικῆς ὠμορφιᾶς πού, ἴσως, πέντε ἢ ἓξ φορὲς στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, προξενεῖ αὐτὴν τὴν ξαφνικὴ ἀναστάτωσι, ποὺ καλεῖται — τόσο ἀπαίσια — κεραυνοβόλος ἔρως; Ἢ μήπως ὑπάρχουν καὶ ἄλλα σκοτεινότερα αἴτια; Μὲ ἄλλα λόγια ὁ κεραυνοβόλος ἔρως εἶνε ἕνα βαθὺ καὶ πολύπλοκο γεγονός, ἢ εἶνε ἕνα κοινὸ φαινόμενο, μὲ ὄχι μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ τὸ φτάρνισμα;

Καὶ γιατί, ἐν πρώτοις, ἀπὸ ὅλους τοὺς προσκεκλημένους τοῦ Ἤδερτον ν' ἀναστατωθῶ ἐγὼ στὸ ἀντίκρυσμα τῆς ὠμορφιᾶς της;

Ὁ καθένας ἀσφαλῶς θὰ συμφωνοῦσε, ὅτι ἡ Ρὸζ εἶναι ὡραία, ἀλλά, κανένας, ὑποθέτω, ὅτι εἶναι, ὅπως φαίνεται σὲ μένα, ὑπέροχη, συντριπτικὰ γοητευτική. Μήπως, τότε, τὸ συναίσθημά μου αὐτὸ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν φαντασία μου; Ἤ, μήπως, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἤμουν ὥριμος, προδιατεθειμένος νὰ ἐρωτευθῶ, καὶ ἂν δὲν τύχαινε νὰ συναντήσω τὴν Ρὸζ Μπέντλεϋ στὸ σπίτι τοῦ Ἤδερτον ἀπόψε, θὰ ἐρωτευόμουν μιὰν ὁποιανδήποτε ἄλλη ὤμορφη κοπέλλα, ὅταν θὰ ἔφθανε ἡ ψυχολογικὴ στιγμὴ — ἦταν δέκα καὶ τέταρτο ἀκριβῶς, ὅταν κάθησε ἡ Ρὸζ στὸ πιάνο.

Ὄχι! Ὄχι! Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ αὐτὴ τὴν ἀνόητη ἐκδοχή! Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μου ἐπαναστατοῦν. Ἦταν γραφτὸ νὰ ἐρωτευθῶ τὴν Ρὸζ καὶ μόνον αὐτὴν μποροῦσα νὰ ἐρωτευθῶ! Μόνον αὐτὴν μπορῶ ν' ἀγαπῶ...

* * *

Καὶ ἡ Ρὸζ ἔπαιζε. Καὶ ὅπως ἦταν ἐπόμενο ἔπαιζε ὑπέροχα. Ἔπαιζε μιὰ σονάτα τοῦ Μότσαρτ καὶ ποτὲ μουσικὴ δὲν ἀντήχησε τόσο καθάρια, τόσο θερμά, τόσο γλυκὰ στ' αὐτιά μου. Κάθε νότα ἦταν μιὰ ἠχητικὴ ἔκφρασι τῆς ὠμορφιᾶς της.

Καί, ὡστόσο, ὅταν ἐτελείωσε, κανεὶς δὲν ἐξεδήλωσε κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸν συνηθισμένο καὶ τυπικὸ ἐνθουσιασμὸ — κανείς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἤδερτον.

Τὸν ἔνοιωσα νὰ κάνῃ μιὰ ἀπότομη κίνησι πάνω στὸ ντιβάνι.

—Μὰ γιὰ στάσου! μουρμούρισε. Τούτη ἐδῶ ἡ κοπέλλα εἶναι πραγματικὴ ἀποκάλυψις. Ἀπέδωσε περίφημα τὴν σονάτα καὶ γενικὰ παίζει πολὺ συμπαθητικά. Ἡ κίνησις καὶ ἡ φωνή του μ' ἐπανέφεραν ἀπότομα στὸν ἑαυτό μου.

—Ναί, εἶπα, κανένας, ἐν τούτοις, ἀπ' αὐτοὺς δὲν φαίνεται νὰ τὸ πρόσεξε.

—Καὶ γιατί θὰ τὸ πρόσεχαν; εἶπε μὲ τὸ καυστικό του χαμόγελο.

Ὤ, πόσο ποθοῦσα νὰ ὁρμήσω πρὸς αὐτήν, νὰ... νὰ κάνω τί; Ὄχι βέβαια νὰ τὴν συγχαρῶ μ' ἕνα ἠλίθιο χαμόγελο! Ἀλλά, τότε, τί; Δὲν ξέρω καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἂν ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ κ. Ἤδερτον μὲ φώναζε γιὰ νὰ μοῦ τὴν συστήσῃ, θὰ ἔμενα ἄφωνος, μὲ δεμένη τὴ γλῶσσα. Φοβόμουν νὰ τὴν συναντήσω· ἡ βεβαιότης ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ ποτὲ τὶς κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα ποὺ μὲ κατεῖχαν, μὲ τρομοκρατοῦσε κυριολεκτικά.

Εὐτυχῶς, ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἡ κ. Ἤδερτον μιλοῦσε μὲ τὴν Ρὸζ κοντὰ στὸ πιάνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο αὐτὴ εἶχε σηκωθῆ. Καὶ μόνο ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ λεπτὰ διέσχισαν καὶ οἱ δύο τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ φθάσουν στὸ ντιβάνι, ὅπου καθόμαστε ὁ Ἤδερτον κ' ἐγώ.

Σηκωθήκαμε ἀμέσως καὶ ὁ γέρο Ἤδερτον μὲ τὴν εὐγενικὴ καὶ ἥσυχη φωνή του, τὴν συνεχάρη.

—Εἶσθε καὶ σεῖς, δεσποινὶς Μπέντλεϋ, τῆς εἶπε, ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἀνθρώπους ποὺ ἀνεκάλυψαν, ὅτι ὑπάρχει περισσότερη μουσικὴ καὶ αἴσθημα σὲ μιὰ σονάτα τοῦ Μότσαρτ, παρὰ σὲ ὅλες τὶς ὄπερες τοῦ Βάγνερ.

—Ὤ, μὴν εἶσθε ὑπερβολικός, κύριε Ἤδερτον, εἶπε. Ἔχουν καὶ οἱ ὄπερες τοῦ Βάγνερ αἴσθημα καὶ μουσική.

—Ἔχουν, βέβαια, παραδέχθηκε ὁ Ἤδερτον, ἀλλ' ὁ Μότσαρτ μᾶς προσφέρει κρύσταλλο, ἐνῷ ὁ Βάγνερ μᾶς ρίχνει στὸ πρόσωπο ἀφρὸ ὠργισμένων κυμάτων.

Ἐγὼ στεκόμουν σιωπηλὸς ἐνῷ μιλοῦσαν. Οὔτε ὁ Ἤδερτον, οὔτε ἡ γυναῖκα του εἶχαν σκεφθῆ νὰ μὲ συστήσουν.

—Ἔχουν καὶ τὰ ὠργισμένα κύματα τὴν ὠμορφιά τους, παρετήρησε αὐτή, πάντοτε χαμογελῶντας.

—Ναί, εἶπε ὁ γέρο Ἤδερτον, ἡ ὠμορφιά τους, ὅμως, διαλύεται καὶ χάνεται σὰν τὸν ἀφρό τους. Ἐνῷ τὸ κρύσταλλο... ὤ, αὐτὸ μένει!...

Παραμέρισε.

— Καθῆστε, λοιπόν, τῆς εἶπε. Καθῆστε καὶ κουβεντιάστε λιγάκι μὲ τὸν φίλο μου Φίλιπ Μάρλιγκ. Εἶνε καὶ αὐτὸς φανατικὸς θαυμαστὴς τοῦ Μότσαρτ· σᾶς πληροφορῶ, μάλιστα, ὅτι ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τῆς ζωγραφικῆς του καὶ τῆς μουσικῆς τοῦ Μότσαρτ, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀγνοεῖ, ἴσως, ὁ ἴδιος.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἤδερτον ἀπομακρύνθηκε ἀφήνοντάς την καθισμένη δίπλα μου. Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, γιὰ κάμποσες στιγμές, τὴν ἐκύτταζα σὰν χαμένος. Ἐγὼ γιὰ 'κείνην δὲν ἤμουν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἕνας ξένος, ἐνῷ ἐκείνη γιὰ μένα ἦταν τὸ πᾶν, μοῦ ἦταν ἤδη ἀπείρως πολύτιμη, ἕνα ζωτικὸν μέρος τοῦ ἀτόμου μου.

Ἂν ἄρχιζα ἐκείνη τὴν στιγμή, ἔτσι ὅπως καθόμαστε ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, νὰ τῆς ἐκμυστηρεύωμαι τὰ πραγματικά μου αἰσθήματα, ἂν ἄφηνα νὰ ξεχειλίσῃ ἡ ψυχή μου, θὰ μ' ἔπαιρνε ἀσφαλῶς γιὰ τρελλό· ἀλλ' ἐξ ἄλλου μοῦ φαινόταν γελοῖο νὰ τῆς παραστήσω τὸν ξένο, νὰ προσποιηθῶ ὅτι δὲν μοῦ κινοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη κοπέλλα, ν' ἀρχίσω μαζύ της σχολαστικὴ συζήτησι περὶ Μότσαρτ καὶ Βάγνερ, περὶ τῆς δεξιοτεχνίας της εἰς τὸ πιάνο καὶ τοῦ ζωγραφικοῦ μου ταλέντου.

Ἀμέσως μόλις συνῆλθα κάπως χαμήλωσα τὸ βλέμμα μου καὶ δὲν τόλμησα νὰ τὴν ξανακυττάξω. Ὁ ἀπεγνωσμένος πόθος μου νὰ τῆς γίνω ἀρεστός, νὰ προκαλέσω τὴν συμπάθειά της, εἶχε τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς ἀποτέλεσμα, γιατὶ μοῦ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τῆς μιλήσω μὲ φυσικότητα καὶ μὲ εὐχέρεια, ὅπως θὰ ἔκανα μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον ξένο καὶ γρήγορα ἀντελήφθην ὅτι, παρὰ τὴν θέλησίν μου, τὸ ὕφος μου γινόταν ὁλοένα ψυχρότερο, σκληρό, ὑπεροπτικό. Ἀσφαλῶς — σκέφθηκα μὲ βαθειὰ ἀπόγνωσι — θὰ τῆς ἔδινα τὴν ἐντύπωσι ὅτι μοῦ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀντιπαθητική. Ὤ, ἂς μποροῦσα νὰ φανῶ ἐκείνη τὴν στιγμὴ κάπως εὐθυμότερος, νὰ χαμογελάσω, νὰ τὴν κυττάξω ἐλεύθερα στὰ μάτια. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα. Καὶ ἤμουν τόσο μπλεγμένος στὴν θλιμμένη μου ἀμηχανία, ὥστε μόλις ἄκουγα τί μοῦλεγε καὶ ἀπαντοῦσα μὲ μασημένα λόγια στὶς ἐρωτήσεις της. Καὶ οὔτε κἂν θυμᾶμαι τί ἀκριβῶς εἴπαμε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς σύντομής μας συνομιλίας.

— Θἄθελα πολὺ νὰ ἰδῶ τοὺς πίνακάς σας. Ἴσως θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τοὺς δείξετε μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

Ἡ φωνή της ἔφθανε σὲ μένα περνῶντας μέσα ἀπὸ τὴν δίνη ποὺ δημιουργοῦσαν στὴν ψυχή μου ἡ ταραχή, ἡ ἀπελπισία, ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις, ποὺ τὴν εἶχα τόσο κοντά μου.

— Ναί, μουρμούρισα, σὰν μαθητὴς ἀμελέτητος μπρὸς στὸν ἐξεταστή, ναί, θὰ ἦταν γιὰ μένα ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησις νὰ σᾶς δεχθῶ στὸ στούντιό μου.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ κατέφθασε ἡ κ. Ἤδερτον καὶ μοῦ τὴν πῆρε, ἀφήνοντάς με μόνο γιὰ ν' ἀντιληφθῶ τὴν ἀπόλυτη βλακεία μου.

Στ' ἀλήθεια, πόσο ἀνόητα εἶχα φερθῆ. Θὰ ἦταν τόσο εὔκολο, τόσο ἁπλὸ νὰ τὴν καλέσω μὲ θερμότερα, μὲ φιλικώτερα λόγια στὸ διαμερισμά μου, νὰ τῆς ὁρίσω μίαν ἡμέρα. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ φυσικὴ ἀπάντησις στὴν πρότασί της — ἡ ἀπάντησις, ποὺ ἐπέβαλλε ἄλλωστε ἡ κοινωνικὴ ἁβρότης.

Ἐν τούτοις, εἶχα ἀφήσει τὴν ἀνέλπιστη, τὴν χρυσῆ αὐτὴ εὐκαιρία νὰ γλυστρήσῃ μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου. Εἶχα ἀποκλείσει κάθε πιθανότητα νὰ τὴν ξαναδῶ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν.

Ἡ σκέψις αὐτὴ μ' ἔκανε ν' ἀναπηδήσω. Ἔνοιωθα ὅτι ἂν δὲν τὴν ξανάβλεπα πολὺ σύντομα, ἡ δυστυχία μου θὰ ἦταν ἀπέραντη. Ἀπεφάσισα νὰ ἐξαναγκάσω ὁπωσδήποτε τὸν ἑαυτό μου νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ πάλιν, προτοῦ διαλυθῆ ἡ συντροφιά. Θὰ τὴν παρακαλοῦσα νἄρθῃ στὸ διαμερισμά μου γιὰ νὰ πάρουμε ἕνα τσάϊ μαζὺ καὶ νὰ τῆς δείξω τὰ ἔργα μου. Καὶ πέρασαν περισσότερο ἀπὸ δυὸ ὧρες καιροφυλακτῶντας, περιμένοντας μὲ ἀγωνία νὰ μοῦ παρουσιασθῆ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν πλησιάσω.

Ἡ εὐκαιρία, ὅμως, δὲν ἔλεγε νὰ παρουσιασθῆ. Ἡ κ. Ἤδερτον τὴν εἶχε παρασύρει στὸ κέντρον ἑνὸς κύκλου εὐθύμων καὶ φλυάρων ἀνθρώπων καὶ δὲν μποροῦσα, φυσικά, νὰ διασπάσω αὐτὸν τὸν κύκλο γιὰ νὰ τῆς πῶ δημοσίως ὅ,τι εἶχα ἀποφασίσει νὰ τῆς πῶ, νὰ τῆς ἀνακοινώσω πομπωδῶς τὴν ἀπόφασί μου. Καὶ οὔτε αἰσθανόμουν τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῆς κ. Ἤδερτον.

Ἐξ ἄλλου, ἐκεῖνος ὁ ἀνιαρώτατος θεατρικὸς κριτικός, ποὺ λυμαίνεται τακτικὰ τὰ σαλόνια τοῦ Ἤδερτον δὲν ἄργησε νὰ μὲ σιμώσῃ καὶ νὰ μὲ μπλέξῃ σὲ μιὰν ἀτελείωτη συζήτησι.

Σὲ μιὰ στιγμή, ρίχνοντας μιὰν ἀπελπισμένη ματιὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, εἶδα τὴν Ρὸζ Μπέντλεϋ νὰ σηκώνεται καὶ νὰ καλονυχτίζῃ τὴν κ. Ἤδερτον.

Ἔφευγε!

Ἐκύτταξε ὁλόγυρα στὸ δωμάτιο καί, κατόπιν, ἦρθε νὰ καληνυχτίσῃ τὸν οἰκοδεσπότη, ὁ ὁποῖος κάπνιζε μπρὸς στὸ τζάκι, λίγο πέρα ἀπὸ τὸν θεατρικὸ κριτικό.

Ἐγύρισα ἀπότομα ἀφήνοντας τὸν συνομιλητήν μου στὴ μέση μιᾶς βαρυσημάντου φράσεως, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσω τὸ βλέμμα της. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε τόσο δυνατὰ καὶ τόσο γρήγορα, ὥστε δὲν μποροῦσα ν' ἀναπνεύσω.

Τέλος, καθὼς ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸν Ἤδερτον, μὲ εἶδε — ἂς εἶνε εὐλογημένος ὁ Ὕψιστος — καὶ ἔκανε ἕνα - δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος μου, τείνοντάς μου τὸ χέρι.

— Προηγουμένως... δηλαδὴ ὅταν μιλούσαμε... ἐκφράσατε τὴν ἐπιθυμία νὰ δῆτε τοὺς πίνακάς μου... ἐτραύλισα. Ἂν θέλετε.... θἄθελα πολὺ νὰ σᾶς τοὺς δείξω ἕνα ἀπόγευμα.... αὔριο, μεθαύριο.... ὁπόταν θέλετε....

Ἔνοιωθα ὅτι εἶχα ἐκτελέσει πραγματικὸν ἆθλον — ἆθλον ἡράκλειον! Αἰσθανόμουν τὸ αἷμα μου νὰ χτυπᾷ στοὺς κροτάφους μου καὶ τοὺς μῦς τοῦ προσώπου μου νὰ συσπῶνται.

— Ὤ, ναί....θἄρθῶ εὐχαρίστως...μοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα χαμόγελο. Ἴσως αὔριο... Ναί, αὔριο τὸ ἀπόγευμα εἶμαι ἐλεύθερη... Μοῦ δίνετε, ὅμως, τὴν διεύθυνσί σας....

Μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν ἔσχισα ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ σημειωματάριό μου καὶ ἔγραψα ἐπάνω τὴν διεύθυνσί μου.

Πῆρε τὸ φύλλο, τὸ δίπλωσε προσεκτικὰ καὶ μ' εὐχαρίστησε.

— Καληνύχτα, μοῦ εἶπε.

Εὐτυχῶς ὁ θεατρικὸς κριτικὸς εἶχεν εὕρει ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλο θῦμα. Καὶ ἔτσι μπόρεσα νὰ ξαπλωθῶ στὸ ντιβάνι, ζαλισμένος ἀπὸ τὴν ἀνακούφισι καὶ τὴν εὐτυχία.

Ἔμεινα γιὰ κάμποσες στιγμὲς μὲ κλεισμένα μάτια, χαμένος σὲ ἄλλους κόσμους, ἀγνοῶντας τὸ περιβάλλον καὶ ὅταν τέλος σήκωσα τὰ βλέφαρά μου, ἦταν γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ νὰ προβάλῃ στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, θελκτικώτερη παρὰ ποτέ.

* * *

Λίγην ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησί της, ἔφυγα κι' ἐγώ. Δὲν ἔνοιωθα, ὅμως, τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως στὸ διαμέρισμά μου. Ἤθελα νὰ περπατήσω, νὰ τρέξω, νὰ τραγουδήσω καὶ — πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ λέῃ ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος τέτοια πράγματα χωρὶς νὰ τοῦ φαίνωνται γελοῖα — ν' ἀπαγγείλω αἰσθηματικοὺς στίχους. Δύο περίπου ὧρες γύριζα στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου καὶ μόνον ὁ ξαφνικὸς πόθος ν' ἀρχίσω αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο μ' ἔφερε ἐδῶ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ νέο ἀπόκτημα τῆς γυναίκας μου; ἐρώτησε ὁ Ἤδερτον δείχνοντας τὴν Ρὸζ

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ
ΝΤΑΙΗΛ ΚΟΛΛΙΝΣ

Τὸ διαμάντι ποὺ φεγγοβολοῦσε σὰν ἑστία πυρᾶς στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ εἶχε διαστάσεις αὐγοῦ. Ἦταν ὁ περίφημος ἀδάμας Κροῦγγερ καὶ ἀνῆκε στὸν κοντόχονδρο ἄνθρωπο ποὺ στεκόταν μπρὸς τὸ τζάκι, περήφανος καὶ κορδωμένος μέσα στὸ πορτοκαλλὶ σακκάκι του καὶ τὰ παντελόνια τοῦ γκόλφ. Ὁ τζέντλεμαν αὐτὸς ὠνομαζόταν Χέρμαν Μπίγγαρτ καὶ εἶχε κερδίσει μυθώδη ποσὰ στὸ χρηματιστήριο.

Ὁ Ρότζερ Νάϊτ, στριφογυρίζοντας τὸ ποτῆρι μὲ τὸ οὐΐσκυ ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του, ἐκύτταξε χαμογελῶντας τὸν Μπίγγαρτ.

— Εἶνε κυριολεκτικῶς ἐκθαμβωτικό, εἶπε. Ὁ ἀρχισυντάκτης μου θὰ ἐνθουσιασθῇ σὰν τοῦ παρουσιάσω τὴν σκιαγραφία τοῦ τυχεροῦ κατόχου ἑνὸς τέτοιου θησαυροῦ.

Ὁ Μπίγγαρτ χαμογέλασε μισοκλείνοντας τὰ μάτια του.

— Μοῦ ἄρεσε... τὸ ἀγόρασα.

— Τί νόστιμα ποὺ τὰ λέτε! Σᾶς ἄρεσε... τὸ ἀγοράσατε!

Ὁ Νάϊτ φοροῦσε σκωτσέζικο σακκάκι καὶ παντελόνι ἀπὸ γκρίζα φανέλλα. Ἦταν λιγνὸς καὶ νευρώδης καὶ δίπλα στὸν Μπίγγαρτ φαινόταν πανύψηλος. Πλησίασε στὸ τραπέζι καὶ κρατῶντας πάντοτε τὸ ποτῆρι του ἔσκυψε ἀπὸ πάνω, μέχρις ὅτου τὰ μάτια του βρέθηκαν σὲ ἀπόστασι λίγων μόλις ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τὸν ἀδάμαντα Κροῦγγερ ποὺ ἦταν τοποθετημένος πάνω σὲ πορφυρὸ βελοῦδο.

— Ἡ ἀκτινοβολία αὐτοῦ τοῦ πετραδιοῦ θαμπώνει τὸ μάτι καὶ ζαλίζει τὸ μυαλό, εἶπε. Κυττῶντας το ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι πὼς ἀτενίζει προβολέα.

Καθὼς μιλοῦσε, τὸ ἕνα του πόδι γλύστρησε πάνω στὸ παρκέτο καὶ λίγο ἀπὸ τὸ οὐΐσκυ τοῦ ποτηριοῦ του χύθηκε πάνω στὸ διαμάντι.

— Ὢ π' ἀνάθεμα τὴν ἀδεξιότητά μου! μουρμούρισεν ὁ Νάϊτ. Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτό, κύριε Μπίγγαρτ, καὶ σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγγνώμην.

Ἔβγαλε ἕνα μαντῆλι ἀπὸ μιὰν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ ἄρχισε νὰ σκουπίζῃ τὸ πετράδι. Ὁ Μπίγγαρτ, ὅμως, δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ ξένα χέρια νὰ σκουπίζουν τόσον ἀνευλαβῶς τὸ διαμάντι του, προχώρησε τείνοντας τὴν παχουλή, ροδαλὴ παλάμη του.

— Δὲν ξέρετε σεῖς, εἶπε. Δῶστε το μου νὰ τὸ σκουπίσω.

Ὁ Νάϊτ παρέδωσε τὸ πετράδι στὸν κάτοχό του καὶ ἔχωσε τὸ μαντῆλι του στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Ξανάρχισε κατόπιν νὰ ζητᾷ συγγνώμην.

Ὁ Μπίγγαρτ, ποὺ ἐννοοῦσε νὰ τἄχῃ καλὰ μὲ τοὺς δημοσιογράφους, χαμογέλασε μεγαλόψυχα.

— Δὲν πειράζει... δὲν πειράζει, ἔκανε. Τέτοιος θησαυρὸς πῶς νὰ μὴ ζαλίσῃ ἕνα νέο.

— Ὅταν θὰ μποροῦσε νὰ ζαλίσῃ καὶ γέρους ἀκόμη, ἔ; παρετήρησε ὁ Νάϊτ. Λοιπόν, κύριε Μπίγγαρτ, ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω, γιατὶ διαφορετικὰ τὰ δύο ἑκατομμύρια τῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν θἄχουν τὴν εὐχαρίστησι νὰ δοῦν τὴν φωτογραφία σας καὶ νὰ διαβάσουν τὴν ἱστορία τῆς ἀξιοθαύμαστης ζωῆς σας αὔριο τὸ πρωΐ, στὴν πρώτη σελίδα τοῦ «Ἡμερησίου Ταχυδρόμου».

✪

Ὁ Μπίγγαρτ συνώδευσε τὸν ἐπισκέπτη του ὡς τὸ κατῶφλι τῆς ἐξώπορτας τοῦ ἐξοχικοῦ του μεγάρου.

— Δὲν θὰ ξεχάσετε, ἐλπίζω, ν' ἀναφέρετε τὶς δωρεές μου στὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, κύριε Νάϊτ, εἶπε. Δὲν θἄθελα νὰ σχηματίσῃ ὁ κόσμος τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶμαι ἕνας ἐγωϊστής... ἕνας ἄπληστος πλεονέκτης...

Ὁ Νάϊτ χαμογέλασε.

— Τί λέτε, κύριε Μπίγγαρτ: Ποιὸς θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ τέτοιο πρᾶγμα;

Ὁ νέος κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου καὶ πήδησε στὸ μικρὸ αὐτοκίνητό του. Ὁ Μπίγγαρτ τὸν ἀποχαιρέτησε κουνῶντας του τὸ ἀριστερὸ χέρι, γιατὶ μέσα στὴν παλάμη τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ σφίγγῃ τὸ διαμάντι.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο χάθηκε στὴν καμπὴ τοῦ χαλικοστρωμένου δρόμου, ποὺ ὡδηγοῦσε ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου στὴν εἴσοδο τοῦ μεγάρου, ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ διαμάντι μέσα στὸ χρηματοκιβώτιό του, ὅπου θὰ ἔμενε μέχρι τῆς ἑπομένης, ὁπότε θὰ τὸ μετέφερε ὁ ἴδιος στὰ θησαυροφυλάκια τῆς τραπέζης του.

Καθὼς ἄνοιγε τὴν θυρίδα τοῦ χρηματοκιβωτίου, ὁ Μπίγγαρτ γελοῦσε καὶ τὸ γέλιο του ἔκανε τὰ λιπαρὰ μάγουλά του νὰ τρέμουν. Ἕνα εὐνοϊκὸ ἀρθράκι σὲ μιὰ λαϊκὴ ἐφημερίδα ἀποτελοῦσε θεῖον δῶρον γιὰ ἕνα μεγαλοκαρχαρία σὰν αὐτόν. Θὰ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη στὸν κοσμάκη.

Μιὰ σκληρὴ φωνὴ διέκοψε τὶς τόσον εὐχάριστες σκέψεις του, παγώνοντάς του τὸ αἷμα.

— Πάνω τὰ χέρια καὶ τσιμουδιά, ἂν ἀγαπᾷς τὸ τομάρι σου...

Ὁ κ. Μπίγγαρτ γύρισε ἀργά, γιὰ ν' ἀντικρύσῃ τὶς ἀπειλητικὲς κάννες τεσσάρων πιστολιῶν.

✪

Μόλις βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν μεγάλη καγκελλόπορτα τοῦ πάρκου, ὁ Νάϊτ ηὔξησε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του. Μπροστά του ξετυλιγόταν ὁ ἀσφαλτοστρωμένος δρόμος καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἁπλώνονταν βάλτοι καὶ καλαμῶνες.

Ὁ Νάϊτ ἔνοιωθε τὴν ψυχή του πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀπερίγραπτη ἀγαλλίασι. Ἔχωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του καὶ ἔπιασε, τυλιγμένο μέσα στὸ μαντῆλι του, ἕνα σκληρὸ ἀντικείμενο, μεγάλο σὰν αὐγό. Ξέσπασε σὲ γέλια καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἕνα εὔθυμο τραγουδάκι ἐπιθεωρήσεως ποὺ ἔλεγε ὅτι καμμιὰ εὐτυχία στὸν κόσμο δὲν μποροῦσε νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν ξενοιασιὰ τοῦ ἀνύπανδρου ἀνθρώπου.

Ξάφνου, ὅμως, στὴ μέση τοῦ τραγουδιοῦ, ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου του ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ κανονικά. Ὁ ρυθμικὸς βόμβος της ἔγινε, ἀποτόμως, σπασμωδικός, διάφοροι ὕποπτοι κρότοι ἀκούστηκαν καὶ μιὰ δυσάρεστη μυρωδιὰ χυμένου λαδιοῦ ἔφθασε ὡς τὴ μύτη τοῦ Νάϊτ. Τέλος, μ' ἕναν ὕπατο ἀναστεναγμὸ ἀσθματικοῦ καὶ μ' ἕνα τράνταγμα τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.

Καταρώμενος θεοὺς καὶ δαίμονας ὁ Νάϊτ πήδησε στὴν ἄσφαλτο καὶ ἀνασήκωσε τὸ κάλυμμα τῆς μηχανῆς. Ὁ πυκνός, ἀποπνικτικὸς καπνὸς ποὺ τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο τὸν ἔκανε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

— Βρῆκες τὴν ὥρα ἀναθεματισμένο γαϊδουράμαξο! βλαστήμησε χαμηλόφωνα.

Ἔσπρωξε τὸ καπέλλο του πρὸς τὰ πίσω καὶ μὲ τὰ χέρια στὴ μέση περίμενε νὰ διαλυθῇ ὁ καπνός. Ἕνας περίεργος κρότος προερχόμενος ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου τὸν ἔκανε ξαφνικὰ νὰ σουφρώσῃ τὰ φρύδια του.

— Τί εἶνε πάλι τοῦτο! ἐγρύλλισε σηκώνοντας τὸ κάλυμμα τῆς τρίτης θέσεως ποὺ ὑπῆρχε στὰ ὀπίσθια τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἀμέσως ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι μιᾶς κοπέλλας. Τὸ πρόσωπό της ἦταν κατακόκκινο καὶ μουντζουρωμένο. Ἕνα μικροσκοπικὸ καπελλάκι ἔγερνε ἐξωφρενικὰ πάνω στὸ ἀριστερό της μάτι κρύβοντάς το καὶ τὸ δεξί της μάτι, ποὺ ἦταν γαλανό, θὰ ἦταν ὡραιότατο ἂν δὲν ἦταν ἀγριεμένο. Γενικῶς, ἐξ ἄλλου — ἐσκέφθηκε ὁ Νάϊτ — ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό της θὰ ἦταν θελκτικὸ ἂν δὲν ἐξέφραζε τόσο σφοδρὰ ἀγανάκτησι.

— Ὤ, πρόκειται περὶ λαθρεπιβάτιδος, ἔ; ἔκανε ὁ νέος. Θὰ γνωρίζῃς, βέβαια, ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ παραδώσω στὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τοῦ πλησιεστέρου λιμένος! Πῶς θὰ σοῦ φαίνονταν μερικοὶ μῆνες πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα; Ἀλλὰ προηγουμένως πές μου ποιὰ εἶσαι.

Ἡ νέα ἔσπρωξε πρὸς τὰ πίσω μιὰ μπούκλα σγουρῶν, καστανόξανθων μαλλιῶν καὶ τακτοποίησε τὸ καπέλλο της μὲ ὠργισμένη κίνησι.

— Ὅποια κι' ἂν εἶμαι, πάντως δὲν σοῦ μοιάζω. Δὲν εἶμαι οὔτε κλέφτρα, οὔτε περιφέρομαι ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐξαπατῶντας τὸν κόσμο μὲ πλαστοπροσωπίες.

Ὁποιοσδήποτε ἄλλος στὴν θέσι τοῦ Νάϊτ θὰ σάστιζε. Αὐτὸς χαμογέλασε.

— Οἱ δηλώσεις αὐτὲς μοῦ προξενοῦν ἐξαιρετικὴ χαρά, εἶπε. Γιατὶ ἂν ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μανία σου νὰ κρύβεσαι σὲ ξένα αὐτοκίνητα, διέπραττες καὶ τέτοια ἐγκλήματα, θὰ ἦσουν τέρας ἐγκληματικότητος

— Γέλα ὅσο σοῦ μένει ἀκόμα καιρός, εἶπε ἡ κοπέλλα. Ἴσως νὰ σοῦ κοπῇ, ὅμως, ἡ διάθεσις σὰν μάθῃς ὅτι εἶμαι ἡ πραγματικὴ ρεπόρτερ τοῦ «Ἡμερησίου Ταχυδρόμου».

Ὁ Νάϊτ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Κάθε ἄλλο! ἐδήλωσε. Τὸ ὕφος σου εἶνε τόσο κωμικὸ ἢ μᾶλλον τόσο γελοῖο, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ ἔλεγες ὅτι εἶσαι ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβρυγίας, θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ γελῶ. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, συνέχισε...

Ἡ νέα πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ συγκρατηθῇ.

— Ὤ θὰ συνεχίσω! ἐφώναξε. Σὰν ἔφθασα στὸν πύργο, ὁ ὑπηρέτης μὲ παρεξήγησε ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ἤμουν ἀπεσταλμένη τοῦ «Ἡμερησίου Ταχυδρόμου». Νόμισε — ἡ νέα γέλασε περιφρονητικὰ — νόμισε ὁ ἠλίθιος ὅτι ἤμουν ἡ γραμματεύς σου. Γιὰ σκέψου... ἐγώ, γραμματεὺς δική σου! Ἀμέσως μυρίσθηκα ἀπάτη, τοῦ εἶπα νὰ μὴ σὲ ἐνοχλήσῃ καὶ μόλις ἔφυγε, βγῆκα στὸν κῆπο καὶ στριμώχθηκα μέσα στὸ αὐτοκίνητό σου, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἀπατεῶνος... τοῦ κλέφτη!

Τώρα ἔνοιωσε τὴν ψυχή της ξαλαφρωμένη. Χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Ἀλλ' εἶμαι περίεργη νὰ μάθω ἂν πέτυχε τὸ κόλπο του! Τὸ τσίμπησες τὸ διαμάντι; Φυσικὰ ὄχι!

Ὁ Νάϊτ κάθησε στὸ μαρσπιὲ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μὲ μιὰν ἁβρὴ χειρονομία τὴν ἐκάλεσε νὰ καθήσῃ δίπλα του. Ἐκείνη ἀρνήθηκε σφίγγοντας πάλι τὰ δόντια της ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι. Ἀρνήθηκε ἐπίσης νὰ πάρῃ τσιγάρο. Ὁ Νάϊτ ἄναψε τὸ δικό του καὶ ἔστειλε πρὸς τὸ γκρίζο οὐρανὸ μερικὰ συννεφάκια γαλάζιου καπνοῦ.

— Τὸ αὐτοκίνητο εὑρίσκεται ἐκτὸς μάχης, εἶπε κατόπιν. Ἡ μηχανή του ἀρνεῖται νὰ λειτουργήσῃ.

— Ὢ τὸ ἤξερα... τὸ περίμενα...

— Τὸ περίμενες; Πῶς αὐτό;

— Εἶχα φροντίσει νὰ προσθέσω λίγη ἄμμο στὸ λάδι τοῦ κινητῆρος.

Ὁ Νάϊτ σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ μάτια γεμάτα φρίκην.

— Τί ἔκανε λέει; Ἐσκεμμένως καὶ κατόπιν προμελέτης κατέστρεψες τὸ αὐτοκίνητόν μου — τὸ αὐτοκίνητον ποὺ μὲ χίλιες θυσίες καὶ μόχθους ὑπερανθρώπους κατώρθωσα ν' ἀποκτήσω.

Ἡ νέα τὸν ἐκύτταξε στὸ πρόσωπο καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ. Καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ γέλιο δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της. Κρατῶντας τὸ στομάχι της, κάθησε δίπλα του, πάνω στὸ μαρσπιέ, μὴν μπορῶντας πιὰ νὰ στηριχθῇ στὰ πόδια της.

— Παῦσε! ἐβρυχήθη ὁ Νάϊτ. Παῦσε νὰ γελᾷς!

— Ὢ Θεέ μου! ἀναστέναξε ἡ νέα καὶ ξανάρχισε νὰ γελᾷ.

— Πολὺ καλά, μωρό μου, μουρμούρισε ὁ Νάϊτ. Σὰ μεγαλύτερος ὀφείλω νὰ σοῦ ἐμφυσήσω ἄλλες ἀντιλήψεις περὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς.

Καθὼς ἦταν σκυμμένη πρὸς τὰ ἐμπρός, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ τὴν ἔσυρε ἀπότομα πάνω στὰ γόνατά του, μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ κάτω. Ἐκείνη ἐπεχείρησε νὰ προβάλῃ ἀντίστασι, ἀλλὰ τὸ ἀριστερὸ χέρι τοῦ Νάϊτ τὴν συγκρατοῦσε στὴν κατάλληλη στάσι, ἐνῷ τὸ δεξί του... Ὤ, τὸ δεξί του ἀνεβοκατέβηκε δώδεκα φορές! Ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ ὑψώματος, τρία πρόβατα παρηκολούθησαν τὸ θέαμα μὲ μελαγχολική, ἀλλὰ βαθειὰ κατανόησι.

Ὁ Νάϊτ ἐπέτρεψε τέλος στὴν νέα νὰ σηκωθῇ.

— Αὐτὸ τὄκανα γιὰ τὸ καλό σου! τῆς ἐδήλωσε. Ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον γιὰ τὸ καλό σου! Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι δὲν μὲ κατεῖχε ὁ παραμικρὸς πόθος ἐκδικήσεως.

Τὰ μάτια τῆς νέας ἔλαμπαν.

— Δὲν εἶσαι μόνο κλέφτης, ἀλλὰ καὶ κτῆνος... ἕνα βρωμερὸ καὶ ἀπαίσιο κτῆνος! εἶπε πνιχτά. Τὄκλεψες τὸ διαμάντι. Τώρα εἶμαι βεβαία ὅτι τὄκλεψες.

— Ναί, τὄκλεψα, ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ ὁ Νάϊτ. Πῆρα τὸ ἀληθινὸ διαμάντι, καὶ ἄφησα στὴν θέσι του μιὰν ἀπομίμησί του. Δὲν νοιώθω, ὅμως, καμμιὰ τύψι... Καμμιὰ ψυχικὴ ἀνησυχία. Ἐξηπάτησα καὶ ἔκλεψα ἕναν ἐλεεινὸ ἀπατεῶνα... Καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος...

Ἡ νέα ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, κυττάζοντάς τον μὲ ἀποτροπιασμό.

— Ἀποκαλεῖς τὸν Μπίγγαρτ ἀπατεῶνα!... Καὶ φαντάζεσαι ὅτι αὐτὸ σοῦ δίνει τὸ ἠθικὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐξαπατήσῃς καὶ νὰ τὸν ληστεύσῃς; Εἶσαι τρελλός!...

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Νάϊτ πῆραν ξαφνικὰ μιὰ σκληρὴ ἔκφρασι.

— Ὅταν ὁ Μπίγγαρτ ἐξαπάτησε τὸν πατέρα μου καὶ τὸν κατέστρεψε, σπρώχνοντάς τον ἔτσι στὴν αὐτοκτονία, φαντάζεσαι ὅτι σκοτίσθηκε διόλου γιὰ ἠθικὰ δικαιώματα; Ὄχι πανάθεμά τον! Μὲ τὰ παχειὰ χέρια του ἅρπαξε τὶς οἰκονομίες εἴκοσι ὁλοκλήρων ἐτῶν... Τὸν ἄτιμο, θἄπρεπε... Σιώπησε σφίγγοντας τὶς γροθιές του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ μαλλάκωσε, ἡ ὠργισμένη λάμψι τῶν ματιῶν της ἔσβυσε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμεινε σκεπτική μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ χεριοῦ της ἔτριψε τὸ μέτωπό της.

— Τώρα, φυσικά, τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται διαφορετικό, εἶπε. Αὐτὸ ποὺ ἔκανες δὲν εἶνε βέβαια σωστό... δηλαδὴ εἶνε πάντοτε ἔγκλημα, ἀλλὰ εἶνε διαφορετικό...

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

— Καὶ τώρα τί μοῦ ἐπιβάλλεται νὰ κάνω; διερωτήθηκε μεγαλοφώνως.

— Κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μὲ παραδώσῃς στὴν δικαιοσύνη. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ βλέπω ἕναν ἐκπρόσωπο τοῦ νόμου νὰ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ ἐπιβαίνοντα ποδηλάτου καὶ ἐλαύνοντα ὡσὰν νὰ τὸν κυνηγάῃ ὁ διάβολος, εἶπε μὲ ἀπάθεια ὁ Νάϊτ.

Ἡ νέα γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ τῆς ἔδειχνε. Ὁ πόλισμαν βρισκόταν τώρα πολὺ κοντά.

— Θὰ σταματήσῃ! ψιθύρισε ἐκείνη σχεδὸν τρομαγμένη. Ὁ Μπίγγαρτ θ' ἀντελήφθη ἀσφαλῶς τὴν ἀπάτη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυφύλακος ἦταν κατακόκκινο καὶ γυάλιζε ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.

— Εἴδατε μήπως νὰ περνᾷ ὁλοταχῶς μιὰ μαύρη λιμουζίνα... μιὰ Λέσσαρτ, μὲ τέσσαρες ἐπιβάτες... καὶ οἱ τέσσαρες ἄνδρες; ἐρώτησε.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Νάϊτ. Κανένα αὐτοκίνητο δὲν πέρασε κατὰ τὰ εἴκοσι τελευταῖα λεπτά. Τί συμβαίνει;

— Οἱ τέσσαρες αὐτοὶ εἶνε γκάγκστερς. Ἐλήστευσαν τὸν γέρο Μπίγγαρτ. Τοῦ πῆραν τὸ διαμάντι του... ἕνα πετράδι μεγαλύτερο ἀπὸ μπάλλα τοῦ γκόλφ.

Ὁ πόλισμαν ἔδειξε τὸ ποδήλατό του.

— Καὶ μ' ἔστειλαν νὰ τοὺς συλλάβω μὲ τοῦτο ἐδῶ, παραπονέθηκε. Τρία χρόνια τώρα τοὺς φωνάζω νὰ μοῦ ἀγοράσουν μιὰ μοτοσυκλέττα, ἀλλὰ ποῦ ν' ἀκούσουν!...

Μελαγχολικὰ πῆρε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκε, ἡ νέα γύρισε πρὸς τὸν Νάϊτ καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Πῆραν τὸ ψεύτικο διαμάντι! εἶπε. Ἂν ἐπιστρέψῃς τώρα τὸ ἀληθινὸ καὶ ὁ Μπίγγαρτ θὰ χαρῇ τόσο ὥστε δὲν θὰ σκεφθῇ κἂν νὰ σὲ καταδώσῃ. Σοῦ προσφέρεται μιὰν ἀνέλπιστη εὐκαιρία.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ψιχαλίζῃ. Ὁ Νάϊτ ἔτεινε τὸ ἀδιάβροχό του στὴ νέα. Αὐτὴ κούνησε τὸ κεφάλι της. Ὁ Νάϊτ στάθηκε πίσω της καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ περάσῃ τὰ μπράτσα της στὰ μανίκια. Κατόπιν, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέσι εἶπε:

— Ὄχι, δὲν θὰ ἐπιστρέψω τὸ διαμάντι. Ὁ Μπίγγαρτ μοῦ χρωστᾷ κάτι. Ἦταν πιὰ καιρὸς νὰ εἰσπράξω.

Μὲ κουρασμένες κινήσεις ἡ νέα κούμπωσε τὸ ἀδιάβροχο.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;

— Θὰ πᾶμε πεζῇ ὡς τὸ πλησιέστερο χωριό, θὰ νοικιάσουμε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ θὰ τραβήξουμε γιὰ τὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἐκεῖ θὰ σ' ἀφήσω, μὲ σπαραγμὸν καρδίας, φυσικά, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Οἱ δρόμοι μας, βλέπεις, χωρίζονται.

— Θὰ τηλεφωνήσω στὴν ἀστυνομία, τὸν ἀπείλησε ἐκείνη, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν κυττάζῃ.

— Γιατὶ δὲν μὲ κατέδωσες στὸν πόλισμαν;

— Διότι εἶμαι ἠλιθία, ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

Ἄρχισαν νὰ περπατοῦν σιωπηλοί. Ἕνας παγερὸς ἄνεμος φυσοῦσε τώρα καὶ ἡ βροχὴ τοὺς χτυποῦσε στὸ πρόσωπο. Ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ δεκαριὰ λεπτὰ ἔφθασαν σ' ἕνα σταυροδρόμι. Μιὰ πινακὶς ἐβεβαίωνε ὅτι τὸ Τρίγκμαρς βρισκόταν σὲ ἀπόστασι δύο μιλίων.

— Θἄνε κανένα χωριό, εἶπε ὁ Νάϊτ. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ βρισκόμαστε ἐκεῖ.

Καθὼς μιλοῦσε ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο ἔφθασε, κατεβαίνοντας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα τὸν στενὸ δρόμο ποὺ διασταυρωνόταν μὲ τὴν λεωφόρο. Στὴν στροφὴ ὁ ὁδηγός του ἐφρέναρε ἀπότομα. Ἄμμος καὶ χαλίκια ἐξεσφενδονίσθησαν σὰν πρόσωπα τοῦ Νάϊτ καὶ τῆς νέας. Ὁ Νάϊτ ρίχτηκε μέσα στοὺς θάμνους, σύροντας πίσω του τὴν νέα. Τὸ αὐτοκίνητο ταλαντεύθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πάνω σὲ δυὸ τροχούς, στὸ χεῖλος τῆς τάφρου ποὺ ὑπῆρχε κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου ἀπειλῶντας ν' ἀνατραπῇ. Τελικά, ὅμως, ἀνέκτησε τὴν ἰσορροπία του.

Τέσσαρες ἄνδρες ἐπήδησαν ἀπὸ μέσα. Οἱ τρεῖς φοροῦσαν σκοῦρα κοστούμια μὲ φαρδεῖς ὤμους καὶ ἐξωφρενικὰ στενὲς τάλλιες. Τὰ πρόσωπά τους ἦσαν βλοσυρά, μὲ σκληρή, σχεδὸν κτηνώδη ἔκφρασι. Ὁ τέταρτος, ὁ ὁποῖος φοροῦσε ἕνα μακρύ, κομψὸ γκρίζο ἐπανωφόρι, διέφερε τελείως ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν μακρόστενο, μὲ ἀριστοκρατικὴ μύτη καὶ λεπτὰ χείλη, ποὺ μόλις ἐκινοῦντο ὅταν μιλοῦσε.

— Σπρῶξτε τὸ αὐτοκίνητο στὴν ἄσφαλτο, βλάκες, εἶπε.

— Πέτυχες ὡραῖα τὸν χαρακτηρισμό! φώναξε ὁ Νάϊτ, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει τὸ μπράτσο του γύρω στοὺς ὤμους τῆς νέας. Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν φαίνεσαι καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι θὰ ξεκαρδιζόμουν στὰ γέλια, ἂν τσακιζόσαστε μέσα στὴν τάφρο ἢ πάνω σὲ κανένα δένδρο.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄνδρας ποὺ ἔσπρωχναν τὸ αὐτοκίνητο γύρισε ἀγριεμένος.

— Σκασμός! μούγκρισε.

Ὁ Νάϊτ ἀπέσυρε τὸ μπράτσο του ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς νέας καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ἐκείνη ὅμως τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Εἶνε ἡ λιμουζίνα Λέσσαρτ μὲ τοὺς τέσσαρες ἄνδρες, ποὺ μᾶς εἶπε ὁ ἀστυφύλαξ, τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Νάϊτ ἔμεινε ἀκίνητος.

— Ἔχεις δίκηο, μικρούλα μου, εἶπε. Εἶνε, ἀσφαλῶς, οἱ γκάγστερς.

— Ἒ! φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, τοῦτος ἐδῶ εἶνε ὁ τύπος ποὺ εἶδα νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ Μπίγγαρτ. Εἶνε τὸ ἐξυπνόπαιδο ποὺ μᾶς ἐπρόλαβε, ἀφεντικό.

Ἡ νέα ἔνοιωσε τοὺς μῦς τοῦ Νάϊτ νὰ σκληραίνουν. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀδιάβροχο ἐκύτταξε πρῶτα τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε μιλήσει καὶ κατόπιν τὸν Νάϊτ.

— Πιάστε τον! διέταξε. Καὶ τὴν κοπέλλα ἐπίσης.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἔχωσαν ἀμέσως τὰ χέρια τους κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι τους, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς ἀμασχάλης.

— Ὄχι πιστόλια, ἠλίθιοι! εἶπε ὁ ἀρχηγὸς μὲ σκληρὴ ζωηρὴ φωνή. Δὲν βρισκόμαστε στὸ Σικάγο, ἀλλὰ στὴν Ἀγγλία.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες μούγκρισαν καὶ ἄρχισαν νὰ προχωροῦν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, κάτω ἀπὸ τὴν βροχή. Καθὼς πλησίαζαν ἀργὰ καὶ ἀθόρυβα ἔμοιαζαν μὲ τίγρεις ἕτοιμες νὰ ὁρμήσουν πάνω στὴ λεία τους.

Ὁ Νάϊτ ἔσπρωξε τὴν νέα πίσω του καὶ περίμενε.

— Ἐσὺ πιάσε τὴν δεσποινίδα, Γκούς, εἶπε ὁ ἄνδρας ποὺ προχωροῦσε στὸ κέντρον. Ἐγὼ καὶ ὁ Φρέντσου θ' ἀναλάβουμε τὸν κύριο.

Ἡ νέα ὕψωσε ἀπειλητικὰ τὴν πέτσινη τσάντα της.

— Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ μ' ἐγγίσῃ, εἶπε.

Ὁ Νάϊτ γέλασε.

— Γιὰ νὰ ξέρῃς, δηλαδή, Γκούς, εἶπε.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας εἶχε ἀκουμπήσει πάνω στὸ αὐτοκίνητο καὶ παρακολουθοῦσε ἀπαθὴς τὴν σκηνή.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ὥρμησαν.

Ἡ δεξιὰ γροθιὰ τοῦ Νάϊτ πέτυχε τὸν Φρέντσου κάτω ἀπὸ τ' αὐτί. Ἦταν καλοζυγισμένη καὶ ὁ Φρέντσου σωριάσθηκε. Ὁ Νάϊτ γύρισε γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἄλλον ἀντίπαλό του, αὐτὸς ὅμως, βρισκόταν ἤδη πίσω του. Τὸ μπράτσο του ἔζωσε τὸν λαιμὸ τοῦ Νάϊτ, κόβοντάς του τὴν ἀναπνοή. Ὁ Νάϊτ λύγισε τὰ γόνατά του καὶ ἔσκυψε ἀπότομα πρὸς τὰ ἐμπρός, γιὰ νὰ πετάξῃ τὸν ἀντίπαλό του πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶδε τὴν νέα. Ἄκουσε τὸν κρότο τῆς βαρειᾶς τσάντας πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Γκούς. Κατέβαλε τὴν τελικὴ προσπάθεια γιὰ ν' ἀνασηκώσῃ τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ τὸν ρίξῃ μπροστά του. Εἶδε τὸν Φρέντσου νὰ σηκώνεται καὶ νὰ ὁπλίζῃ τὸ χέρι του μὲ μιὰν ἀμερικάνικη γροθιά. Ἡ λαβὴ τοῦ ἀντιπάλου του τὸν ἐμπόδιζε ν' ἀμυνθῇ. Δέχθηκε ἕνα φοβερὸ χτύπημα στὸν κρόταφο, τρίκλισε καὶ σωριάσθηκε μὲ τὸν ἀντίπαλό του ἀπὸ πάνω του.

Σὰν τὸν εἶδε νὰ πέφτῃ, ἡ νέα, μ' ἕνα λυγμὸ ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα. Ὁ Γκοὺς τῆς ἀπέσπασε βάναυσα τὴν τσάντα καὶ μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ τὴν ἔρριξε στὸ χορτάρι, δίπλα στὸν Νάϊτ.

✪

Ὅταν συνῆλθε, ὁ Νάϊτ διεπίστωσε ὅτι ἦταν ξαπλωμένος μπρούμυτα καὶ ὅτι κάποιος καθόταν στὴν ράχι του. Ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ:

— Μὴν εἶσαι βλάξ, Φρέντσου. Δὲν ἔχουμε ὥρα γιὰ ψαξίματα. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ νὰ καταφθάσῃ κανένας ἀγροφύλακας. Μεταφέρτε τους στὸ αὐτοκίνητο.

Ὁ Νάϊτ ἔνοιωσε μιὰ πίεσι στὸ δεξί του πλευρό. Ἦταν ὁ στύλος ποὺ ἔφερε τὴν πινακίδα, στὴν βάσι τοῦ ὁποίου εἶχε πέσει. Ὁ Φρέντσου καθόταν στὴ ράχι του μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Μὲ πολὺ ἀργὴ καὶ προσεκτικὴ κίνησι ὁ Νάϊτ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Τὰ δάχτυλά του ἔπιασαν τὸ διαμάντι. Προσέχοντας νὰ μὴ κινήσῃ διόλου τὸ σῶμα του, ὁ Νάϊτ ἔχωσε τὸ πετράδι μέσα στὸ ὑγρό, μαλακὸ χῶμα, στὴ βάσι τοῦ στύλου.

Σὲ λίγο ὁ Φρέντσου καὶ ὁ ἄλλος ἄνδρας, τὸν ὁποῖο οἱ σύντροφοί του ἀποκαλοῦσαν Λέμ, τὸν ἐσήκωσαν καὶ τὸν μετέφεραν στὴ λιμουζίνα. Ἀπὸ πάνω του ἔρριξαν τὴν νέα, τὴν ὁποία εἶχαν δέσει χειροπόδαρα.

Ὁ Λὲμ πῆρε τὸ βολάν. Δίπλα του κάθησε ὁ ἀρχηγός. Ὁ Φρέντσου καὶ ὁ Γκοὺς θρονιάσθηκαν στὸν πίσω καναπὲ καὶ ἅπλωσαν τὰ πόδια των πάνω ἀπὸ τὸν Νάϊτ καὶ τὴν νέα. Αὐτὴ ἔμενε τελείως σιωπηλή. Ὁ Νάϊτ στριμωγμένος ὅπως ἦταν ἀνέπνεε μὲ δυσκολία.

— Γρήγορα στὸ σπίτι, διέταξε ὁ ἀρχηγός.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀπότομα.

Ὁ Λὲμ ἀποπειράθηκε νὰ πιάσῃ κουβέντα μὲ τὸν ἀρχηγό.

— Σκασμός, ἐγρύλλισε αὐτός. Ἡ φύσις κατὰ λάθος δὲν σ' ἔπλασε μουγγό.

Ὁ Νάϊτ ὑπελόγισε ὅτι ἐπὶ μισὴ περίπου ὥρα τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε ὁλοταχῶς. Μόνον ὅταν σταμάτησε τοῦ ἐπέτρεψαν ν' ἀνακαθήσῃ. Τώρα ἔβρεχε ραγδαῖα. Τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν μπρὸς στὴν εἴσοδο ἑνὸς παληοῦ διώροφου σπιτιοῦ, ποὺ τὸ περιέβαλλαν ψηλὰ δένδρα.

Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὁ Φρέντσου ἔσπρωξε τὸν Νάϊτ ἔξω. Ὁ ἀρχηγὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Ὁ Γκοὺς καὶ ὁ Λὲμ μετέφεραν μέσα τὴν νέα. Ὁ Νάϊτ πέρασε τὸ κατῶφλι μὲ τὸ πιστόλι τοῦ Φρέντσου σφηνωμένο στὸ πλευρό του.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τους. Ἀπερίγραπτη ἀταξία καὶ βρῶμα βασίλευε μέσα στὸ χώλλ, ὅπου βρίσκονταν τώρα. Τὰ περισσότερα ἔπιπλα ἦσαν ἀραχνιασμένα καὶ σπασμένα καὶ ἕνα παχὺ στρῶμα σκόνης σκέπαζε τὰ πάντα.

Ὁλάκληρη ἡ συνοδεία διευθύνθηκε πρὸς τὴ φαρδειὰ σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἐπάνω πάτωμα. Καὶ ἐκεῖ ἐπικρατοῦσε βρῶμα καὶ δυσωδία. Μπῆκαν σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο ἐπιπλωμένο μ' ἕνα μεγάλο τραπέζι, φορτωμένο μὲ ἄπλυτα πιάτα καὶ ποτήρια, καὶ μὲ καινούργιες φτηνὲς καρέκλες. Μιὰ γκαζιέρα θέρμαινε τὸ δωμάτιο καὶ μὲ τὶς ἀναθυμιάσεις της καθιστοῦσε ἀποπνικτικὴ τὴν ἀτμόσφαιρά του.

Ὁ Λὲμ ἄναψε μιὰ λάμπα πετρελαίου, κρεμασμένη πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ὁ ἀρχηγὸς γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Νάϊτ σουφρώνοντας τὰ χείλη του.

Εἶνε προτιμότερο γιὰ σᾶς τοὺς δύο, ὅσο καὶ γιὰ μᾶς, νὰ παραδώσῃς τὸ διαμάντι χωρὶς φασαρία, εἶπε ξαφνικά.

Ὁ τόνος του ἦταν τελείως ἀτάραχος. Ὁ Νάϊτ τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο.

— Δὲν τὄχω! ἐδήλωσε. Ἡ ἐξομολόγησις αὐτὴ μ' ἀφήνει ἀπαρηγόρητο, ἀλλά, δυστυχῶς, ἐκφράζει τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια.

Ὁ ἀρχηγὸς ὕψωσε καὶ κατέβασε ἀστραπιαίως τὸ δεξί του χέρι. Τὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε ξέσχισε τὸ μάγουλο τοῦ Νάϊτ. Μιὰ πνιγμένη φωνὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τῆς νέας. Ὁ Νάϊτ μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν ἀρχηγό. Ἡ κάννη τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Φρέντσου τὸν χτύπησε κοφτὰ κάτω ἀπὸ τὸ σαγῶνι καὶ τὸν ἔρριξε σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ψάξτε τον! διέταξε ὁ ἀρχηγός.

Ἡ ἔρευνα δὲν διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ δύο λεφτά. Τὸ διαμάντι δὲν ἦταν πρᾶγμα ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ κρύψῃ εὔκολα.

— Δὲν τὄχει, ἀφεντικό, εἶπε ὁ Γκούς. Νὰ ψάξω τὴν κοπέλλα;

Ἡ νέα ἔστρεψε ἀπότομα τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε ἀγριεμένη τὸν ἀρχηγό. Αὐτὸς χαμογέλασε ἐλαφρά.

— Ὄχι σύ, κτῆνος! εἶπε. Πήγαινέ την στὴν κουζίνα. Θὰ τὴν ψάξῃ ἡ Ἄννα.

— Ἀφῆστε την ἥσυχη! φώναξε ὁ Νάϊτ. Δὲν ξέρει τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι! Ὢ ἀρχίζετε νὰ μοῦ προξενῆτε ἀηδία.

Ὁ Φρέντσου τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στόμα.

—Σκασμός! μούγκρισε. Τὸ ἀφεντικὸ δὲν σηκώνει τὶς φωνές.

— Εὐχαριστῶ, Φρέντσου! εἶπε ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Γκοὺς ξανάφερε τὴν νέα στὸ δωμάτιο.

— Τίποτε! εἶπε.

— Ἄσε με νὰ τὸν ἐργασθῶ ἐγὼ τοῦτον τὸν μορφονιό, ἀφεντικό, ἐπρότεινε ὁ Λέμ. Κάπου θὰ ἔχῃ κρύψει τὸ πετράδι. Μέσα σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ τὸν κάνω νὰ κελαϊδῇ...

— Σιωπή! Πόσες φορὲς δὲν σοὔχω πῆ νὰ τὸ κρατᾷς βουλωμένο.

Ὁ ἀρχηγὸς γύρισε πρὸς τὸν Νάϊτ:

— Εἶσαι, βλέπω, πεισματάρικο γουρουνι, εἶπε. Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ χάσω τὴν ὥρα μου μὲ σένα.

Χαμογέλασε περίεργα.

— Γκούς... Φρέντσου... δέστε τους καὶ τοὺς δυὸ στὶς καρέκλες τους, διέταξε. Δέστε τους ὅσο σφιχτότερα μπορεῖτε... Ἐσύ, Λέμ, πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τὴν ἐργαλειοθήκη μου...

Μιὰ λάμψι χαρᾶς ἐφώτιζε τώρα τὸ ψυχρό του πρόσωπο. Παρηκολούθησε τὸ δέσιμο μιλῶντας συνεχῶς.

— Ἀνέκαθεν ἐθαύμαζα τὴν ὀδοντιατρικὴν ἐπιστήμην. Καὶ θὰ γινόμουν ἀσφαλῶς ὀδοντίατρος ἂν ἦταν περισσότερον προσοδοφόρον ὡς ἐπάγγελμα. Σήμερα πάντως θὰ ἐγκαινιάσω τὸ ἐρασιτεχνικὸν ὀδοντιατρικόν μου στάδιον.

Ἐκύτταξε τὸν Νάϊτ.

— Θὰ τὸ ἐγκαινιάσω, φυσικά, ἐπὶ τῆς τόσον χαριτωμένης φίλης σας, συνέχισε. Καὶ σεῖς θὰ παρακολουθήσετε τὴν παρθενική μου προσπάθεια Καὶ θὰ συγχωρήσετε, βέβαια, κάθε ἐνδεχομένην ἀδεξιότητά μου.

Τὰ σχοινιὰ ποὺ κρατοῦσαν τὸν Νάϊτ σφιχτοδεμένο στὴν καρέκλα του ἔτριξαν.

— Ὁρκίζομαι ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὰ χέρια μου ἂν τολμήσῃς νὰ τὴν ἐγγίσῃς, εἶπε ὁ νέος πνιχτά.

Ἔστρεψε τὸ κεφάλι του καὶ τῆς ἔρριξε μιὰ ματιά.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε. Δὲν θὰ τολμήσῃ!...

Τὸ πρόσωπό της ἦταν πελιδνό.

Ὁ Λὲμ ἐπέστρεψε κομίζων μιὰ πέτσινη μαύρη τσάντα.

Ὁ ἀρχηγὸς τὴν ξεδίπλωσε καὶ διάλεξε ἀπὸ μέσα μιὰ τανάλια.

— Τοποθετῆστε τὴν καρέκλα τοῦ νεαροῦ τζέντλεμαν ἔτσι ὥστε νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ... διέταξε. Ἐν τάξει.

Πλησίασε στὴν καρέκλα τῆς νέας, ἡ ὁποία φαινόταν σὰν ἀπολιθωμένη.

— Κάντε μου τὴ χάρι δεσποινὶς νὰ γύρετε τὸ κεφάλι σας ἐλαφρὰ πρὸς τὰ πίσω, εἶπε εὐγενικά.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο τῆς νέας καὶ ἔσπρωξε ἀπότομα τὸ κεφάλι της.

— Ἔτσι εἶσθε περίφημα. Καὶ τώρα ἀνοῖξτε τὸ στόμα σας. Δὲν θὰ πονέσετε... Πάντως, ὄχι πολύ. Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ ὅτι δὲν θὰ πονέσετε τρομερά.

Ὁ Νάϊτ ἔκανε σὰν δαιμονισμένος μέσα στὰ δεσμά του.

— Ὄχι. Δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ διαπράξῃς ἕνα τέτοιο ἔγκλημα. Μὴν τὴν ἐγγίζεις κτῆνος.

— Θἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ μπροστινὰ δόντια, εἶπε χαμογελῶντας σατανικὰ ὁ ἀρχηγός. Καὶ τί ὡραῖα δόντια.

(Τὸ τέλος εἰς τὴν 31ην σελίδα)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

-ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ-

ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Σ' ἕνα σπίτι ὅπου βασιλεύει ἀπερίγραπτη ἀταξία. Βραδάκι μαρτιάτικο, κρύο, μὲ χιονόνερο ποὺ πιτσιλίζει ἔξω, στὸ δρόμο, τὶς πλάκες, μὲ οὐρανὸ μουντὸ καὶ γκρίζον ἀπὸ πάνω. Μέσα στὶς κάμαρες τοῦ σπιτιοῦ, τὰ ἔπιπλα σηκωμένα, οἱ μπόγοι ριγμένοι στὴ μέση, τὰ συρτάρια ἀνοιγμένα, δείχνουν ὅτι πρόκειται περὶ πυρκαϊᾶς, ἢ περὶ μετακομίσεως. Τὸ μόνο ἔπιπλο, ποὺ μένει κἄπως στὴ θέσι του, εἶν' ἕνα ντιβάνι, ποὺ ἀπάνω του, σὲ μιὰ στιγμή, Ἐκείνη πέφτει κουρασμένη. Ἐκεῖνος μπαίνει ἀπ' τὴ διπλανὴ κάμαρα, ξεμαλλιασμένος, σκονισμένος, θῦμα τῆς γενικῆς ἀνακατοσούρας τοῦ περιβάλλοντος. Κρατάει στὸ χέρι του μερικὰ χαρτιά, καὶ ζυγώνει Ἐκείνην, ποὺ μισοσηκώνεται στὸ ντιβάνι της).

ΕΚΕΙΝΟΣ : Νά, αὐτὲς εἶν' οἱ ἀποδείξεις τοῦ ἠλεκτρικοῦ, αὐτὲς οἱ ἀποδείξεις τοῦ νεροῦ, κι' αὐτὲς οἱ ἀποδείξεις τοῦ γκαζιοῦ... Κράτησέ τες... Καμμιὰ φορά, σοῦ ζητᾶνε νὰ ξαναπληρώσῃς...

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει ἀδιάφορα τὰ χαρτιά, καὶ τ' ἀκουμπάει δίπλα της) : Σ' εὐχαριστῶ πολύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀρκετὰ νευρικά) : Στὴ βαλίτσα δὲ χωρέσαν ὅλα τὰ ροῦχα μου, οὔτε οἱ γραβάτες, οὔτε τὰ πουκάμισα...

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα ἀδιάφορα) : Τότε, θ' ἀναγκασθῇς νὰ κάνῃς ἕναν κόπο ἀκόμα, νὰ τὴν ἀδειάσῃς στὸ σπίτι σου, νὰ τὴν ξαναφέρῃς, νὰ τὴν ξαναγεμίσῃς, νὰ τὴν ξαναδειάσῃς....ὥσπου νὰ πάρῃς ὅλα τὰ πράματά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικώτερος ἀκόμα) : Μά, φυσικά, ἔτσι θὰ κάνω... Ἂς εἶνε, ὅμως, βαλίτσες εἶν' αὐτὲς οἱ σημερινές, ἢ καπελλιέρες;... Δὲ χωροῦν οὔτε' ἕνα μαντῆλι...

ΕΚΕΙΝΗ : Ὑπάρχουνε βαλίτσες μεγάλες, καὶ βαλίτσες μικρές... Κ' ἡ δικιά σου εἶνε μᾶλλον ἀπ' τὶς δεύτερες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (στὸ ζενὶθ τῶν νεύρων του) : Ἔχεις δίκηο... Φταίω ἐγὼ ποὺ προτίμησα μιὰ μικρὴ βαλίτσα, ἀπὸ μιὰ μεγάλη...

ΕΚΕΙΝΗ (μεταξὺ εἰρωνείας καὶ ἀδιαφορίας) : Τίποτ' ἄλλο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μά... Τί ἄλλο;... (Ἀνάβει ἕνα τσιγάρο μὲ χέρια ποὺ τρέμουν. Ὕστερα, σὰν νὰ ζητᾶ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παραμονή του σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, πλησιάζει ἕνα ἀνοιχτὸ συρτάρι. καὶ κάτι ψάχνει νὰ βρῇ).

ΕΚΕΙΝΗ (ψύχραιμα πάντα) : Ἐκεῖ ποὺ ψάχνεις, εἶνε μόνο δικά μου πράγματα : Σουτιέν, κομπιναιζὸν καὶ κυλόττες...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κλείνει τὸ συρτάρι, δυνατά) : Ἄ, τότε καλά... Τί νὰ τὰ κάνω ἐγὼ τὰ σουτιέν, τὰ κομπιναιζὸν καὶ τὶς κυλόττες;... (Πετάει τὸ τσιγάρο του χάμω).

ΕΚΕΙΝΗ : Σιγά... Θὰ κάψῃς τὸ πάτωμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεσπάει) : Νὰ τὸ κάψω... Γιατί νὰ μὴ τὸ κάψω;... Καί, μαζὶ μὲ τὸ πάτωμ.α, νὰ κάψω καὶ τὸ σπίτι ὁλόκληρο...

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει) : Τώρα σοῦ φταῖνε καὶ τὰ ἀκίνητα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Ναί, μοῦ φταίει τὸ σπίτι αὐτό, γιατὶ μὲ διώχνει... Γιατὶ δὲν θέλει νὰ μὲ κρατήσῃ... Γιατὶ ἀρνεῖται νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ ζεστά, γοητευτικά, καὶ νὰ μὲ προστατέψῃ στὶς γωνιές του... (Κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ). Ναί... Δὲν ἔχω μάτια νὰ τὸ δῶ, αὐτὸ τὸ βρωμόσπιτο, τὸ συχαμένο, τὸ γρουσούζικο...

ΕΚΕΙΝΗ (λιγώτερο εἰρωνικά, καὶ σχεδὸν καθόλου ἀδιάφορα) : Τὸ σπιτάκι μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Μὴ μοῦ λὲς «τὸ σπιτάκι μας», γιατὶ θ' ἀρχίσω νὰ γκρεμίζω τοὺς τοίχους!...

ΕΚΕΙΝΗ : Τί σοῦ φταίει τὸ σπίτι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Τὸ μισῶ, ἀπὸ ὑπερβολικὴ λατρεία... Ὅπως μισοῦμε μιὰν ἀκατάδεχτη γυναῖκα, ποὺ μᾶς διώχνει ἀπὸ κοντά της...

ΕΚΕΙΝΗ : Σὲ διώχνει τὸ σπίτι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ : Κι' ἂν δὲν μὲ διώχνει, δὲν κάνει ὅμως καμμιὰ προσπάθεια νὰ μὲ συγκρατήσῃ...

ΕΚΕΙΝΗ : Πῶς νὰ σὲ συγκρατήσῃ;... Μὲ ξόβεργες στὰ πατώματα;... (Πιὸ σοραρά) : Οἱ δρόμοι μας χωρίζουν ἀπὸ σήμερα : Ἀλλοῦ θὰ πᾷς ἐσύ, ἀλλοῦ ἐγώ. Τὸ σπίτι μας εἶνε μονάχα ἡ κοινὴ ἀφετηρία γιὰ τὰ καινούργια ξεκινήματα πρὸς ξεχωριστὲς διευθύνσεις... Τί παραπονιέσαι; Φταίει τὸ σπίτι γιὰ τὸ χωρισμό μας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν νὰ μὴ τὴν ἄκουσε) :... Κάθε γωνιά του, ἔχει νὰ διηγηθῇ κι' ἀπὸ ἕνα περιστατικό, κλείνει κι' ἀπὸ μιὰν ἀνάμνηση, φιλοξενεῖ κι' ἀπὸ ἕνα ὄνειρο... (Σιγά) : Νά, σὲ κείνη τὴ γωνιὰ τοῦ χὼλ συνήθιζα νὰ κάθωμαι ἐγώ, καὶ σὲ κείνη τὴν ἄλλη συνήθιζες νὰ κάθεσαι σύ... Ἐκεῖ, ἀπέναντι, τὸ ραδιόφωνο σκόρπιζε, μὲ διακριτικώτατα μισόκλειστο τὸ μεγάφωνο, τὶς πιὸ γοητευτικὲς νοσταλγίες τῶν ἁπαλώτερων μελωδιῶν... Ἐκεῖ ἀπέναντι, στὴν ἄλλη γωνιά, πάνω ἀπ' τὴν ἀνθοστήλη, ἡ γλάστρα μὲ τὶς φραίζιες ἔστελνε τὶς μυρουδιές της, γιὰ ν' ἀνακατευτοῦν μὲ τὶς νότες τῆς μουσικῆς, καὶ νὰ δημιουργήσουν ἕνα σοφὰ συνδυασμένο κοκτέϊλ, ποὺ μεθοῦσε σύγχρονα δύο ἀπ' τὶς πέντε μας αἰσθήσεις... Καὶ δίπλα, στὸ σαλονάκι μὲ τὸ πιάνο, στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ ποὺ ἄναβε τὶς κρύες χειμωνιάτικες μέρες γιὰ νὰ παρατάξῃ τὶς φλόγες του στρατιὰ θαρραλέα ἀντικρὺ στὸ βορρηᾶ, ἄλλες ἀναμνήσεις, ἄλλα ὄνειρα, ἄλλες νοσταλγίες... Νά, σὲ κείνη τὴ γωνιὰ τῆς τραπεζαρίας ἤτανε πάντα τὸ σερβίτσιο τοῦ λικὲρ μὲ τὰ σοκολατάκια...Πόσες φορὲς πήγαινα κλέφτικα κι' ἔπινα κανένα ποτηράκι βενεδικτίνη, ἢ μασοῦσα κανένα νουγκά, γρήγορα, βιαστικά, τὴν ὥρα ποὺ δὲν ἤτανε δυνατὸ νὰ μὲ πάρῃς χαμπάρι... Καὶ πόσες φορὲς σ' εἶχα φιλήσει μὲ μπουκωμένο στόμα...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ ἀνάμεσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ νοσταλγικὸ ξέσπασμα δὲν βρίσκει νὰ τοποθετήσῃ καμμιὰ λέξι, μὰ μόνο τὶς δροσοσταλίδες δυὸ δακρύων, ποὺ κρεμιοῦνται ἀπ' τὶς βλεφαρίδες της, στὸ τέλος σηκώνεται μὲ μιὰ προσπάθεια) : Νομίζω πὼς αὐτὸ ποὺ κάνεις δὲν εἶνε καθόλου σωστό...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σὰν νὰ πέφτῃ ἀπ' τὰ σύννεφα) : Ποιό;...

ΕΚΕΙΝΗ : Καὶ πρῶτον, γιατί κάθεσαι δίπλα μου, στὸ ἴδιο ντιβάνι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ἀπόγνωσι) : Γιατί, σ' ὅλο τὸ σπίτι, δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ καρέκλα...Ξεροστάλιασα τόσες ὧρες στὰ πόδια μου...

ΕΚΕΙΝΗ : Εἶνε γιατὶ τὶς μετακομίσαμε ἀπὸ χτές, τὶς μισὲς στὸ σπίτι σου, τὶς ἄλλες μισὲς στὸ δικό μου... Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅμως, ὅλη ἡ σημερινὴ διάθεσί σου νὰ ξαναθυμηθῇς παληὰ γεγονότα, γιὰ νὰ βγάλῃς τὸ κἄπως ἐπικίνδυνο συμπέρασμα ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε γεμᾶτο ἀναμνήσεις, μπορεῖ νὰ μᾶς δημιουργήσῃ δυσάρεστες περιπλοκές... Οἱ καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶνε κανωμένες ἀπὸ γρανίτη, κ' ὑπάρχει φόβος νὰ λυώσουν, ἀναλυόμενες σὲ δάκρυα, μέσα στὴ φλόγα τῆς ὀδύνης....

ΕΚΕΙΝΟΣ (τῆς πιάνει τὸ χέρι, μὲ λαχτάρα) : Ὥστε, λυπᾶσαι καὶ σύ;...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸ ἀπομακρύνει ἤρεμα) : Φίλε μου, συνήθισα νὰ πιστεύω πὼς στὴ ζωὴ οἱ ἔντονες ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς σβύνουν εὔκολα, ὅπως κι' εὔκολα χαράζονται, καὶ μένουν ἀνεξάλειπτες μονάχα οἱ ἐντυπώσεις ποὺ τὶς ἀνανεώνουν οἱ ἡμέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια, καὶ ποὺ τὶς σκάβει βαθύτατα ὁ καιρὸς ποὺ περνάει μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων.... Αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔδεσε ἐμᾶς, εἶνε κάτι τέτοιο : Ὁ καιρὸς ποὺ πέρασε, ἀποτύπωσε καὶ στὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας τὴν πύρινη σφραγῖδα τῆς συνήθειας... Μά, γιὰ σκέψου λιγάκι : Πόσες μέρες, πόσες νύχτες, πόσα καλοκαίρια. πόσοι χειμῶνες, ἐδῶ, πάντοτε ἐδῶ, ἑνωμένοι ἀπ' τὴν ἀνεξήγητη ἐπιμονὴ αὐτῶν τῶν ἴδιων τοίχων, ποὺ παίζανε στὴν περίπτωσί μας τὸ ρόλο εὐσυνείδητων κι' ἀκοίμητων δεσμοφυλάκων...Μιλᾶς γιὰ τὶς γωνιὲς αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Μά, γιὰ σκέψου, πόσα μυστικά μας, πόσες λαχτάρες μας, πόσες χαρὲς καὶ πόσες λύπες μας, πόσες ὑποδιαιρέσεις τῆς ζωῆς μας μὲ μιὰ λέξι, εἴχανε ζητήσει ἀσφαλισμένο καταφύγιο σ' αὐτὲς τὶς γωνιές... Πόσο ὅλα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ἀντιγράφουνε πιστὰ τοὺς ἀνθρώπους! Μήπως καὶ μεῖς δὲν νομίσαμε πὼς στὶς γωνιὲς αὐτὲς θὰ βρίσκαμε τὸ παντοτεινό μας καταφύγιο;.... Ἡ ζωή, ὅμως, εἶνε γεμάτη ἐκπλήξεις, καλὲς ἢ κακές : Νὰ ποὺ κι' ἐμεῖς σήμερα ἀφίνουμε ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἀγαπήσαμε τόσον καιρό... Λὲς ὅτι μένουνε, μέσα στὶς γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ μας, οἱ ἀναμνήσεις καὶ τὰ ὄνειρα· λάθος! Δὲν μένουνε παρὰ τὰ πτώματα τῶν ἀναμνήσεων, καὶ τὰ φαντάσματα τῶν ὀνείρων... Ἀπὸ σήμερα, νέα ζωὴ περιμένει σένα, νέα καὶ μένα...Οἱ σκουριασμένες ἁλυσίδες ποὺ μᾶς δένουνε μὲ τὸ παρελθόν, βαραίνουν ἀκόμα πάνω μας, μὲ τὴν τελευταία ἀνώφελη ἐπιμονή τους... Ἂς τὶς σπάσουμε θαρραλέα, εἶνε τόσο εὔκολο αὐτό, γιατὶ εἶνε τόσο φθαρμένες... Γιὰ κάθε μιὰ ἀπ' τὶς γωνιὲς ποὺ χάνουμε σήμερα, θὰ βροῦμε ἄλλες αὔριο νὰ μᾶς τὶς ἀντικαταστήσουνε στὴν καρδιά μας... Οἱ νέες ἐντυπώσεις, τὰ νέα ὄνειρα, οἱ λεπτομέρειες τῆς νέας ζωῆς, θἀρθοῦνε νὰ μᾶς δημιουργήσουν τὶς μελλοντικὲς ἀναμνήσεις.... Ἡ ζωὴ δὲν σταματάει ποτὲ τὸ δρόμο της πρὸς τὰ ἐμπρός...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν ἀκούει μελαγχολικά, χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ. Ὕστερα, σιγά) : Ἔχεις δίκηο... (Σηκώνεται). Ἂς πάω νὰ ταχτοποιήσω τὶς γραβάτες μου μέσα στὴ βαλίτσα...Τί θὰ κάνουνε! Θὰ χωρέσουν...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ Κουμπὶ τοῦ Μανταρίνου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Ἦταν ἕνας μικρὸς ἄχρωμος ἐφοριακὸς ὑπάλληλος, κλεισμένος στὸ πιὸ ἀνήλιαγο δωμάτιο τῆς ΚΔ΄ Ἐφορίας Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ ἀνάμεσα σὲ χαρτιὰ πολύχρωμα καὶ τεφτέρια πολυσέλιδα, κέρδιζε τίμια τὴ φτωχὴ ζωή του φορολογῶντας τὸν πλοῦτο ἢ τὴν φτώχεια τῶν ἄλλων, σύμφωνα μὲ τὶς κλίμακες τῶν σχετικῶν φορολογικῶν νόμων.

Στὴν ἀρχή, ὁ κ. Ἔφορος καὶ προϊστάμενός του, τὸν εἶχε τοποθετήσει σ' ἕνα τμῆμα ἀνώδυνης λογιστικῆς. Ὅταν, μιὰν ὄμορφη μέρα, τὸν μετέθεσε στὸ Τμῆμα Τεκμηρίων τοῦ Συνθετικοῦ.

Ἀπὸ τότε, ἔχασε τὴ γαλήνη του. Ἀπὸ τότε, χάλασε ἡ ἤρεμη ψυχοσύνθεσή του. Ὁ πλοῦτος κ' οἱ γλυκύτατες συνέπειές του, περνοῦσαν κάθε μέρα, ὀκτὼ ὧρες τὴν ἡμέρα, μπροστὰ στὰ θαμπωμένα μάτια του : «Ταξίδιον εἰς Εὐρώπην τὸ θέρος, εἰς Αἴγυπτον τὸ χειμῶνα, μὲ ἰδιόκτητον θαλαμηγόν. Τρία αὐτοκίνητα (Πακάρ, Μερσεντές, Μπουΐκ), μέγαρον εἰς τὸ Κολωνάκι, ἔπαυλις εἰς Ψυχικὸν καὶ κυνηγετικὸν περίπτερον εἰς Σούνιον. Δεξιώσεις τριάντα προσώπων κατὰ Δευτέραν, ἑκατὸν ἅπαξ τοῦ μηνός, τριακοσίων ἅπαξ τοῦ ἔτους (Ἀπόκρεω)... Ὑπηρετικὸν προσωπικὸν ἄτομα δεκατρία : Ἰδιαίτεραι ἐμπιστευτικαὶ πληροφορίαι : Διατηρεῖ δύο πολυτελεῖς ἐγκαρσονιέρας, μίαν μεγάλην διὰ κυρίας τοῦ κόσμου καὶ μίαν μικρὰν διὰ κυρίας τοῦ ἡμικόσμου...».

Εἶναι φοβερό, νὰ διαβάζῃς ὅλη τὴ μέρα παρόμοια «ἔγγραφα»· ὅταν ὁ μισθός σου εἶναι μόλις 2850 δρχ. μὲ τὶς κρατήσεις...Τὰ ξερὰ γεγονότα παίρνουν μπρὸς στὰ πεινασμένα μάτια σου μιὰ ὡρισμένη μορφή : Ἡ θαλαμηγὸς ταξιδεύει πάλλευκη πρὸς ξωτικὰ λιμάνια. Τὰ τρία αὐτοκίνητα σκίζουν κάμπους καὶ βουνά. Οἱ δεξιώσεις τῆς Ἀποκρηᾶς εἶναι περίλαμπρες. Ὅσο γιὰ τὶς δυὸ γκαρσονιέρες... τὶς δυὸ γκαρσονιέρες... Ἐδῶ σταματοῦσε ὁ νοῦς του.

Ἄρχισε νὰ γίνεται λιγάκι αὐστηρὸς μὲ τοὺς φορολογούμενους. Ὅταν τοῦ ἔφερναν ἔνσταση, τὴν πετοῦσε στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ του μὲ χειρονομία θυμοῦ, ἀφοῦ πρῶτα σημείωνε στὸ περιθώριο μὲ κόκκινο μολύβι «ἀπαράδεκτος»... Ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, οἱ χαρές, οἱ ἀπολαύσεις, ἦσαν γι' αὐτὸν ἀπαράδεκτες... Δὲν ἐπιτρέπεται ὅταν ἔχῃ κανεὶς θαλαμηγό, καὶ τρία αὐτοκίνητα καὶ δύο γκαρσονιέρες, νὰ κάνῃ ἐνστάσεις στὶς ἀποφάσεις τοῦ Ἐφόρου : Εἶναι ἀπαράδεκτον : Ἀπαρρράδεκτοννν : Κι' ἔξυνε μὲ ἀνησυχητικὲς χειρονομίες τὴ μύτη τοῦ κόκκινου μολυβιοῦ του, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ γράψῃ μὲ κεφαλαῖα γράμματα ἀπ' ἀνατολὴ σὲ δύση στὸ γαλάζιο χαρτὶ τ' οὐρανοῦ πῶς ἡ ἔνστασις φορολογικῆς ἀτελείας τοῦ Σύμπαντος πρὸς τὸ Θεὸ Δημιουργό του, ἦταν ὅσο δὲν παίρνει ἀπαράδεκτος.

Οἱ περιστάσεις δὲν τοῦ ἔλειψαν, ἂν ἤθελε νὰ βουτύρωνε, κι' αὐτὸς τὸ ξερὸ ψωμί του. Μὰ ἦταν τίμιος. Ἀπὸ ἐκείνους τοὺς τίμιους ποὺ εἶναι τίμιοι γιατὶ ἔχουν τὸ μικρόβιο τῆς τιμιότητος μέσα τους, κι' ὄχι γιατὶ φοβοῦνται τὸν ἀστυνόμο καὶ τὸν εἰσαγγελέα. Ὅταν πήγαινε τὸ βράδυ στὸ καφενεῖο «Ἡ Ὡραία Ἀμφιλοχία» νὰ παίξῃ τὸ πικέτο του μὲ τὸν φίλο του τὸν Παυλάκη Ἰωαννίδη (ενα ὑπάλληλο ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας ποὺ ξώδευε διπλὰ ἀπὸ τὸ μισθό του) εἶχαν μαζύ, μακρυὲς φιλοσοφικὲς συνομιλίες, ὅπου ἄστραφταν τὰ ἐπιχειρήματα καὶ θριάμβευε ἡ διαφωνία.

—Ἀπορῶ, Παυλάκη μου, ἀπορῶ πῶς... πῶς νὰ στὸ εἰπῶ... Πῶς καταδέχεσαι καὶ αὐγατίζεις τὸν ἀξιόλογον μισθόν σου μὲ ἀθέμιτα... ἀθέμιτα... ἀποτέτοια : Εἶναι ἀπαράδεκτον :

—Τί νὰ σοῦ πῶ, Δημητράκη μου : Ὁ βιὸς βραχὺς καὶ πρέπει νὰ τὸν χαροῦμε. Τί νὰ μοῦ κάνουν οἱ 3.200 ποὺ μοῦ δίνει ἡ Ἑταιρεία, οἱ 6.500 δηλαδή, ποὺ τὶς καταφέρνω σούπα-μοῦπες μὲ τὰ ἔξτρα; Ἕνα κορίτσι, νὰ ἔχῃς τὴν σήμερον ἡμέραν— νέοι εἴμαστε, χτῦπα ξύλο — θέλει τὰ ἔξοδά του, ἤγουν σινεμά, ταξάκι, σεπαρεδάκι (ἄνθρωποι εἴμαστε κι' ὄχι σκυλιά :) Καὶ τὶς καλτσοῦλες της γιὰ δῶρο. Ὅταν μοῦ ἔκοψε 3.200 ὁ Διευθυντής, μ' ἐρώτησε τί ἀνάγκες ἔχω ; ...

—Νὰ κανονίσῃς τὶς ἀνάγκες σου σύμφωνα μὲ τὴν οἰκονομική σου κατάσταση, εἰδ' ἀλλοιῶς θὰ...σοῦ κόψω πρόσθετο διπλότυπο!

Μὰ ὁ Παυλάκης Ἰωαννίδης εἶχε πάντοτε ἕνα στερνὸ καταπελτικὸ ἐπιχείρημα.

—Ἂν σοῦλεγαν, Δημητράκη μου, πὼς ἅμα πατήσῃς αὐτὸ ἐδῶ τὸ κουμπί, θὰ πεθάνει στὴν Κίνα ἕνας Μανταρίνος, κι' ὅλα τὰ πλούτη του θὰ τὰ κληρονομήσῃς, δίχως νὰ μαθευτῇ πὼς ἐσὺ τὸν σκότωσες. Τί θἄκανες; Θὰ τὸ πατοῦσες τὸ κουμπί;

Ὁ Δημητράκης ἐφρύαττε :

—Ποτέ : Ποτέ : Ἡ τιμιότης εἶναι ἔννοια ἀκέραιη, ποὺ δὲν δέχεται σοφιστικὲς φαλκιδεύσεις. Ὁ τίμιος εἶναι ὑπόλογος ἀπέναντι στὴ συνείδησή του καὶ μόνο, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ γνώμη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων :

Καὶ ἦταν τόσο ὑπέροχος ὅταν ἔλεγε αὐτὰ τ' ἀνώτερα λόγια, ποὺ ὁ Παυλάκης τὸν φασκέλωνε μὲ οἶκτο καὶ συμπόνοια.

Ἕνα πρωῒ καθὼς ἔγραφε ἕνα θυμωμένο «ἀπαράδεκτον» στὴν ἔνσταση ἑνὸς κληρονόμου 28 ἑκατομμυρίων, ὁ κλητήρας τὸν εἰδοποίησε πὼς τὸν ζητοῦν στὸ τηλέφωνο.

Στὸ τηλέφωνο; Τί περιπλοκὴ εἶναι πάλι αὐτή; Δεκαπέντε χρόνια τώρα ποὺ δουλεύει στὴν ΚΔ΄ Ἐφορία, κανεὶς δὲν τὸν ζήτησε ποτὲ στὸ τηλέφωνο : Ἔπιασε λοιπὸν τὸ ἀκουστικὸ μὲ ὕφος αἱμορροϊδικὸ καὶ κακάρισε ἕνα «ἐμπρὸς» ἀντιπαθητικώτατο.

—Ἐσὺ εἶσαι, Δημητράκη;

—Ἐγώ. Ποιὸς στὸ τηλέφωνο;

— Ἀναστάσης Παπαδόπουλος : Δὲ μὲ θυμᾶσαι; Ὁ παληός σου συμμαθητής !

—Ὁ Ἀναστάσης; Πῶς δὲ θυμᾶμαι : Ἐσὺ πῶς μὲ θυμήθηκες;

—Βρῆκα ἕνα παληό σου γράμμα... Πρέπει νὰ σὲ ἰδῶ, παληόφιλε, νὰ τὰ ποῦμε. Χρόνια καὶ ζαμάνια : Ἔλα νὰ φᾶμε τὸ βράδυ στὴ «Μεγάλη Βρεταννία».

Κρῦος ἵδρως περιέκοψε τὸν Δημητράκη.

—Δὲν τρώω, ἐγώ, στὴ «Μεγάλη Βρεταννία».

—Ἂν δὲ σ' ἀρέσῃ ὁ μάγερας, νὰ φᾶμε στὸ «Κὶγκ Τζώρτζ».

—Δὲν τρώω, ἐγώ, στὸ «Κὶγκ Τζώρτζ».

— Πάντα ζοχάδας ἤσουνα, Δημητράκη μου : Δὲν ἄλλαξες, βλέπω : Ἄκουσε, νὰ δώσουμ' ἕνα ραντεβοῦ, στὶς ἐννιά, στοῦ Λουμπιέ...

—Δὲν πάω, ἐγώ, στοῦ Λουμπιέ :

—Τέλος πάντων, ποῦ θέλεις νὰ συναντηθοῦμε;

—Στὴ μπύρα τοῦ Σφηκάκη...

— Ὅπως θέλεις. Λοιπόν, στὶς ἐννιά!

* * *

Στὴ μπύρα τοῦ Σφηκάκη. ὁ Δημητράκης ἔτρωγε κάθε Χριστούγεννα καὶ Πάσχα, ὅταν ἀποφάσιζε νὰ τὸ ρίξῃ κι' αὐτός, λίγο ἔξω... Εἶχε πάντα λίγο τρὰκ σὰ διάβαινε τὴ τζαμένια πόρτα. Ἔτσι κι' ἀπόψε, κάθησε σ' ἕνα τραπέζι καὶ παράγγειλε μπύρα, ποὺ τὴ σιγορρούφηξε δίχως νὰ τὴν εὐχαριστηθῇ. Τὸ περιβάλλον ἦταν ἐξαιρετικὰ πολυτελές, καὶ τὸν ἐνώχλουσε.

Στὶς ἐννιὰ καὶ κάρτο, ἔφτασε ὁ Ἀναστάσης Παπαδόπουλος... Πολὺ σίκ, μὲ μαύρη ρεμπούπλικα καὶ καμηλὸ καναρί.

—Τὸν ἀγαπητόν!

—Τὸν φίλτατον!

Μάτς-μούτς- σφίξιμο χεριῶν.

—Σὲ πεθύμησα, Δημητράκη μου!

—Καὶ γώ, Τάσο μου!

Ὁ Τάσος κύτταξε τὸ μπρασελέ του.

—Ἐννιὰ καὶ εἴκοσι : Πᾶμε νὰ φᾶμε!

Ὁ Δημητράκης ζορίστηκε.

—Ποῦ; Καλὰ δὲν εἶν' ἐδῶ ;

—Ὢχ, ἀδερφέ! Ἔλα ὅπου θὰ σὲ πάω ἐγώ, κι' ὄχι ἀντιρρήσεις! Ἐμπρός, μάρς!

Μπρὸς στὴν πόρτα ἕνα μεγάλο κίτρινο αὐτοκίνητο περίμενε, ὡς πέντε μέτρα μάκρος.

—Ἔμπα μέσα, Δημητράκη.

—Δικό σου εἶναι;

— Δικό μου.

—Τί μάρκα;

—Κράϋσλερ.

—Δηλαδή, εἶσαι πολὺ πλούσιος! Τεκμήριον ἀκαταμάχητον! Εἰσόδημα 400.000 δραχμές! Κάθε ἔνστασις ἀπαράδεκτος!

Ὁ Τάσος γελοῦσε.

—Ἔμπα μέσα, τώρα... Ἄ! νὰ σοῦ συστήσω τὴν Κυρία Πουλᾶ...

Ἡ Κυρία Πουλᾶ ἦταν ξαπλωμένη στὸ δερμάτινο καναπὲ τῆς Κράϋσλερ, μὲ τὸνα πόδι πάνω στὸ ἄλλο. Κι' αὐτὰ τὰ δύο πόδια, τὰ δύο πόδια, τὰ δύο πόδια...

—Ἀπαρ... ἐμουρμούρισε ὁ Δημητράκης.

Μὰ τὰ ἤπατά του κόπηκαν. Ἔπεσε ἐξουθενωμένος πλάϊ στὴν Κυρία Πουλᾶ, ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε μὲ βαθυκόκκινα χείλια, κάτασπρα δόντια. Ὁ Τάσος κάθησε στὸ τιμόνι, πάτησε διάφορα κουμπιά, καὶ τὸ ἁμάξι κύλησε μαλακὰ στὴν ἄσφαλτο. Κι' ὁ Δημητράκης, ἀναρρωτιῶνταν πιὸ ἀπ' ὅλα νὰ εἶναι τὸ κουμπὶ τοῦ Μανταρίνου. Ὄχι πὼς τὸν ἐνδιέφερε. Μὰ ἔτσι, χάριν γούστου, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο...

* * *

Κατὰ τὶς δυό, τὸ πρωΐ, κατέληξαν στὴν «Ἀρτζεντίνα». ὅπου τὰ γκαρσόνια ὑποδέχθηκαν τὸν κ. Παπαδόπουλο μὲ τεμενάδες. Κάθησαν σ' ἕνα μικρὸ θεωρεῖο (τόσο μικρό, ποὺ τὸ πόδι τῆς Κυρίας Πουλᾶ, μὴ βρίσκοντας ἄλλη ἀναπαυτικώτερη θέση ἀκούμπησε μαλακὰ καὶ ὑποσχετικὰ στὸ γόνατο τοῦ Δημητράκη) καὶ παράγγειλαν διάφορα μυστήρια οἰνοπνευματώδη ποτά, καὶ ἄφθονα σόντα-γουῶκερ, γιὰ νὰ χωνέψουν τὸν ἀστακὸ ἀ λ' ἀμερικαὶν, τὶς μπεκάτσες, σὺρ-καναπέ, τὸ σατωμπριὰν-ὦ-πὸμ-ντὲ-τέρ, καὶ τ' ἄλλα διάφορα πρωτοφανῆ καὶ τερψιλαρρύγγια ποὺ γεύτηκαν στὴ «Γκράντ Μπρετάνι», καλὰ ποτισμένα μὲ γαλλικὸ σαμπλὺ καὶ σατὼ-Ὑκέμ.

Ὁ Δημητράκης ἔννοιωθε μιὰ ζεστασιὰ στὸ στομάχι, ποὺ ξεχυνόταν στὴν καρδιά, στὸ μυαλό, σ' ὅλα τὰ μέλη καὶ τὶς αἰσθήσεις του. Ὅσο γιὰ τὸ πόδι τῆς κ. Πουλᾶ, αὐτὸ ἦταν ὑπόθερμο χυμῶδες, κι' ἔφερνε δροσερὴ ἀντίδραση στὸ ἄλλο ρεῦμα, τὸ διακεκαυμένο.

—Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ Δημητράκης κατεβάζοντας ἕνα ποτῆρι μὲ καφετὶ ποτό. Καὶ κυττῶντας μὲ φιλοσοφημένο μάτι τὰ κουνήματα τοῦ Τσεχοσλοβάκικου μπαλλέτου.

—Οὐΐσκυ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κ. Πουλᾶ μὲ τὰ χειλάκια της τὰ χαμογελαστά.

—Αὐτὸ εἶναι τὸ οὐΐσκυ; Φορολογεῖται ἀγρίως Κι' αὐτὸ ἐδῶ;

—Κοκταῖϊλ μὲ τζίνν.

—Ὅποις πίνει κοκταῖϊλ, τὸν κανονίζω ἐγώ, στὰ τεκμήρια τοῦ συνθετικοῦ, χα-χά!

Γελοῦσε. Διασκέδαζε. Ἡ ζωὴ ἄρχισε νὰ γίνεται πολὺ ὡραία, καὶ κατάλαβε πὼς καὶ ὁ παρᾶς ἔχει τὴ χάρη του. Γιατί, οἱ ἐφοριακοὶ ὑπάλληλοι, κυνηγᾶν τὸν πλοῦτο, σχεδὸν τὸν τιμωροῦν; Μὰ ὁ πλοῦτος, δηλαδὴ ἡ σπατάλη του γιὰ τὴν ἀπόλαυση, εἶναι τεκμήριο πολιτισμοῦ, ποὺ πρέπει ν' ἀμείβεται μὲ κρατικὲς χειρονομίες, κι' ὄχι τεκμήριο ἄγριας κατασταλτικῆς φορολογίας ! Ὅλο τὸ φορολογικὸ σύστημα, κάπου σκοντάφτει...ναί... σκοντάφτει... Τώρα, μόλις, τὸ κατάλαβε. Θὰ κάνῃ μιὰν ἔκθεση στὸν Ὑπουργό, ἱεραρχικῶς, νὰ ἐκθέσῃ τὶς νέες ἰδέες του. Ὁ πλοῦτος δὲν εἶναι ἔγκλημα, δὲν εἶναι...

Ἡ συνέχεια μπερδεύτηκε στὸ μεθυσμένο μυαλό του. Κ' ἡ Κυρία Πουλᾶ ἀκούμπησε ὁλόκληρη ἀπάνω του.

—Τάσο μου! φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπαιτητικῶν ἐκδηλώσεων. Τί καλὸς εἶσαι ποὺ μὲ θυμήθηκες! Εἶσαι φίλος!

Ὁ Τάσος χαμογελοῦσε.

—Σὲ εἶχα πεθυμήσει, Δημητράκη μου! Καὶ ξέρεις πῶς, ἔτσι, σὲ ξαναθυμήθηκα; Ἔχω μιὰν ὑπόθεση, στὴν Ἐφορία σου, μιὰ πολλὴ σοβαρὴ ὑπόθεση. Ἤμουν στεναχωρεμένος. Κι' ἄξαφνα θυμήθηκα : «Μὰ εἶναι ὁ Δημητράκης στὴ ΔΚ΄ Ἐφορία!»

Ὁ Δημητράκης; Ὁ Δημητράκης ξεζαλίστηκε σούμπιτος, κ' οἱ αἱμορροΐδες του τὸν τυράγνισαν μὲ σαδισμό. Ὥ-

Ὁ Τάσος κάθησε στὸ τιμόνι, πάτησε διάφορα κουμπιὰ καὶ τὸ ἁμάξι κύλησε μαλακὰ στὴν ἄσφαλτο.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

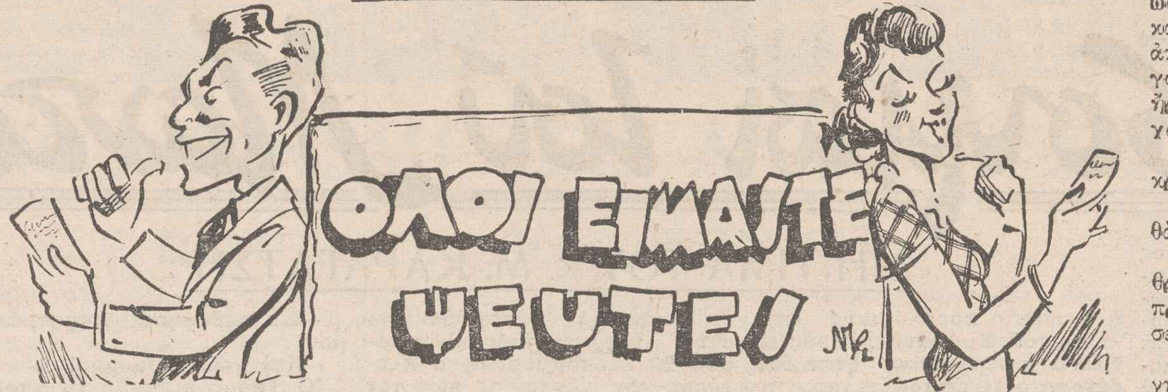

ΟΛΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΨΕΥΤΕΣ!

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Μπορεῖ νὰ εἶσθε ὁ πιὸ φιλαλήθης ἄνθρωπος τῆς οἰκογενείας. Τύπος καὶ ὑπογραμμὸς εἰλικρινείας. Ἄνθρωπος, ποὺ θέλει νὰ λέγη «τὴν ἀλήθειαν χωρὶς φόβον καὶ χωρὶς πάθος». Ὅλ' αὐτὰ τὰ δυσεύρετα προσόντα ὅμως καὶ ὁλόκληρον τὸ φορτίον τῆς φιλαληθείας σας, δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσουν νὰ πῆτε μερικὰ ψέματα, μικρὰ ἢ μεγάλα, ὅταν θὰ σᾶς τύχη ἡ ἀνάλογος περίστασις. Θὰ τὰ πῆτε ἢ θὰ τὰ γράψετε, μὲ ἐλαφρὰν τὴν καρδίαν, καὶ πρὸ παντὸς χωρὶς νὰ αἰσθανθῆτε τὴν παραμικρὴ ἐνόχλησι στὴ συνείδησί σας.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, τὸ ψέμα ἔρχεται μόνο του στὰ χείλη ἢ στὴν ἄκρη τῆς πέννας, μὲ μιὰ φυσικότητα ἐκπληκτική, γιὰ νὰ σᾶς ὑπενθυμίση ὅτι εἶνε ἀπαραίτητο στὴν καθημερινή μας ζωὴ καὶ στὴν ἀποκατάστασι τῆς εὐτυχίας τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶνε τὰ λεγόμενα «κατὰ συνθήκην ψεύδη» ποὺ τὰ μεταχειριζόμαστε συνήθως, μὲ τὴν εἰλικρινῆ πρόθεσι νὰ εὐχαριστήσουμε κάποιον καὶ νὰ τὸν καταστήσουμε προσωρινῶς εὐτυχῆ. Καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη, κοινῆς καὶ καθημερινῆς χρήσεως, εἶνε ὡρισμένα τυποποιημένα, κονσερβοποιημένα, ἕτοιμα νὰ ξεφουρνισθοῦν σὲ κάθε περίπτωσι, ποὺ παρουσιάζεται. Θὰ τὰ μεταχειρισθῆτε θέλετε δὲν θέλετε. Γιατί, ἂν σᾶς κατέβη, ἡ παράφρων ἰδέα νὰ γίνετε ἐντελῶς εἰλικρινής, καὶ νὰ λέτε ὅ,τι σκεπτόσαστε καὶ ὅ,τι αἰσθανόσαστε, κινδυνεύετε νὰ καταστρέψετε τὴν εὐτυχία τῶν συνανθρώπων σας, νὰ γίνετε κι' ἐσεῖς δυστυχὴς καὶ νὰ χαρακτηρισθῆτε σὰν ἄνθρωπος ὠμός, βάρβαρος, κακεντρεχής, ἀνάγωγος καὶ ἀπολίτιστος. Τὸ κατὰ συνθήκην ψεῦδος, καταλλήλως σερβιριζόμενον, εἶνε ἀκριβῶς ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ κερδίσετε τὸν τίτλο τοῦ εὐγενοῦς, ὑποχρεωτικοῦ καὶ καθὼς πρέπει ἀνθρώπου.

Ὁ πρόλογος ἐτελείωσε. Καὶ τώρα ἐλπίζουμε ὅτι θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ὑπενθυμίσουμε μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀναπόφευκτα καὶ ἀπαραίτητα ψεματάκια.

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ σπουδαῖο αὐτὸ κεφάλαιο στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου τὸ ψέμα ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀρχή του καὶ δὲν τελειώνει οὔτε στὸ τέλος του.... Ὅταν αἰσθανθῆτε γιὰ μιὰ ὁποιαδήποτε ὡραία ὕπαρξι τὴν ἐπικίνδυνη ἐκείνη κλίσι ποὺ λέγεται ἔρως, καὶ προβῆτε στὴ σχετικὴ ἐξομολόγησι, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ θὰ πῆτε στὸ εὐτυχὲς καὶ μέλλον νὰ δυστυχήση θηλυκό, εἶνε πὼς τὸ ἀγαπᾶτε ἀληθινά· Θὰ τῆς ἀραδιάσετε μερικὰ θερμὰ λόγια καὶ ἡ τρυφερὰ ὕπαρξις θὰ σᾶς ρωτήση στερεοτύπως.

— Σὲ πόσες δὲν τἄχεις πῆ αὐτά!

Κι' ἐσεῖς θ ἀτῆς ἀπαντήσετε:

Τἄχω πῆ καὶ ἄλλοτε μὰ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ νοιώθω ἀληθινά..καὶ τὰ πιστεύω.

Τὴν ἴδια φράσι εἴπατε καὶ τὴν προηγούμενη, τὴν ἴδια θὰ πῆτε καὶ στὴν ἑπομένη. Γιατὶ αὐτὰ τὰ κατὰ βάθος εὔπιστα πλάσματα, ποὺ λέγονται γυναῖκες βρίσκουν ἐντελῶς ξεχωριστὴ ἡδονὴ ν' ἀκοῦνε πάντα καὶ ἀπ' ὅλους τὰ ἴδια λόγια καὶ κάθε μιὰ νοιώθει τὴν ἐγωϊστικὴ ἱκανοποίησι πὼς εἶνε ἡ μόνη ποὺ κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύση ἕνα μεγάλο αἴσθημα... Θὰ σᾶς πῆ βέβαια κι' ἐκείνη ὅτι εἶσθε ἡ πρώτη ἐρωτική της περιπέτεια, ἐσεῖς θὰ τὸ πιστέψετε — ναί...ναί.... θὰ τὸ πιστέψετε—καὶ θὰ τῆς ἀπαντήσετε ὅτι δὲν θὰ τὴν ξεχάσετε ποτὲ καὶ πὼς θὰ τὴν ἀγαπᾶτε αἰωνίως... (Τὸ χειρότερο εἶνε πώς, τὶς περισσότερες φορές, αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ πιστεύετε κι' ὁ ἴδιος)· Κι' ἔτσι ἡ ἐρωτικὴ εὐτυχία στήνεται στηριγμένη στὰ δύο αὐτὰ ἀμοιβαῖα ψεματάκια, ποὺ σᾶς κάνουν καὶ τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους...

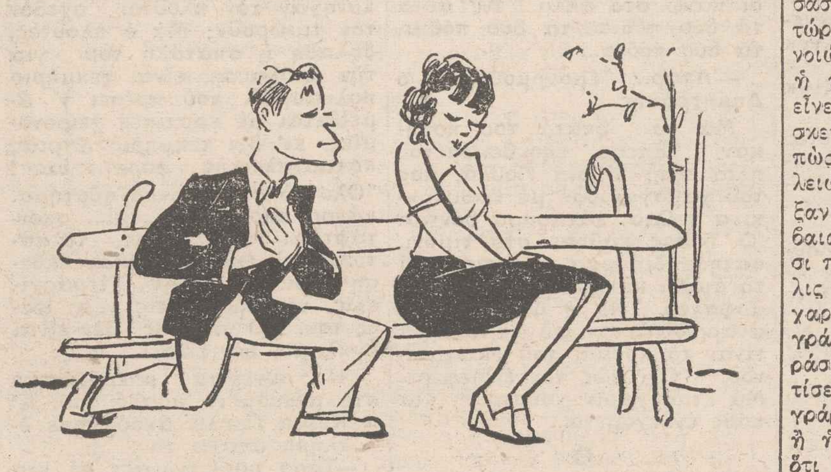

...Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὰ νοιώθω ἀληθινά

ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ἄλλη μεγάλη πηγὴ πρὸς ἀντλησιν ψευδῶν: Φεύγοντας γιὰ νὰ πᾶτε κάπου, ἐγκαταλείπετε ἐδῶ ἀνθρώπους: Συγγενεῖς, φίλους καὶ σύζυγον ἢ φιλενάδα. Φυσικά, στοὺς περισσοτέρους θὰ γράψατε. Στοὺς συγγενεῖς σας μπορεῖτε νὰ μὴ γράψετε παρὰ λίγα τυπικὰ λόγια, στοὺς φίλους σας καθόλου μὲ τὴ δικαιολογία κατόπιν ὅτι ξεχάσατε τὴ διεύθυνσί τους, ἀλλὰ στὴ γυναῖκα ἢ τὴ φιλενάδα σας δὲν μπορεῖτε νὰ μὴ γράψετε, ἐπὶ ποινῇ σκηνῶν, δακρύων καὶ ἐκνευριστικῶν παραπόνων. Στὴ γυναῖκα σας, λοιπόν, ἢ τὴ φιλενάδα σας, θὰ γράψετε ὅτι πλήττετε τρομερά, ὅτι στενοχωρεῖσθε φοβερά, ὅτι νοιώθετε πὼς σᾶς λείπει ἡ τρυφερὴ συντροφιά της, πὼς τὴ σκεπτόσαστε κάθε λεπτό, πὼς χρόνο τώρα ποὺ λείπετε μακρυά της, νοιώθετε πόσο τὴν ἀγαπᾶτε, πὼς ἡ πόλις στὴν ὁποίαν ἐπήγατε εἶνε ὡραία, ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν βρίσκετε κανένα ἐνδιαφέρον καὶ πὼς δὲν βλέπετε τὴν ὥρα νὰ τελειώσουν οἱ ὑποθέσεις σας καὶ νὰ ξαναγυρίσετε.... Στὴν ἀρχή, βέβαια, θὰ βάλετε γιὰ πρώτη φράσι πὼς ἡ πρώτη σας δουλειὰ μόλις ἐφτάσατε ἦταν νὰ πάρετε χαρτὶ καὶ καλαμάρι γιὰ νὰ τῆς γράψετε. Κι' ἐπειδὴ ἔχουν περάσει δυὸ ἢ τρεῖς μέρες, θὰ φροντίσετε νὰ προχρονολογήσετε τὸ γράμμα σας ὥστε ἡ γυναῖκα σας ἢ ἡ φιλενάδα σας νὰ νομίσουν ὅτι τὸ γράμμα καθυστέρησε στὸ ταχυδρομεῖο..· Σὲ λίγες μέρες πάλι θὰ γράψετε ὅτι οἱ δουλειές σας δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμα καὶ πρέπει νὰ παρατείνετε τὴ διαμονή σας μερικὲς ἡμέρες, γιατὶ κάτι ἀπρόοπτες δυσκολίες παρουσιάσθηκαν αἰφνιδίως τὴν τελευταία στιγμή. Κι' αὐτὲς οἱ ἀπρόοπτες δουλειές συνήθως εἶνε μιὰ ἄλλη τρυφερὴ ὕπαρξις, ποὺ ὑπόσχεται νὰ σᾶς δείξη καὶ τὶς ἔμψυχες καλλονὲς τοῦ τόπου.

Φυσικὰ καὶ ἡ γυναῖκα σας ἢ ἡ φιλενάδα σας θὰ σᾶς ἀπαντήση ἀναλόγως: Πὼς ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐφύγατε, ὁ κόσμος τῆς φαίνεται ἄδειος, τὸ σπίτι μαῦρο, καὶ πὼς σᾶς σκέπτεται διαρκῶς καὶ πὼς περιμένει μὲ ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή σας..

Ἐκείνη, διαβάζοντας τὸ γράμμα σας θὰ ψιθυρίζη:

— Πόσο μ' ἀγαπάει ὁ καϋμένος...

Κι' ἐσεῖς, παίρνοντας τὸ δικό της, θὰ σκεπτόσαστε:

— Πόσο μ' ἀγαπάει ἡ καϋμένη·...

Καὶ θὰ αἰσθάνεσθε κ' οἱ δυὸ ἐλαφρὲς τύψεις συνειδήσεως.... Μὰ μπορεῖτε νὰ γράψετε τὴν ἀλήθεια;....

ΣΤΗ ΔΕΞΙΩΣΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΣΑΣ

Σᾶς ἐκάλεσαν στὸ σπίτι τοῦ φίλου σας, γιὰ νὰ περάσετε τὸ ἀπόγευμα ἢ τὸ βράδυ· Ἐπλήξατε θανασίμως, ὑποχρεωμένος νὰ συζητήσετε γιὰ τὸν καιρό, τὴν κρίσι τῶν ὑπηρετριῶν καὶ τὰ τελευταῖα φίλμ, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ μοναδικὰ θέματα τῶν φιλικῶν οἰκογενειακῶν συγκεντρώσεων. Ὑποχρεωθήκατε ἀκόμα ν' ἀκούσετε τὴν κόρη τοῦ σπιτιοῦ ποὺ νομίζει πὼς ἔχει φωνή, νὰ τραγουδάη, καὶ τὴν κυρία νὰ ξεκουρντίζη τὸ πιάνο, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι παίζει. Τί θὰ κάνετε ; Τί θὰ πῆτε στὸ τέλος τῆς συμπαθητικῆς αὐτῆς δεξιώσεως;

...Ὑποχρεωθήκατε ἀκόμα ν' ἀκούσετε τὴν κόρη τοῦ σπιτιοῦ

Δὲν ἔχετε νὰ σκεφθῆτε πολύ. Τὰ πράγματα εἶνε καθωρισμένα. Θὰ ἐκφράσετε τὸν ἐνθουσιασμό σας γιὰ τὴ δεξίωσι καὶ θὰ πῆτε ὅτι περάσατε μιὰ ἀπὸ τὶς γοητευτικώτερες βραδυὲς τῆς ζωῆς σας. Θὰ ἐκφράσετε τὸ θαυμασμό σας γιὰ τὴν πιανιστικὴ ἱκανότητα τῆς κυρίας καὶ τὴν ἰδιαίτερη ἔκπληξί σας γιὰ τὸ τραγοῦδι τῆς κόρης, τῆς ὁποίας εὐχαρίστως θὰ ἐστρίβατε τὸ λαρύγγι, πρὸ τῆς ἀπειλῆς νὰ ξανατραγουδήση. ἂν ἐννοεῖται εἴχατε τὸ δικαίωμα.

—Ἄ! ἡ Λέλα ἔχει θαυμασία φωνή! Τί μέταλλο!..

—Ναί.. Αὐτὰ μᾶς λένε ὅλοι ὅσοι τὴν ἀκούσανε νὰ τραγουδάη, θὰ σᾶς ἀπαντήση ἡ κυρία. Τὴν περασμένη φορὰ τὰ ἴδια μᾶς εἶπε ὁ κ. Νικολόπουλος, ὁ κ. Ἰωαννίδης, ὁ κ. Παπαδόπουλος καὶ ὁ κ. Σταυρόπουλος, ποὺ τὴν ἀκούσανε τὴ Λέλα μας νὰ τραγουδάη. Δὲν ξέρω μόνο γιατὶ δὲν ἤρθανε ἀπόψε, ἂν καὶ τοὺς εἴχαμε καλέσει.

Ἂν εἴσαστε ἄνθρωπος εἰλικρινής, θὰ ἀπαντούσατε:

— Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, ποὺ δὲν θὰ ξανάρθω κι' ἐγώ, κυρία μου!

Ἀλλὰ εἴπαμε: Εἴσαστε ἄνθρωπος κοινωνικὸς καὶ καθὼς πρέπει. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ προσθέσετε:

— Δὲν πρέπει νὰ πάη χαμένη ἡ φωνὴ τῆς Λέλας. Πρέπει νὰ τὴ σπουδάσετε....

Μὰ σκεπτόμαστε νὰ τὴ στείλουμε ἐφέτος στὸ Ὠδεῖο...

Λοιπόν. Ἡ μόνη λύσις γιὰ νὰ μὴν ξανακούσετε μιὰ κοπέλλα νὰ σᾶς ἀναστατώνη μὲ τὴ στρίγγλικη φωνή της, εἶνε νὰ ἐξαποσταλῇ ἀμέσως στὸ Ὠδεῖον. Συνήθως οἱ καθηγήτριες τοῦ ᾄσματος ἔχουν μιὰ φιλάνθρωπη συνήθεια : Ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς στὶς μαθήτριές τους νὰ τραγουδᾶνε στὸ σπίτι καὶ νὰ σπαταλοῦν ἔτσι τὴ φωνή τους πρὶν καταρτισθῇ ἐντελῶς. Γι' αὐτό, ὅπου ἀκοῦτε τέτοια φωνή, νὰ συνιστᾶτε ἀμέσως:

— Τὴ Λέλα νὰ τὴ στείλετε στὸ Ὠδεῖο!....

Καὶ τὸ σπίτι θὰ ἡσυχάση·...

Ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος θὰ σᾶς συνοδεύσουν ὡς τὴν πόρτα καὶ δὲν θὰ τσιγγουνευθοῦν καθόλου τὰ λόγια τους γιὰ νὰ ἐξάρουν τὴν εὐχαρίστησι, ποὺ ἐδοκίμασαν μὲ τὴν παρουσία σας....

— Εἴμαστε καταγοητευμένοι μὲ τὴ συντροφιά σας!..

Καὶ ὅταν ἡ πόρτα κλείση, ἐνῷ ἐσεῖς θὰ ζητᾶτε στὸν καθαρὸ ἀέρα νὰ σᾶς περάση ὁ πονοκέφαλος, ἡ κυρία θὰ λέη στὸν κύριο:

— Τί πληκτικὸς ἄνθρωπος ! Ὅλο τὸ βράδυ καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα μ' ἕνα ὕφος σὰν νὰ τοῦ σκοτώσανε τὴ μάννα καὶ τὸν πατέρα... Δὲν θὰ τὸν ξανακαλέσουμε!....

Ἀλλὰ τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη δὲν σταματοῦν ἐδῶ... Ἡ ζωὴ μᾶς παρουσιάζει ἄπειρες ἐκδηλώσεις καὶ σὲ κάθε μιὰ ἀναλογεῖ καὶ ἀπὸ ἕνα ἢ καὶ περισσότερα ψεματάκια· Γι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ συνεχίσουμε στὸ προσεχές.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

στε αὐτὴ ἦταν ἡ φιλία, τὸ ἐνδιαφέρον, κλπ. Ὥστε γι' αὐτὸ τὸν ἔθρεψαν, τὸν μέθυσαν, καὶ διέταξαν τὴν κ. Πουλᾶ νὰ τοῦ πατήση τὸ πόδι, κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι; Ἀπαράδεκτον! Ἀπολύτως ἀπαρ...

Μὰ ἡ ἀντίδρασή του ἦταν πρόχειρη, ἐπιπόλαιη. Ἡ ἀντίδραση εἶναι πρᾶμα ἀρνητικό, ἐνῷ ἡ κ. Πουλᾶ εἶναι ἡ θετικότης στὴ θετικώτερη μορφή της.

—Σὲ ποιὰ Ἐφορία, εἶπες, πὼς εἶναι ἡ ὑπόθεσή σου;

—Στὴν ΔΚ', τὴν Ἐφορία σου!

Ἕνα τρικούβερτο γέλιο τὸν ἀνατάραξε ἐσωτερικά. Μὰ δὲν ἔδειξε τίποτα. Ἡ ὑπόθεση γινόταν κωμική! Ὁ «φίλτατος» Τάσος τὴν ἔπαθε ἄσκημα, νομίζοντας πὼς ὁ Δημητράκης εἶναι ὑπάλληλος τῆς ΔΚ' Ἐφορίας, ἐνῷ στὴν πραγματικότητα εἶναι τῆς ΚΔ' «τοιαύτης»! Δὲν εἶχε παρὰ νὰ πῆ ἕνα λόγο: τὴν ἀλήθεια. Νὰ ἔβλεπε τὰ μοῦτρα ποὺ θἄκανε ὁ «ἀγαπητότατος παληόφιλος» Τάσος κι' ἡ ὡραία κ. Πουλᾶ. Ἕνας λόγος ἀρκοῦσε. Ἕνας λόγος.

Κι' ὅμως δὲν τὸν εἶπε αὐτὸ τὸ λόγο. Τὸ οὐΐσκυ ἦταν πολὺ πικάντικο. Τὸ κοκταῖϊλ θαῦμα. Ἡ τζὰζ θρηνοῦσε ἀμερικανιστί. Οἱ χροεύτριες ἀργοσαλεύαν ἰνδουσιανιστί. Κ' ἡ κ. Πουλᾶ πατοῦσε τὸν κάλο του χαμογελαστί. Κ' ὕστερα τί κακὸ ἔκανε αὐτός, ἂν ὁ Τάσος ἔπεσε σὲ τόσο χοντρὸ λάθος; Οὔτε πληρώθηκε, οὔτε δωροδοκήθηκε, οὔτε τίποτα, μιὰ καὶ δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ «ἁρμόδιος» γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς ΔΚ' Ἐφορίας. Ἔβγαινε ἀπὸ τὴν περιπέτεια τῶν ὑπόπτων ἀπολαύσεων τίμιος, ἔξτρα-τίμιος, ὅπως πρῶτα, ὅπως πάντοτε!

Τίμιος; Ναί... ἴσως... ἀπέναντι στὴν Ὑπηρεσία... ἀπέναντι στὴ δημοσιοϋπαλληλικὴ συνείδησή του... Ἀπέναντι ὅμως στὸν ἑαυτό του; Τὸ Δημητράκη Παρτσινέβελο; Τὸν ἀδιάλλακτο φιλόσοφο τῆς Ἀρετῆς 100% ποὺ ἀρνιῶταν μὲ φρίκη νὰ πατήση τὸ κουμπὶ τοῦ Μανταρίνου;

—Χορεύουμε; πρότεινε γλυκὰ ἡ κ. Πουλᾶ.

Τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καὶ ξεχύθηκαν στὴν πίστα κορδακιζόμενοι ρυθμικά.

✪

Ὠχρὴ αὐγή. Ὁ Τάσος τὸν ἄφησε μὲ τὴν κ. Πουλᾶ στὴν ἐξώπορτα μιᾶς πολυκατοικίας, πάτησε γκάζι, κι' ἔφυγε, κυνικὸς κι' ἀξιοθαύμαστος. Ἡ κ. Πουλᾶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔβαλε—κουρέλι ἄβουλο, ὑποταγμένο στὴ Μοῖρα του —στὸ ἀσσανσέρ. Ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ στριμώχτηκε κοντά του. Ἔκανε ζέστα, ζέστα.

—Δημητράκη μου, τοῦ εἶπε. Μένω στὸ ρετιρέ.

—Ἄχ! Δηλαδή;

—Νὰ πατήσης τὸ κουμπὶ ποὺ γράφει πλάϊ «Ἐσοχή».

Τὸ ἀσανσὲρ τραντάχτηκε, καὶ γλυστρῶντας ἀνέβαινε πρὸς τὴν ἐσοχή, ὅπου ἦταν ὁ ἕβδομος οὐρανὸς τῶν προσμονῶν καὶ τῶν ὀνείρων ἑνὸς ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου τέως ἐνάρετου. Κι' ὁ Δημητράκης δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τραβήξη τὸ δάχτυλό του ἀπὸ τὸ πατημένο κουμπί.

—Πόσοι Μανταρῖνοι νὰ πέθαναν ἀπόψε στὴν Κίνα ; μουρμούρισε.

Μὰ τὰ κόκκινα χείλια τῆς κ. Πουλᾶ τοῦ βούλωσαν τὰ στόμα.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ της ΠΙΑΤΣΑΣ

Ο ΠΡΕΖΑΚΙΑΣ

ΤΟΥ κ. ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

Ὁ πόλισμαν τὸν τράβηξ' ἀπ' τὸ χέρι.

— Ἔλα, πήγαινε... μπρός... Καὶ σοῦ εἶπα : Νὰ μὴ σὲ ξαναπάρη τὸ μάτι μου ἀπὸ δῶ ! Μπρός !...

Ἐκεῖνος, διπλωμένος στὰ δυὸ καὶ χαμένος κάτω ἀπ' τὴν τεράστια τσουβάλα ποὺ σήκωνε, κοντοστεκότανε. Κύτταξε τὸν πόλισμαν προκλητικά. Τὰ γένεια του τὰ σιγανακάτευε ὁ ἀέρας μὲ τὰ μαλλιά του ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ μιὰ λιγδωμένη τραγιάσκα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἕνα κατεβαστὸ μουστάκι καὶ κάτι φρύδια Μεφιστοφελῆ, φουντωμένα, στριμμένα καὶ μπερδεμένα συνέχεια μὲ ὅλη τὴν ὑπόλοιπη τριχοφυΐα τοῦ πλαισίωναν τὸ πρόσωπο σὰν φωτοστέφανος ἀπὸ... ζούγκλα. Κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους αὐτοὺς τῶν φρυδιῶν ἕνα μάτι, γεμᾶτο κακία, ἐξακόντιζε ἀστραποβολές. Ἀλλὰ δὲν μίλαγε.

— Ἄντε ντέ, τί στέκεσαι ; Τράβα !... τοῦ ξαναλέει ὁ πόλισμαν ποὺ βλέπει μὲ ἀδημονία νὰ μαζεύεται κόσμος. Ἕνα ψιλὸ χιονόνερο ἐρράντιζε τὰ πάντα.

Ὁ ἀλήτης, ἀνασήκωσε στὸν ὦμο του κάνα δυὸ φορὲς τὴν γεμάτη χαρτιὰ καὶ πακέττα τσουβάλα του, ξανακύτταξε μὲ καχυποψία τὸν πόλισμαν ἀλλά... ἐκεῖ... κολλημένος μὲ τὶς γυμνὲς πατοῦσες του στὴν ἄσφαλτο. δὲν τὸ κουνοῦσε.

— Τσσσς ! ἔκανε.

— Βρὲ θὰ φύγης μὲ τὸ καλὸ ἢ θέλεις... τοῦ λέει τὸ ὄργανον τῆς τάξεως, ποὺ ἄρχιζε νὰ χάνη τὴν ὑπομονή του.

Αὐτός, τὸν κυττάει παρατεταμένα. Ὕστερα, ὢπ ! ἀποθέτει τὴν τσουβάλα κάτω κι' ἀρχίζει ἀξιοπρεπῶς νὰ «σιγυρίζεται».

Ξύστηκε σὲ διάφορα μέρη, ἔπιασε τὴν μύτη του μὲ τὸν δείκτη καὶ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὴν ἐξεκένωσε παταγωδῶς, σκουπίστηκε ἀφελῶς στὸ πέτο τῆς φολιδωτῆς ἀπ' τὴν λάσπη καὶ τὴν σκόνη τοῦ δρόμου ξεσκισμένης μανδύας του, ἔφερε τὰ χέρια του στὴ μέση καὶ ἀνασήκωσε τὰ παντελόνια του ποὺ κάτω - κάτω κατέληγαν σὲ μακρυὰ φουντωτὰ κρόσσια ποὺ σκούπιζαν ὅλη τὴν ἄσφαλτο, καὶ ἐκύτταξε τὸ πλῆθος, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ μαζεύτηκε, μὲ ἀρειμάνιο ὕφος.

Ὁ πόλισμαν συγχίστηκε καὶ μὲ τὸ δίκηο του.

Τὸν ἁρπάζει μὲ τὸ δεξί, τοῦ σφίγγει τὸ χέρι, τὸν διπλώνει ἀπάνω στὸ τσουβάλι.

— Μπρός !... μάζευτα καὶ δρόμο... Σήκωστα !... τὸν διατάζει σφίγγοντάς τον.

Ὁ ἀλήτης ζαρώνει, ὑπακούει, σηκώνει τὴν τσουβάλα του ἐπ' ὤμου, κυττάει τὸ πλῆθος, ὕστερα τὸν πόλισμαν, κάνει κανὰ δυὸ βήματα καὶ γυρίζει καὶ λέει τοῦ πόλισμαν ἠλίθια :

— Δὲν τ' ἀφίνεις αὐτά ; καὶ ξαναγυρίζει καὶ φεύγει.

— Ὁρίστε, κύριοι... δὲν εἶνε τίποτα... Προχωρεῖτε παρακαλῶ, λέει ὁ πόλισμαν μ' εὐγένεια στὸν κόσμο ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν σκηνή. Ἐκεῖνοι ἀργὰ - ἀργὰ σκορπίσανε.

Ὁ «πρεζάκιας» ξαναγύρισε, τοὺς κύτταξε θριαμβευτικά, καὶ πέρασε στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο. Ἔφερε βόλτα τὸ περίπτερο, ἐτρύγησε τὸ κουτὶ τῆς καθαριότητος ποὺ ἦταν δίπλα, ἄδειασε καὶ τὸ συρματένιο καλαθάκι τοῦ στύλου στὴν τσουβάλα του καὶ τράβηξε γιὰ τὰ μεγάλα καφενεῖα. Κάθε τόσο ἔσκυβε καὶ μάζευε. Χαρτιά, πακέττα, φέϊ-βολάν.

Τὸ τεράστιο τσουβάλι κόντευε νὰ διαρραγῇ.

Κάθε τόσο τὸ ἀνασήκωνε ὑπολογίζοντας τὶς ὀκάδες. Τὶς ἔβγαζε 37 — 38 ὀκάδες ποὺ μᾶς κάνουνε 38 δραχμές.

Στάθηκε καὶ μέτρησε. Εἶχε κάνει δυὸ δρόμους ἀπ' τὸ πρωί, τὸν ἕνα 29, τὸν ἄλλον 22, μᾶς κάνουνε 51 καὶ 38 τριανταεφτὰ πές, τριανταέξη πές, γίνονται 87 ! Ὥστε μποροῦσε νὰ πάρη «μισὸ» καὶ νὰ τοῦ μείνουνε καὶ δεκαεφτὰ δραχμές !... καί, κύττα !... τόση ὥρα δὲν τὄχε σκεφτῆ.

Ἐσήκωσε τὴν τσουβάλα σὰν πούπουλο. Τὰ πόδια του κάνανε φτερά. Ἔκανε τεράστια βήματα τρέχοντας μέσ' ἀπὸ ταξί, ἀπὸ τράμ, ἀπὸ καρρότσια. Δὲν ξανάσκυψε οὔτε μιὰ φορά, οὔτε γιὰ χαρτί, οὔτε γιὰ πακέττο. Πῆγε γραμμὴ στὴν «Ἀποθήκη» ζύγιασε τὸ τσουβάλι του, τὸ ἄδειασε, πῆρε 35 καὶ 50 κι' ἔφυγε σὰν κλέφτης. Σὰν κυνηγημένος ἀγριόχοιρος, ποὺ τρέχει ἴσια μπροστά του, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, τράβηξε γιὰ τὴν Λαχαναγορά.

Τὸ χιονόνερο τώρα εἶχε δυναμώσει κι' ὁ κοσμάκης ὅλος ἔτρεχε. Ἔτρεχε κι' αὐτός. Ὁ πόθος τοῦ δηλητηρίου τὸν οἰστρηλατοῦσε, ὅπως πάντοτε, σφοδρά. Δὲν σκεπτότανε τίποτ' ἄλλο. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ φοβώτανε κείνη τὴν στιγμὴ ἦταν μήπως δὲν εὕρισκε τὸν ἔμπορο ἐκεῖ...

Κόλλησε τὰ μάτια του στὰ τζάμια τοῦ καφενείου. Τὸ βλέμμα του διέτρεξε μὲ ἀγωνία τὸ ἐσωτερικό... Αὐτὸ ἦτανε ! Ὁ «ἔμπορος» δὲν ἦταν ἐκεῖ. Τώρα ;... τί νὰ κάνη ; Νὰ φύγη, νὰ πάη γιὰ τοῦ Πατρινοῦ ;... Μὰ ἂν γυρίση ὁ ἄλλος ἐκεῖ ;

Κάθεται ἐκεῖ ἀπόξω, στὴν βροχή, καὶ γυρίζει σὰν σκύλος ἔξω ἀπ' τὸ καφενεῖο. Θάρθη, δὲν μπορεῖ, ὅπου εἶνε θἄρθη. Περνοῦν ἀπὸ μπροστά του χιλιάδες ἄνθρωποι. Δὲν βλέπει κανένα. Δὲν αἰσθάνεται τίποτε. Ὅλο του τὸ εἶνε ἔχει συγκεντρωθῆ στὰ μάτια του κι' αὐτὰ μόνο γιὰ ἕνα σκοπὸ βλέπουν. Γιὰ νὰ δοῦν, νὰ «κόψουν» τὸν «ἔμπορα» ἀπὸ μακρυά... Ἡ ὥρα ὅμως περνάει. Δὲν ἀντέχει ἄλλο. Πρέπει, ὁπωσδήποτε, «νὰ πάρῃ». Τρέχει γιὰ τοῦ Πατρινοῦ. Εὐτυχῶς, δόξα Σοι ὁ Θεός, αὐτὸς εἶνε ἐκεῖ... Θὰ πιῆ λοιπόν, τώρα σὲ λιγάκι...

— Δὲν ὑπάρχει... Ἔγινε κάποιος «μπλάκος» καὶ τὸ «πρᾶμα» φευγατίστηκε.

Τί ; πῶς ; ὦ ! δυστυχία... ὢ ! συμφορά... Τί νὰ κάνη τώρα ; Καλλίτερα νὰ τρέξη στὰ Ἐξάρχεια. Ἴσως ἔχει ὁ Μάριος κανένα «ὀγδοάκι». Ἀπ' τὴ Λαχαναγορὰ τί 'νε τὰ Ἐξάρχεια ; δυὸ βήματα... Ἂς τρέξη...

Καὶ τρέχει. Ἀποφεύγοντας ὅσο μπορεῖ τοὺς «μαύρους» κόβει στενά, ἀλλάζει δρόμους, φτάνει. Περνάει δυὸ φορὲς τὴν αὐλὴ τοῦ Μάριου. Τὴν τρίτη μπαίνει. Κτυπάει. Τοῦ ἀνοίγουνε.

— Ρὲ παιδιά, ἀμάν, καμμιὰ μυτιά... Τρέμω ὅλος...

Τρέμει πραγματικά. Ὄχι γιατὶ εἶνε ξυπόλυτος, μούσκεμα, χωρὶς ἐσώρρουχα, καὶ κάνει κρύο. Οὔτε γιατὶ νυχτώνει καὶ δὲν ξέρει ποῦ θὰ κοιμηθῆ. Τρέμει, γιατὶ φοβᾶται μήπως δὲν τοῦ δώσουνε, ἢ ἴσως, τὸ φοβερώτερο, δὲν «ὑπάρχει».

— Φέρε ἕνα Ποσειδῶνα... μονάχα ἕνα «ὀγδοάκι» ὑπάρχει.

Ἕνα «ὀγδοάκι» ! Τί νὰ τοῦ κάνη ; Ὥστε δὲν ὑπάρχει ἄλλο ;

— Τί λές, μωρ' ἀδερφέ μου, κάηκα !...

Τὸ παίρνει. Τοῦ μένουνε 67 δραχμές. Μὰ αὐτουνοῦ τοῦ χρειάζεται μισὸ γραμμάριο ποὺ μᾶς κάνει 80. Σκέπτεται... Βέβαια, νὰ πιῆ τώρα αὐτὸ ποὺ πῆρε, μετὰ νὰ ξαναβγῆ μὲ τὸ τσουβάλι νὰ μαζέψη τὶς 20 δραχμές... 20 δραχμὲς τί ψυχὴ ἔχουνε... εἴκοσι ὀκάδες χαρτὶ εἶνε... Ὡραῖα. Ἂς τὸ πιῆ... Κυττάζει δεξιά, ἀριστερὰ δὲν βλέπει κανένα Κόβει ἀπ' τὸ πακέττο του ἕνα χαρτάκι, τὸ στρίβει κυλινδρικά, ἑτοιμάζει τὸ «γιούφι» τὸ χώνει στὸ ρουθοῦνι του, σκύβει καὶ ρουφάει μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῶν πνευμόνων του τὴν ἄσπρη σκόνι ποὺ εἶχε τὸ χαρτάκι.

Ὢ ! Παναγία μου ! ὢ ! συμφορά ! Εἶνε «νόθα» ! Τὸν κάψανε. Δὲν τοὔκανε τίποτε, ἂν καὶ τὤπιε ὅλο. Πᾶνε καὶ οἱ 20 δραχμές.

Βάζει τὸ κεφάλι κάτω. Δὲν εἶνε ἄλλο. Νὰ μαζέψη σκουπίδια, νὰ τὰ πουλήση, νὰ συμπληρώση τὰ λεφτά, νὰ πεταχτῆ κάτω στὸ Ν. Φάληρο, ποὖναι ὁ ἔμπορας τῆς «χοντρικῆς» πωλήσεως, νὰ γίνη ἐν τάξει καὶ ἂς κοιμηθῆ ἐκεῖ ἐν ἀνάγκη... Βρέχει κιόλας... Ἀρχίζει καὶ σκύβει... Μαζεύει... Σιγὰ - σιγὰ τὸ τσουβάλι ἀρχίζει πάλι καὶ γεμίζει. Πάει γιὰ τὴν «Ἀποθήκη». Πέρνει ἄλλες 18 δραχμὲς καὶ 67 ποὺ ἔχει 85. Λογαριάζει. Ὀγδόντα θέλει γιὰ τὸ «πρᾶμα» Καὶ 12 γιὰ δυὸ μικρὰ «Ἔθνος» δεύτερα. Καὶ πέντε φαΐ... Νὰ πάρῃ ὁ διάολος. Ἔχει καὶ τὸ φαΐ... Καὶ 8 τὰ ναῦλα... Λείπουν καὶ 16 δραχμές... Καὶ ὅλο βρέχει... Δὲν εἶνε ἄλλο... Τὧβρε...

Κατεβαίνει στὴν Ὁμόνοια, πάει στ' Ἀνθοπωλεῖα.

— Ἀφεντικό, νὰ τὰ πάρω αὐτά ; δείχνει ἕνα σωρὸ πρασινάδα πεταμένην στὰ σκουπίδια.

Τὰ παίρνει, κι' ἀρχίζει νὰ ζητιανεύη, προτείνοντας τὸ χέρι μὲ τὰ λουλούδια.

— Δὲν ντρέπεσαι, βρέ, γερὸς ἄνθρωπος, νὰ ζητιανεύης ; Δὲν πᾶς νὰ δουλέψης ;

— Εἶμαι ἄρρωστος, ἀφεντικό.

— Δὲν εἶσαι ἄρρωστος, εἶσαι «πρεζάκιας»... Στρίβε.

Δὲν ἀπογοητεύεται. Τὸ πάθος του τὸν γεμίζει ἐλπίδες. Θὰ τὰ μαζέψη. Ὑπάρχουνε καὶ ἄνθρωποι ποὺ δίνουνε. Γυρίζει.

Πάει ἡ ὥρα ὀκτὼ τὸ βράδυ. Ἔχει μαζέψει μόνο ἐφτὰ δραχμές... Δὲν μπορεῖ νὰ περιμένη ἄλλο. Ὁ ὀργανισμός του γιὰ νὰ λειτουργήση θέλει δηλητήριο. Ἡ ἔλλειψις τοῦ ναρκωτικοῦ, ποὺ τὸν σκοτώνει σιγὰ-σιγά, θὰ τὸν σκοτώση ἀμέσως μιὰ καὶ καλή. Πρέπει νὰ πάρη γρήγορα. Προτιμάει νὰ κατεβῆ στὸ Φάληρο μὲ τὸν Ἠλεκτρικὸ καὶ νἄρθη πίσω μὲ τὰ πόδια... Αὐτὸ εἶνε πιὸ σωστό... Κατεβαίνει στὸν Σταθμό. Γλυστράει σ' ἕνα βαγόνι τῆς γ' θέσεως. Οἱ ἀγαθοὶ ἐργάτες ἀπομακρύνονται ἀπὸ κοντά του. Μυρίζει σὰν μπαγιάτικο σφάγιο...

— Πῶς διάολο δὲν τὸν εἶδα... λέει ὁ εἰσπράκτορας μέσα του καὶ τοῦ ἁρπάζει μὲ θυμὸ τὸ εἰσιτήριο.

Στὸ σταθμὸ τοῦ Φαλήρου κατεβαίνει. Φυσάει ἀπ' τὴ θάλασσα ἀέρας καὶ τὸ χιονόνερο τὸν μαστιγώνει στὸ πρόσωπο. Αὐτός, ξυπόλυτος, τρέμει, βρεγμένος ὡς τὸ μεδοῦλι, τρέχει.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε τυχερός. Ὁ «ἔμπορας τῆς χοντρικῆς» εἶνε ἐκεῖ στὸ πόστο του.

— Πόσο θέλεις ρέ ;

— Μισό...

— Καλά, ἄνοιξε καὶ περίμενε στὴ γωνιά... Φέρ' τὰ λεφτὰ ἐδῶ καὶ θὰ σοῦ τὸ δώση ἄλλος τὸ πρᾶμα ἐκεῖ. Μπρός, κόβε !...

Δίνει τὶς 80. Πάει καὶ στέκεται στὴ γωνιά. Τρέμει, ἀπὸ φόβο, ἀπὸ προσδοκία, ἀπὸ ἀγωνιώδη χαρά.

Ἄξαφνα ἕνα κοριτσάκι τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ βάζει κάτι τί στὰ χέρια καὶ προχωρεῖ. Αὐτὸς ἀνοίγει τὴ φούχτα του. Μέσα γυαλίζει ἕνα χαρτάκι ἀπὸ χρυσὸ τῶν τσιγάρων διπλωμένο σὰν σκονάκι τοῦ βήχα. Πετάει, χάνεται.

Ἔχει πάρει τὴν παραλιακὴ λεωφόρο καὶ πλατσουλίζει εὐχάριστα στὶς πλάκες. Εἶνε εὐτυχής... Φτάνει στὸ Δέλτα... Στρίβει μηχανικὰ ἀριστερὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα. Ἄλλωστε δὲν τὸν νοιάζει ὅπου καὶ νὰ πάη. Φτάνει ποὺ τὸ «πρᾶμα» τὸ ἔχει ἀπάνω του.

Λίγο παραπάνω ἀπ' τὸ Ἱπποδρόμιο, μ' ὅλο τὸν ἀέρα, μ' ὅλη τὴν βροχή, σταματάει, σκύβει ὁλόκληρος μέσ' στὸν κόρφο του καὶ τραβάει καὶ τὴν δεύτερη δόσι. Τὰ μάτια του θολώσανε, ἡ πικράδα πλημμύρησε τὸν λάρυγγά του. Στάθηκε σκυμμένος, ταλαντευόμενος μπροστὰ καὶ πίσω σὰν καλάμι... Περνᾶνε ἔτσι δέκα λεπτά. Βρέχει πάντοτε ραγδαῖα. Αἴφνης συνέρχεται. Βγάζει τσιγάρα καὶ σπίρτα καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνάψη.

Τὸ τσιγάρο τοῦ ξαναστρώνει τὶς ἰδέες. Γιατὶ τώρα ποὺ ὁ ὀργανισμός του καὶ ὅλη του ἡ ὑπόστασις δὲν ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ἀναζήτησι τοῦ ναρκωτικοῦ, τὸ μυαλό του ἄρχισε πάλι νὰ σχηματίζη σκέψεις κι' ἐντυπώσεις κ' ἡ μνήμη του νὰ δουλεύη.

Κι' ἀνεβαίνοντας τὴν στίλβουσα ἀπ' τὸ νερὸ παγωμένη λεωφόρο, θυμότανε ποιὸς ἦτανε, σκεπτόμενος ποιὸς εἶνε τώρα.

Ἀλλά, δὲν φταίει αὐτός. Φταίει ἐκεῖνος ὁ ἄτιμος ποὺ τοῦ τὸ πρωτόμαθε. Μέρα καὶ νύχτα αὐτὸν καταριέται. Αὐτὸς τὸν πῆρε στὸ λαιμό του. Γιατὶ ἄλλοτε, αὐτὸ τὸ κουρέλι τῶν δρόμων, αὐτὸ τὸ ψωραλέο σκυλί, ἦτανε κι' αὐτὸς ἄνθρωπος. Ἀλλά, ἂς ὄψεται αὐτός. Καὶ τοῦ 'ρχόντουσαν ὅλα στὸ νοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Καὶ τοῦ φαινόντουσαν πὼς εἶνε χτές. Πότε ἦτανε φοιτητής, πότε γνώρισε αὐτὸν ποὺ τὸν κατέστρεψε, πότε ἀλήτεψε, δὲν πρόφτασε οὔτε ὁ ἴδιος νὰ καταλάβη...

— Ἐγώ, ποὺ μὲ βλέπετε, κύριε, ρωτῆστε ὅλο τὸν κόσμο... Ἤμουνα φοιτητής...

Καὶ πραγματικά, ἦτανε φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς. Οἰκογένεια μικροαστῶν μὲ τὸ σπιτάκι τους καὶ τὸ νοικοκυριό τους. Αὐτὸς ἦτανε τὸ καμάρι τους. Καλοκαμωμένος, κομψός, εὐγενέστατος. Ἄξαφνα τὸν κατέλαβε τὸ «ὀλέθριο» πάθος, τὸν κυρίευσε καὶ τὸν μεταμόρφωσε διαδοχικῶς ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ ὑπάνθρωπο κι' ἀπὸ ὑπάνθρωπο σὲ κτῆνος. Ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦτανε ὁ καλύτερος μαθητής, ἦρθε καὶ κατάντησε ὁ χειρότερος. Στὸ τέλος τοὔκλεισαν τὴν πόρτα. Ἔπεσε κόσμος καὶ κοσμάκης, τὸν συμβουλέψανε, τὸν νουθετήσανε, τὸν φοβερίσανε. Δὲν βαρυέσαι. Τὸ Πανεπιστήμιο πάει...

Ἄφησε πιὰ κάθε προφύλαξι καὶ φρόνησι. Συνελήφθη. Τὴν πρώτη φορὰ τὸν δικάσανε ἐπιεικῶς. Τὴν δεύτερη πῆγε στὸν Ὠρωπό. Οἱ συγγενεῖς του τὸν ξαναμαζέψανε. Τὸν ἔκλεισαν σὲ μιὰ κλινική, τὸν ὑπέβαλαν σὲ ἐπιστημονικὴ ἀποτοξίνωσι καὶ σὲ ἕξη μῆνες βγῆκε ἀγνώριστος. Ὅλοι εἴπανε, σώθηκε. Ἀλλὰ ὅλοι γελαστήκανε. Τὸν πρῶτο μῆνα ἄρχισε νὰ ξαναπίνη. Τὸν ξαναπιάσανε. Ὁ νόμος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε γίνει αὐστηρότερος. Δικάστηκε ἕνα χρόνο. Αὐτὸς τὰ κατάφερε καὶ ἐξέτισε τὴν ποινή του σὲ Ἀγροτικὴ φυλακὴ ποὺ πιάνεται ἡ μιὰ μέρα γιὰ δυό, ἐργαζόμενος σκυλίσια στὰ χωράφια, γιὰ νὰ συντομέψη τὸ διάστημα ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ ἐρχόμενος στὴν Ἀθήνα, θὰ ξανάπινε.

Βγῆκε ἀπὸ τὴν φυλακή, ἦρθε ἐδῶ, τὸν ἁρπάζουνε οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸν κλείνουν στὸ Φρενοκομεῖο. Ἀλλὰ τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ἀκατάλληλο γιὰ νὰ βάλη μυαλὸ ἕνας ποὺ δὲν ἔχει... Μετὰ ἐννηὰ μῆνες ἀναγκαστήκανε τὰ τὸν βγάλουνε. Τώρα, ὄχι μόνον ἔπινε, ἀλλὰ πουλοῦσε κιόλας. Ἀλλὰ ἡ ἀστυνομία τὸν εἶχε ὑπ' ὄψιν της. Καὶ συνελήφθη διὰ τρίτην φοράν. Ἔ, μετὰ τριετῆ φυλάκισι καὶ ἐκτοπισμὸ τὸν ἐγκατέλειψαν ὅλοι. Ἀκόμη κ' ἡ μητέρα του. Κι' ἄρχισε ἡ ἀναρίθμητη καταδίκη «δι' ἀλητείαν» ποὺ τόσο ταίριαζε στὴν ἐμφάνισί του.

Αὐτά, θολωμένα, ἀνακατεμένα, μὲ κενὰ καὶ φωτεινὰ διαλείμματα περνούσανε μέσ' ἀπ' τὸ κεφάλι του, ἐνῷ ἐβάδιζε, τώρα καὶ μιάμιση ὥρα.

Κύτταξε γύρω του. Εἶχε φτάσει στοῦ Φίξ. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Τὸ κρύο ἦτανε ἀνυπόφορο. Ὁ πρώην φοιτητὴς ἔσκυψε πάλι στὸν κόρφο του. Ξαναἤπιε φοβισμένα καὶ βιαστικά. Ἔκοψε ἀπ' τοῦ Μακρυγιάννη. μέσα ἀπ' τὰ στενὰ τῆς Πλάκας καὶ τράβηξε, γιὰ ποῦ ἀλλοῦ ; Ἐκεῖ ποὺ μοιραῖα κατέληγαν καὶ καταλήγουν ὅλοι. Στὸ Σταθμὸ τῶν Σιδηροδρόμων. Ἐκεῖ, μὲ λίγη ὑπομονή, μπορεῖ νὰ βρῇ φιλόξενα καταφύγια στὰ ἄδεια βαγόνια τοῦ τραίνου.

Τὸ πρωὶ ὁ κλειδοῦχος τοῦ Σταθμοῦ, ἔλεγε, δείχνοντάς τον, στὸν πόλισμαν :

— Ἀπὸ ποῦ διάολο πέρασε κανεὶς δὲν τὸν εἶδε... Θἄρθε κατὰ τὶς δυό.

Ὁ πόλισμαν, κουκουλωμένος ἀπάνω ἀπ' τὴν μανδύα του μὲ τὸ ἀδιάβροχό του καὶ βροντοχτυπῶντας ἀπ' τὸ κρύο τὰ πόδια του κάτω, ἔσκυψε καὶ μὲ τὸ γαντοφορεμένο χέρι του τὸν τράβηξε ἀπ' τὸ χέρι...

— Εἶνε κόκκαλο... εἶπε μὲ ἐπαγγελματικὸ φλέγμα, κυττάζοντας τὸν κλειδοῦχο.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνθρωπάκος ἔκανε τὸν σταυρό του.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

(Εἰκονογράφησις τοῦ κ. Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ)

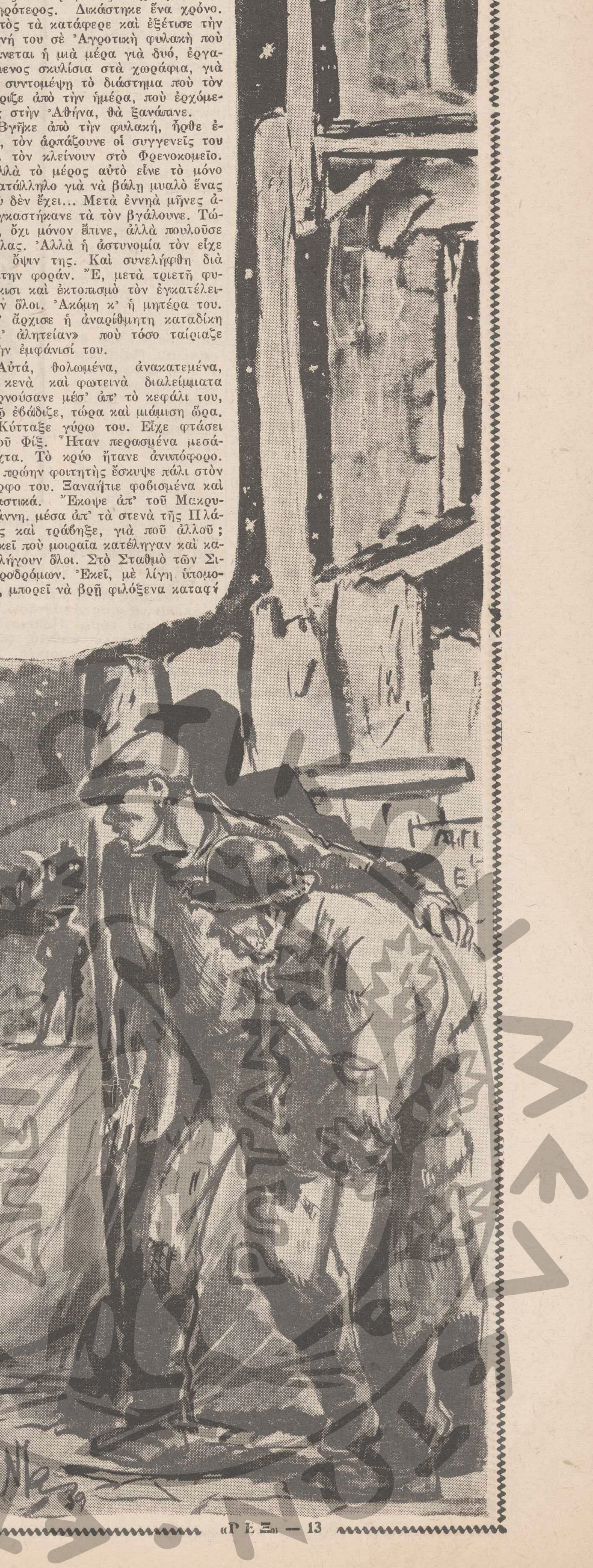

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ P. C. WREN

Ο ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΟΣ Κύριος ΓΚΑΡΝΕΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Μιὰ καλοκαιριάτικη νύχτα ἕνας μυστηριώδης ἄγνωστος δολοφονεῖ τὸν κ. Θεόφιλο Οὐέμπ, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τοῦ τελευταίου. Τὴν ἐπομένην, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης ἑνὸς σανατορίου ψυχοπαθῶν, δέχεται σὲ ἀκρόασι τὴν ἀσθενῆ Μάρτζορυ Λώντερελ, μιὰν ὡραιοτάτη νέα, ἡ ὁποία τοῦ δηλώνει ὅτι δὲν θέλει νὰ τὴν περιθάλπη ὁ ἰατρὸς Μὰκ Ἀντώ, διότι τὰ φάρμακα ποὺ τῆς δίδει ἐπιδεινώνουν τὴν κατάστασί της. Ἡ Μάρτζορυ ἐκφράζει ἐπίσης τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σανατόριον. Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάση καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι περιμένει τὴν ἐπίσκεψι τοῦ θείου καὶ τῆς θείας της.

2ον

Ὁ κ. Τζαίημς εἰσῆλθε, σὲ λίγο, κλείνοντας προσεκτικὰ τὶς πόρτες. Μόλις τὸν ἀντίκρυσε ὁ γιατρὸς ἄλλαξε ὄψι. Τὸ πρόσωπό του ἄστραψε ἀπὸ χαρὰ κ' ἡ ἀνεξιχνίαστη ἔκφρασίς του χάθηκε. Ἦταν φανερὸ πὼς ὁ κ. Τζαίημς ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ εὐπρόσδεκτος, γιατὶ τὰ ψυχρά, γκρίζα μάτια τοῦ δόκτορος Τσάρτερς, ζωντάνεψαν, κι' ὅλη ἡ ὄψις του χαμογελοῦσε. Δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν κ. Τζαίημς. Τὸ πρόσωπό του θύμιζε μάσκα, λὲς καὶ ἦταν ἀπὸ μάρμαρο καὶ ὄχι ἀπὸ σάρκα. Σπάνια τὸ θέρμαινε ἡ ζωή, σπάνια καθρέφτιζε εὐγενικὰ αἰσθήματα. Φαινόταν πὼς θὰ ἔσπαζε, θὰ τσάκιζε, θὰ θρυμματιζόταν, πρὶν προλάβη νὰ καμφθῇ, νὰ πλασθῇ, νὰ πτυχωθῇ σὲ φιλικὸ ἢ εὐγενικὸ χαμόγελο.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ποὺ καθόταν προηγουμένως δίπλα στὴν πόρτα, καὶ γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ Μάρτζορυ Λώντερελ εἶχεν ἐκφράσει, τόσο ἀπροκάλυπτα, τὸ μῖσος της.

— Ἄκου Τζίμμυ, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Περίμενε ἔξω, τὸ φιλαρᾶκο μας τὸν Λώντερελ. Πᾶρτον μετὰ νὰ κάνη καμμιὰ βόλτα, ἐδῶ τριγύρω. Κάπου δέκα λεπτά, τὸ πολύ, ἀφ' ὅτου βγῶ.

Ὁ κ. Τζαίημς κούνησε ἀνεπαίσθητα σχεδόν, τὸ κεφάλι του κι' ἀποκρίθηκε, γιὰ νὰ ξαναπαρουσιασθῇ, δυὸ-τρία λεπτὰ ἀργότερα, ἀναγγέλλοντας τὸν κ. καὶ τὴν κ. Λώντερελ, ποὺ ἡ γραμματεὺς τοὺς εἶχε ὁδηγήσει ὥς τὴν πόρτα τοῦ ἰατρείου.

Ὁ κ. Λώντερελ χαιρέτησε μὲ ὑπόκλισι καὶ σεβασμὸ τὸν γιατρό. Ἦταν τύπος ἀγαθοῦ καὶ ἁπλοϊκοῦ ἀνθρώπου, μὲ ἀδύνατο χαρακτῆρα— τύπος ἐπαρχιώτη τζέντλεμαν, ἀνοήτου κι' εὐγενικοῦ. Ἡ ὑπόκλισίς του δὲν περιποιοῦσε τιμὴ στὸν γιατρό, γιατὶ ὁ κ. Λώντερελ σεβόταν πολὺ κόσμο κ' ὑποκλινόταν ἐμπρὸς σὲ τόσους καὶ τόσους ἄλλους.

— Λοιπόν, γιατρέ, πῶς τὰ πάει ἡ μικρούλα μου ἡ Μάρτζορυ; ρώτησε ἀστράφτοντας ὅλος, καθὼς ἔσφιγγε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, ποὺ μόλις εἶχε ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν χειραψία τῆς κ. Λώντερελ... Τὴν γιατρέψατε, ἔ; Τὴν γιατρέψατε;

— Ὄχι ἀκόμα, ἀγαπητέ μου. Πολὺ βιάζεσθε. Αὐτὲς οἱ δουλειὲς δὲν τελειώνουν ἔτσι γρήγορα. Δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ θεραπεύσουμε τὴν Μάρτζορυ, σὲ μιὰ ἡμέρα... καὶ σὲ μιὰ ἑβδομάδα ἀκόμα... Φοβοῦμαι δὲ καὶ σὲ μῆνα...

Τὸ στρουμπουλό, καλοκάγαθο πρόσωπο τοῦ κ. Λώντερελ συννέφιασε.

—Ὤ, τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι, ἔκανε. Ἕνα μῆνα εἴπατε; Φαντάζομαι πόσο θὰ συγχισθῇ σὰν ...χμ... ξερόβηξε μ' ἀμηχανία.

—Πόσο θὰ συγχισθῇ σὰν μάθη πὼς θὰ μείνη ἄλλον ἕνα μῆνα ἐδῶ, συνεπλήρωσε ὁ γιατρός. Ἀκριβῶς. Ἤδη ἀρχίζει νὰ δείχνη σημεῖα ἐκνευρισμοῦ, γιὰ νὰ μὴ πῶ θυμοῦ, καὶ θέλει νὰ φύγη.

—Φυσικά... ἐννοῶ δηλαδή...Μὴ μὲ παρεξηγήσετε... Θέλω νὰ πῶ πὼς τὸ σανατόριό σας, ἡ κλινική σας, εἶνε τελεία, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Εὐχάριστος τόπος διαμονῆς, γιὰ κείνους ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἀκολουθήσουν μιὰ θεραπεία... Μὰ βλέπετε... ἡ ἀνεψιά μου, συνήθισε νὰ ζῇ ἐλεύθερη... Ἔπαιζε γκόλφ, τέννις, ἔκανε ἱππασία, καὶ κάτι τέτοια, ποὺ τὰ νοσταλγεῖ.

Ὁ κ. Λώντερελ σώπασε γιὰ λίγο.

—Μὰ ἀπὸ τί διάβολο πάσχει; ρώτησε ξαφνικά, στερεώνοντας τὸ μονύελό του, καὶ παρατηρῶντας τὸ γιατρὸ μὲ τὸ διάπλατα ἀνοιγμένο μάτι του.

— Νὰ σᾶς πῶ... Εἶνε κάπως δύσκολο νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἀγαπητέ μου κύριε. Πιθανὸν νὰ ὑπάρχουν, πολὺ βαθειὰ ψυχικὰ τραύματα... νευρικὲς καὶ φυσιολογικὲς διαταραχές...σκοτεινά... δύσκολα νὰ ἐξακριβωθοῦν καὶ νὰ ἐξηγηθοῦν αἴτια. Καὶ πάλι, δὲν πρέπει νὰ θιγῆτε ἂν σᾶς πῶ ὅτι ἐμένα μοῦ εἶνε εὐκολώτερο νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω, παρὰ σ' ἐσᾶς νὰ τ' ἀντιληφθῆτε, καί...

— Ναί, ναί, γιατρέ, τὸν διέκοψε ὁ κ. Λώντερελ, καὶ ἔβγαλε μὲ σεβασμὸ τὸ μονύελό του, κρίνοντας, ἴσως, πὼς δὲν ἦταν ἄξιο νὰ παρατηρῇ περίεργα καὶ ἐρευνητικὰ τὸν γιατρό... Δὲν τὰ κατέχω αὐτά, ὁ ἀγράμματος! Πάντως σᾶς ἀντιλαμβάνομαι — προσέθεσε ὁμολογῶντας ἀπόλυτα τὴν ἄγνοιά του. Πῆτε μου, ὅμως, δὲν φαντάζομαι νὰ εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό; Μικροπράματα νὰ ποῦμε, ἔ;

— Ὄχι καὶ τόσο... Καὶ τώρα, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μ' ἀφήσετε, γιὰ λίγο, μόνο μὲ τὴν κυρία σας. Πρέπει νὰ τῆς μιλήσω ἰδιαιτέρως.

— Φυσικά, φυσικά, φώναξε ὁ κ. Λώντερελ, πηδῶντας ὄρθιος. Ἄ, τὴν φτωχή μου, τὴν Μάρτζορυ!

Ἔβγαλε ἕνα πελώριο, μεταξωτό, χρωματιστὸ μαντῆλι,ἀπὸ τὴν τσέπη του, προσπάθησε νὰ ὑγράνῃ τὰ στεγνὰ χείλη του, μὲ τὴν στεγνὴ γλῶσσα του καὶ φύσηξε, τέλος, θορυβωδῶς τὴν μύτη του, καθὼς διευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα.

— Θὰ μποροῦσα μήπως νὰ τὴν δῶ; ρώτησε τὸν γιατρό, ποὺ χτυποῦσε, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ κουδοῦνι.

— Μὰ βέβαια. Θὰ σᾶς ὁδηγήσω, σὲ λίγο, στὸ δωμάτιό της.

Τὸν κ. Λώντερελ τὸν ὑποδέχτηκε, στὴν ἔξοδο τοῦ ἰατρείου ὁ κ. Τζαίημς, ὁ ὁποῖος, δίχως πολλὲς κουβέντες, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσυρε, κυριολεκτικά, πρὸς τὸν κῆπο— μὲ τὶς ἡλιόλουστες πρασιὲς καὶ τὰ σκιερὰ μονοπάτια κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα— ποὺ περικύκλωνε τὸ παληὸ Μοναστῆρι, τὸ μεταποιημένο σὲ σανατόριο.

Τὴν ὥρα, ποὺ ἔκλεισε ἡ πόρτα, πίσω ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ἡ κ. Λώντερελ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀπὸ ὅπου κύτταζε ἀδιάφορα τὸν κῆπο, καὶ στήλωσε τὸ βλέμμα της, στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ κ. Λώντερελ φαινόταν σὰν μιὰ κοινοτάτη, μᾶλλον ἑλκυστική, χαριτωμένη καὶ κομψὴ γυναῖκα. Τώρα πάλι ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ εἶνε προδιατεθειμένοι ἐναντίον κάθε μικροῦ, λεπτόχειλου στόματος, τοῦ ὁποίου τὸ χαμόγελο ποτὲ δὲν ἀλλάζει· ἐναντίον ὡρισμένων ματιῶν ποὺ σμίγουν περισσότερον τοῦ δέοντος καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἴρις εἶνε τόσο κίτρινη, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν χαρακτηρίσῃς πράσινη, καὶ τόσο πράσινη ποὺ δυσκολεύεσαι νὰ τὴν χαρακτηρίσῃς κίτρινη· ἐναντίον τῶν λεπτῶν ἴσιων αὐτιῶν, ποὺ τὰ πτερύγιά τους δὲν παρουσιάζουν σχεδὸν καμμιὰ κοιλότητα· ἐναντίον, τέλος, ὡρισμένης κλίσεως τῶν πτερυγίων τῆς μύτης, ἀπὸ ὅπου ξεκινοῦν, ὡρισμένες, ἐπίσης, χαρακιές.

Ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα, τὸ βλέμμα τοῦ γιατροῦ Τσάρτερς διασταυρώθηκε μὲ τὸ βλέμμα τῆς κ. Λώντερελ, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ ξίφη τῶν μονομάχων...Ἀκίνητοι, σιωπηλοὶ πρόσεχαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ περίμεναν. Πρώτη μίλησε ἡ γυναῖκα:

— Λυποῦμαι πολύ, ποὺ ἐπεδεινώθη ἡ κατάστασις τῆς ἀγαπημένης μου Μάρτζορυ, εἶπε.

— Ἀνέφερα μήπως τέτοιο πρᾶγμα; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Τὸ συνεπέρανα ἀπὸ ὅ,τι εἴπατε στὸν ἄνδρα μου: Πὼς εἶνε δυστυχισμένη καὶ θέλει νὰ ἐπιστρέψη στὸ σπίτι, πώς...

— Εἶνε δυστυχισμένη καὶ θέλει νὰ φύγη, τὴν διέκοψε ὁ Τσάρτερς. Δὲν θυμᾶμαι, ὅμως, νὰ μοῦ εἶπε— ἢ νὰ σᾶς εἶπα ἐγὼ— πὼς ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιστρέψη στὸ «σπίτι σας».

— Ὥστε... ὥστε, γιατρέ, καλυτερεύει ἡ κατάστασίς της;

— Δύσκολο κάπως ν' ἀπαντήσω θετικά.

— Μὰ θὰ καλυτερέψη, γιατρέ;

Ἡ φωνὴ τῆς κ. Λώντερελ, καθὼς διετύπωνε τὴν ἐρώτησι, φανέρωνε ἀγωνία, κ' ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἦταν παρακλητική.

— Πάλι μὲ βάζετε σὲ δύσκολη θέσι. Πῶς θέλετε νὰ τὸ ξέρω προκαταβολικῶς;... Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τόσους παράγοντας.

— Πολλοὺς γιατρέ;

Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, κούνησε ἐλαφρὰ τὸ καλοκτενισμένο κεφάλι του, θυμίζοντας στὴν κ. Λώντερελ — ποὺ εἶχε ταξιδέψει ἀρκετὰ σ' ἐξωτικὲς χῶρες — φρόνιμο καὶ συνετὸ ἐλέφαντα. Ἀπὸ τὴν κίνησι τῶν μουστακιῶν τοῦ γιατροῦ, μάντευε κανεὶς πὼς εἶχε ζαρώσει τὰ χείλη του, ὡσὰν νὰ μελετοῦσε τὸ ζήτημα προτοῦ ἀπαντήσῃ.

Σιγὴ ἁπλώθηκε καὶ πάλι, στὸ ὄμορφο δωμάτιο, τὴν ὥρα ποὺ ἡ κυρία κύτταζε τὸν γιατρό, κι' ὁ γιατρὸς τὴν κυρία, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπο εἶχε παύσει νὰ φαίνεται κοινό. Ἀμίλητα, ἄνοιξε τὴν τσάντα της κι' ἔβγαλε ἕνα μικροσκοπικό, χρυσόδετο σημειωματάριο. Ἀφαίρεσε ἀπὸ τὴν θήκη του τὸ μολύβι, σημείωσε κάτι ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ φύλλα, τὸ ὁποῖο ἀπέσπασε μετὰ καὶ παρέδωσε στὸν γιατρό.

Ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, εὐχαρίστησε μ' ἕνα νεῦμα τὴν ἐπισκέπτριά του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ λακωνικὸ σημείωμα, χαμογέλασε καί, τσαλακώνοντας τὸ χαρτί, τὸ πέταξε στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, ποὺ ἦταν τοποθετημένο, δίπλα στὸ γραφεῖο του.

— Σᾶς εὐχαριστῶ ἄπειρες φορές, ἔκανε.

— Δέκα χιλιάδες... φορές, χαμογέλασε ἡ κ. Λώντερελ.

Θᾶλεγε κανεὶς πὼς οἱ ξιφομάχοι εἶχαν τελειώσει τὴν ἐπίδειξί τους καὶ χαμήλωναν τώρα τὰ ξίφη τους, ἀφαιρῶντας καὶ τὶς μάσκες τους.

Ἡ συνομιλία τους συνεχίσθηκε, μετά, ἀρκετὴ ὥρα, καὶ κάπως πιὸ ἐλεύθερα.

— Εἶνε ἀξιαγάπητο κορίτσι, ἔκανε ἀναστενάζοντας ἐλαφρὰ ἡ κ. Λώντερελ, καθὼς τοποθετοῦσε τὸ χρυσόδετο σημειωματάριό της, στὴν τσάντα της.

— Μᾶς περιμένει ὁ ἄνδρας μου, προσέθεσε. Ἄς πᾶμε νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε, γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ μετὰ πρέπει νὰ φύγουμε.

— Ναί, συγκατένευσε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς. Εἶνε ἀξιαγάπητο κορίτσι. Ἀλήθεια, πότε εἶνε τὰ γενέθλιά της; Πρέπει νὰ τὰ γιορτάσουμε.

— Ὤ, τί εὐγενικὸς ποὺ εἶσθε γιατρέ. Πάντως, ἀφοῦ τὸ γεγονὸς σᾶς ἐνδιαφέρει, σᾶς πληροφορῶ ὅτι γιορτάζει τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου. Φαντάζομαι νὰ σᾶς εἶνε εὔκολο νὰ συγκρατήσετε αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία· ἡ Μάρτζορυ κλείνει τὰ εἰκοσιένα της χρόνια, ἐνηλικιώνεται, δηλαδή, τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου.

— Τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου; ἐπανέλαβε ὁ γιατρός.

— Τότε ἀρχίζει καὶ τὸ κυνῆγι τῆς πέρδικας, προσέθεσε....

Ἀφοῦ ἐπεσκέφθηκαν τὴν Μάρτζορυ, ὁ γιατρὸς ἐπέστρεψε, μόνος, στὸ ἰατρεῖο του. Ἔκλεισε προσεκτικὰ τὶς δύο πόρτες, κάθισε στὸ γραφεῖο του καὶ ἐσημείωσε ὡρισμένες παρατηρήσεις στὸ δελτίο τῆς μὶς Μάρτζορυ Λώντερελ. Παρατηρήσεις, ποὺ ἀπεδείκνυαν πὼς δὲν ἦταν καὶ τόσο ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ὑγεία καὶ τὴν ἐν γένει κατάστασί της — διανοητικὴ καὶ σωματική— ὅσο ὑπέθετε ὁ κ. Λώντερελ.

Σὰν τελείωσε, ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος, τὴν ἔκθεσί του, σχετικὰ μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἀσθενείας τῆς μὶς Λώντερελ — πρόοδο πού, ἀλλοίμονον, μαρτυροῦσε ραγδαία ἐπιδείνωσι, συνοδευομένη ἀπὸ φανερὴ διανοητικὴ διαταραχή— ὁ δόκτωρ Τσάρτερς τὴν ξαναδιάβασε, στηρίζοντας τὸ κεφάλι του στὸ χέρι του, σκιάζοντας ἔτσι τὸ πρόσωπό του. Καί, ξαφνικά, σηκώνοντας τὰ μάτια του, βυθισμένος σὲ σκέψεις καὶ μὴ προσέχοντας τὸ περιβάλλον του, ἀντελήφθη πὼς τὸ βλέμμα του ἀντίκρυζε τὸ βλέμμα ἑνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος στεκόταν, σιωπηλός, μεταξὺ τοῦ γραφείου του καὶ τοῦ μεγάλου ἀνοικτοῦ παραθύρου,δίπλα στὸ κάθισμά του. Ξαφνιασμένος, ὁ γιατρὸς ἀναπήδησε, μὴ πιστεύοντας τὰ μάτια του.

Ὁ ἄγνωστος— ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε δρασκελίσει, προερχόμενος ἀπὸ τὸν κῆπο, τὸ χαμηλὸ πεζούλι τοῦ παραθύρου— ἦταν μελαψός, ὑψηλός, λεπτός, μὲ φορδεῖς ὤμους, δυνατός, μὲ γκρίζα μαλλιά. Στὸ φρεσκοξυρισμένο πρόσωπό του, ποὺ τὸ ζωντάνευαν τὰ γκρίζα μάτια του, ἦταν διάχυτη ἡ ἀπειλὴ καὶ τὸ μῖσος. Καὶ τὰ λεπτά, συσπασμένα χείλη του, εἶχαν χαραχθῆ σ' ἕνα σκληρό, σαρδωνικό, ἀπειλητικὸ χαμόγελο.

Προχώρησε ἀργά, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ σακκακιοῦ του, κάθησε νωχελικὰ στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου. Κατόπιν, σκύβοντας πρὸς τὰ ἐμπρός,καὶ χαμογελῶντας πάντα, βεβιασμένα, ρώτησε:

— Λοιπόν;... Πῶς εἶνε στὴν ὑγεία του, ὁ φίλτατός μου Σάϊμον, ὁ «Μισοκρεμασμένος»;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΠΟΥ Ο «ΜΙΣΟΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ» ΣΑΪΜΟΝ ΠΑΡΕΧΕΙ ΑΣΥΛΟΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΘΙ ΣΤΟΝ ΑΙΝΙΓΓΜΑΤΙΚΟ κ. ΓΚΑΡΝΕΤ

Τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ μισόκλεισαν. Κατὰ τὰ ἄλλα, οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου του ἔπαιξε, οὔτε κ' ἡ ἔκφρασίς του ἄλλαξε.

Ὁ «Μισοκρεμασμένος» Σάϊμον!

Ἡ σκέψις του φτερούγισε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἄβυσσο τῶν χρόνων, κι' εἶδε τὸν ἑαυτό του, καβάλλα ἐπάνω σ' ἕνα ἄλογο, μὲ τὰ χέρια σφιχτοδεμένα πισθάγκωνα, μὲ μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμό, τῆς ὁποίας ἡ ἄλλη ἄκρη ἦταν δεμένη γερὰ στὸ κλωνὶ ἑνὸς μεγάλου δένδρου, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο περίμενε τὸν Χάρο. Ξαναεῖδε τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε συγκεντρωθῆ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀγωνία του. Ξεχώριζε ὡς καὶ τὰ πρόσωπά τους. Εἶδε καὶ τὸν Μπὰκ Οὐΐττον, τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ, ποὺ τὸ δάκτυλό του ἔπαιζε νευρικὰ μὲ τὴν σκανδάλη τοῦ τουφεκιοῦ του, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του τὸν παρακαλοῦσαν ν' ἀφήσῃ τὶς τρέλλες καὶ νὰ μὴ τοὺς καταστρέψῃ τὸ γλέντι. Ἄκουε ξανὰ τὴν φωνὴ τοῦ Τσὰκ Μάστερ:

— Μὴ τὸν σκοτώσῃς μὲ τὴν πρώτη, Μπάκ.

— Δὲν πρέπει...Ἄς τον πρῶτα νὰ κάνῃ κούνια, εἶχε προσθέσει ὁ Σόρτυ Κόγκλαν, ἁρπάζοντας τὸ ὅπλο τοῦ Μπάκ.

Τέλος, τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος βασίλευε, ἀφοῦ κύλησαν αἰῶνες ὁλόκληροι, μέσα σὲ τρομακτικὴ ἀγωνία, τὸ πλῆθος εἶχε ἀπομακρυνθῆ,κουβαλῶντας μαζί του καὶ τὸν Μπὰκ Οὐΐττον.

Σὰν πόσες φορές, ἀπὸ τότε, δὲν εἶχε ξυπνήσει τὴν νύχτα, τρέμοντας καὶ μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα, ἔχοντας ὀνειρευθῆ πὼς βρισκόταν καβάλλα σ' ἕνα ἀτίθασσο ἄλογο, δεμένος, πισθάγκωνα, μὲ τὸ σχοινὶ στὸ

λαιμό! Ἐκλιπαροῦσε, ἱκέτευε, χάϊδευε μὲ τὴν φωνή του, παρακαλοῦσε τὸ Θεό του. Καὶ τί φρικτὸ μαρτύριο, ψυχικὸ καὶ σωματικό, ὅταν τὸ ἄλογο, χαμηλώνοντας τὸ λαιμό του, γιὰ νὰ βοσκήσῃ, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ μετὰ δεύτερο, τὸ σχοινὶ τεντωνόταν.... τὸν ἔπνιγε...τὸν ὑποχρέωνε νὰ γέρνῃ πίσω, σὲ μαρτυρικὴ γωνία, καὶ νὰ συστρέφῃ, νὰ λυγίζῃ, νὰ σέρνῃ τὸ σῶμα του, πρὸς τὰ καπούλια τοῦ ζώου.

Σὰν πόσες φορές, στὰ ἐφιαλτικά του ὄνειρα, δὲν εἶχε γκρεμιστῆ μὲ φοβερὸ πάταγο, ἀκούγοντας εὐκρινῶς τὸ σπάσιμο τοῦ κλαδιοῦ ποὺ δὲν εἶχε βαστάξει τὸ βάρος του, τὸ σπάσιμο ποὺ τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωή. Ὁ Σατανᾶς ὁ ἴδιος, θὰ εἶχε σπρώξει τὸν Τσὰκ Μάστερ, νὰ δέσῃ τὴν ἄκρη τῆς θηλειᾶς στὸ σάπιο ἐκεῖνο κλαδί. Κι' ὁ ἴδιος πάλι ὁ Διάβολος, θὰ εἶχε στείλει τὸν Μάϊκ Ράϊαν, τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μοναδικοῦ στὸ Ὤκβιλ Κὰμπ «μπάρ», στὸν ὁποῖο χρωστοῦσε λεφτά, νὰ περάσῃ καβάλλα, δίπλα ἀπὸ τὸ δένδρο, στὴν ρίζα τοῦ ὁποίου κοιτόταν αὐτός: Ὁ «Μισοκρεμασμένος» Σάϊμον!

Τὰ βλέφαρα τοῦ δόκτορος Τσάτερς, σφάλιξαν ἀκόμα περισσότερο, καθὼς παρατηροῦσε τὸν ἄγνωστο, ποὺ καθόταν ἀτάραχος, κουνῶντας τὸ ἕνα του πόδι καὶ κυττάζοντάς τον θριαμβευτικά, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ... Νὰ ἦταν, ἆρά γε, κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο; Δὲν τὸν θυμόταν!

Λὲς νᾆταν ὁ Σίμμους, ὁ «Βελόνης»; Ὄχι! Αὐτὸς εἶχε καθήσει στὴν ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα, ἐδῶ καὶ χρόνια.

Σὰν ἀστραπὴ ζωντάνεψε, μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ δόκτορος Τσάρτερς, ὅλο τὸ παρελθόν του, ὡς κ' οἱ πιὸ σκοτεινὲς πτυχές του. Στάθηκε, ὅμως, ἀδύνατο νὰ θυμηθῇ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἂν καὶ ἦταν βέβαιος πὼς κάπου τὸν εἶχε ἰδῆ, τὸν ἴδιο ἤ, τοὐλάχιστον, τὴν φωτογραφία του.

Ἀναλογίσθηκε ὅλη του τὴν ζωή, ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια, ὅταν ἦταν φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς στὸ Λονδῖνο, μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ εἶχε γίνει ὁ διάσημος γιατρὸς τῆς Χάρλεϋ Στρὴτ καὶ διευθυντὴς τοῦ «Σανατορίου τοῦ Μοναστηριοῦ».

Τί νὰ ἤθελε ὁ ἄγνωστος; Νὰ τὸν ἐκβιάσῃ ἁπλῶς; Πιθανόν, ὅμως, ὁ ἁπλὸς αὐτὸς ἐκβιασμός, νὰ ἔπαιρνε ἄσχημη τροπὴ γιὰ τὸν κ. ἐκβιαστή, ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει ἀπρόσκλητος στὸ γραφεῖο του. Θὰ συγχιζόταν ἐξαιρετικὰ ὁ κύριος αὐτός, ποὺ εἶχε ἔρθει γιὰ μαλλὶ καὶ θάφευγε κουρεμένος. Κάτι θὰ εἶχε νὰ πῇ σχετικὰ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, κι' ὁ κ. Τζαίημς. Ἴσως νὰ ἦταν εὔκολο νὰ μπῇ κανεὶς κρυφὰ στὸ ἰατρεῖο τοῦ γιατροῦ Τσάρτερς, δὲν θὰ τοῦ ἦταν, ὅμως, ἐξ ἴσου εὔκολο καὶ νὰ βγῇ. Ὁ κ. Τζαίημς περίμενε πάντα, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Προτοῦ περάσουν πολλὰ δευτερόλεπτα, ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης τοῦ εἶχε ἀπευθύνει τὴν ἐρώτησι: «Πῶς εἶνε στὴν ὑγεία του, ὁ φίλτατός μου Σάϊμον, ὁ «Μισοκρεμασμένος»;

Ὁ γιατρὸς τοῦ ἀπαντοῦσε ἤρεμα καὶ ψυχρά:

— Σὲ μένα ἀπευθύνεσθε μήπως;

— Φυσικά! Θέλει καὶ ρώτημα; Δὲν βρίσκεται καὶ κανένας ἄλλος στὸ δωμάτιο.

— Τότε, τὸ μόνο ποὺ μοῦ μένει εἶνε νὰ σᾶς χαρακτηρίσω τρελλό.

Τὸ διαπεραστικό, τὸ μαγνητικό του βλέμμα, ἀναζητοῦσε τὸ βλέμμα τοῦ ἐπισκέπτου του, δίχως, ὅμως, νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν φοβίσῃ ἢ νὰ τὸν τρομάξῃ.

— Δίκηο ἔχεις Σάϊμον. Μεγάλο δίκηο... γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή σου. Εἶμαι τρελλὸς γιὰ δέσιμο Σάϊμον. Καὶ ποῦ ἀλλοῦ θὰ μποροῦσε νὰ καταφύγῃ ἕνας ἐπικίνδυνος κι' ἐγκληματίας τρελλός, παρὰ σὲ σένα... στὸ Σανατόριό σου;

— Πότε καὶ πῶς μπήκατε ἐδῶ μέσα; ρώτησε ὁ δόκτωρ Τσάρτερς.

— Ἀπὸ αὐτὸ ἐδῶ τὸ ὑποχρεωτικώτατα ἀνοικτὸ παράθυρο, πρὶν λίγα δευτερόλεπτα.

— Πῶς μπήκατε στὸν κῆπο; συνέχισε ὁ γιατρός, ἀνασκαλεύοντας ἀκόμα τὸ παρελθόν του, καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ ξυπνήσῃ τὸ μνημονικό του.

— Πήδησα ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο, ἐλεεινὲ Σάϊμον. Ἐπάνω ἀπὸ τὸν πανύψηλο τοῖχο, μὲ τὰ καρφιὰ καὶ τὰ σπασμένα γυαλιὰ καὶ τὶς ἄλλες ἀηδίες,στὴν κορυφή του. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κλαδιοῦ ἑνὸς δένδρου, συχαμερὲ Σάϊμον, ἑνὸς κλαδιοῦ ποὺ δὲν ἦταν σάπιο.

Κάτω ἀπὸ τὴν φλόγα, τὴν γεμάτη μῖσος, τῶν ματιῶν τοῦ ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος ὁλοένα πλησίαζε τὸ ἄγριο, τὸ συσπασμένο πρόσωπό του, πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ δόκτορος Τσάρτερς, ὁ τελευταῖος αὐτὸς ταράχτηκε.

— Ὥστε εἶσθε τρελλός; ρώτησε, ζητῶντας νὰ κερδίσῃ χρόνο.

— Ἀκριβῶς. Κι' αὐτὸ ποὺ εἶπες τώρα, Σάϊμον, πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς καὶ σὲ ἄλλους, ὅταν θᾆρθῃ ἡ ὥρα.

— Τί ἐννοεῖτε; Καὶ τί θέλετε, ἐπὶ τέλους; ἔκανε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορία ὁ γιατρός, ἐξετάζοντας διαρκῶς προσεκτικὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐπισκέπτου του, καθὼς καὶ τὸ δικό του παρελθὸν καὶ τὴν κατάστασι ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ.

— Ἀρκετὰ πράγματα, Σάϊμον. Ἄς ἀρχίσουμε μὲ δύο: Ζητῶ ἄσυλον καὶ ἄλλοθι.

— Ὁπωσδήποτε εἶσθε τρελλός, σᾶς πληροφορῶ, ὅμως, πὼς τὸ Σανατόριό μου δὲν εἶνε ἄσυλο ἀνισορρόπων.

— Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι Σάϊμον! Μάθε, λοιπόν, πὼς θὰ μετατραπῇ σὲ ἄσυλον, γιὰ χατῆρι μου, κι' ὅτι τὸ ἄλλοθι θὰ εἶνε σωματικὸ καὶ πνευματικό. Θὲς δὲν θές, αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσι θὰ μοῦ τὴν παράσχῃς...

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ...Ἄλλωστε δὲν φαντάζομαι νὰ ἐννοῆτε σεῖς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό σας.

— Ὤ, ἐπ' αὐτοῦ μπορεῖς νὰ εἶσαι ἀπόλυτα ἥσυχος, Σάϊμον... Σὲ πληροφορῶ, πάντως, πὼς ὁ Σλίτζ, ὁ «Σκορπιός», πληρώθηκε ἤδη, ὅπως τοῦ ἄξιζε.

Ἡ ἀνεξιχνίαστη ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ δόκτορος Τσάρτερς ἄλλαξε μονομιᾶς, γιὰ νὰ γίνῃ ἀκόμα πιὸ ἀνεξιχνίαστη.

— Καὶ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ Σλίτζ ὁ «Σκορπιός»; ρώτησε δῆθεν καρτερικά.

— Ἔλα...Ἀλλοῦ αὐτὰ Σάϊμον. Ἄς μὴ χάνουμε ἄδικα τὸν καιρό μας. Ρίξε κάτω τὰ χαρτιὰ καὶ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια. Τὸ ἔχασες τὸ παιχνίδι. Ὁ Σλίτζ ὁ «Σκορπιός», εἶνε, ἢ μᾶλλον ἦταν, ὁ προσφιλέστατος συνεταῖρος τοῦ «Μισοκρεμασμένου» Σάϊμον... ἢ δόκτορος Σέλλαρ, ἢ Βρωμόγιατρου, ἢ Σάϊμον τοῦ Ἐγγλέζου, ἢ «Αἰδεσιμώτατου», ἢ Σὰμ Σάϊμονς τοῦ Λύγδα. Φίλος, ἐπίσης, καρδιακὸς τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀράπη, τοῦ Χούλεϋ τοῦ Μαχαιροβγάλτη, τοῦ Τζίμ, τοῦ Κόρακα, τοῦ Ντόρσον τοῦ Σχισμένου, τοῦ Σίμμονς τοῦ Βελώνη, τῆς Μὲκ ἀπ' τὸ Σικάγο, τῆς Φάνου ἀπ' τὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο, τοῦ Γκράϊντ τοῦ Πιστόλη, τοῦ Μπόνουνκ Μάρβιτζ, τοῦ Στραβόξυλου τοῦ Ντέτινγκερ τοῦ Γερμαναρᾶ, τοῦ Κοντόμακρου, τοῦ Ἔντυ Γκέριν, τοῦ Μπίλλυ τοῦ Λεβέντη, κι' ὅλων τῶν ἄλλων «παιδιῶν» τῆς παρέας.

— Ὥστε ὁ Σλίτζ ὁ «Σκορπιός», πληρώθηκε ὅπως τοῦ ἄξιζε, κι' ἐσεῖς μοῦ ζητᾶτε ἄσυλο καὶ ἄλλοθι; Τὸ δεύτερο εἶνε, νὰ ποῦμε, συνέπεια τοῦ πρώτου;

— Τὸ βρῆκες, Σάϊμον! Πρέπει νὰ πιστοποιήσῃς πὼς παρέμεινα ἐδῶ, κάπως περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἔχω παραμείνει στὴν πραγματικότητα, κι' ἂν δὲν σὲ πιστέψουν, τότε θὰ πιστοποιήσῃς πὼς εἶμαι ἐξαιρετικὰ μουρλός, παλαβός, βλαμμένος στὸ μυαλό, στὸ νιονό, τρελλός... τόσο τρελλός, ὥστε δὲν εἶχα ἐπίγνωσι τοῦ τί ἔκανα, καὶ συνεπῶς, δὲν μπορῶ νὰ θεωρηθῶ ὑπεύθυνος τῶν πράξεών μου... Μὲ λίγα λόγια, θὰ μοῦ παράσχῃς πνευματικὸ ἄλλοθι.

— Σὲ τί θὰ σᾶς χρειασθῇ τὸ δεύτερο, ἐὰν παραδεχθοῦν τὸ πρῶτο ἄλλοθί σας ὡς βάσιμο; ρώτησε ὁ γιατρός, εἰρωνευόμενος τὸν ὑποψήφιο φρενοβλαβῆ.

— Ἁπλούστατα, Σάϊμον, σὲ περίπτωσι κατὰ τὴν ὁποίαν, παρ' ὅλες τὶς βεβαιώσεις καὶ τὶς διαμαρτυρίες σου, ἀποδειχθῇ ὅτι βρισκόμουν στὸ σπίτι τοῦ Σλίτζ, κατὰ τὴν νύχτα τοῦ ἐγκλήματος— ξέρεις τώρα ἐσύ: μαρτυρικὲς καταθέσεις, δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἴχνη βημάτων— πρᾶγμα ποὺ συνέβη καὶ στὴν πραγματικότητα, τότε ἀκριβῶς, θᾆρθῇς ἐσὺ νὰ μὲ ξελασπώσῃς ἀποδεικνύοντάς με τρελλό. Θὰ μὲ κλείσουν σὲ φρενοκομεῖο, ἀντὶ νὰ μὲ κρεμάσουν, κ' ἴσως-ἴσως μὲ ἀθωώσουν.

— Καὶ τί πρόκειται νὰ πάθω ἐγώ, ἂν ὁρκιστῶ πὼς ἦσουν ἐδῶ, κι' ἀποδειχθῇ κατόπιν ὅτι ἦσουν ἀλλοῦ; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ εἶνε τρανὴ ἀπόδειξις τῆς πονηριᾶς, τῆς κρυψίνοιας, τῆς πανουργιᾶς τοῦ τρελλοῦ σου...Ξέφυγα τὴν ἐπιτήρησι ὅλων σας, διέπραξα ὅ,τι διέπραξα καὶ ἐπέστρεψα, δίχως νὰ μὲ ἀντιληφθῇ κανείς. Αὐτὰ θὰ εἶνε τὰ ἐπιχειρήματά σου, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ μὲ ἀνακαλύψουν καὶ θὰ τεθοῦν ἐπὶ τὰ ἴχνη μου.

— Καὶ τώρα, γιὰ πές μου, γιὰ ποιὸ λόγο τὸ ἔκανες αὐτό; Θέλησε νὰ πληροφορηθῇ ὁ γιατρός.

— Ἄφησε κατὰ μέρος τὶς ἐρωτήσεις, Σίμμυ... ἀδιάκριτο πλάσμα, ἔκανε ὁ τρελλός, καί, μορφάζοντας ἀστεῖα, κούνησε παιχνιδιάρικα τὸ δάχτυλό του, ἐμπρὸς στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ.

— Ἦρθες ἐδῶ, κατ' εὐθεῖαν, ἀπὸ τὸ Γουΐδερμπυ Ἔντ; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ἄ, σ' ἔπιασα!... Πῶς συμβαίνει νὰ γνωρίζῃ ὁ ἀθῶος, ὁ ἀναμάρτητος δόκτωρ Τσάρτερς, πὼς ὁ Σλίτζ ὁ «Σκορπιός», κατοικεῖ στὸ Γουΐδερμπυ Ἔντ, ὅπου μένει ὁ πασίγνωστος ἰδιοκτήτης ἀλόγων ἱπποδρομιῶν καὶ μέγας φίλαθλος, ἐντιμότατος κ. Θεόφιλος Οὐέμπ; Ἔ, Σάϊμον; Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό;

Γελῶντας, κυριολεκτικὰ ἀπαίσια, ὁ τρελλὸς ἅρπαξε ἕναν ἐβένινο χάρακα, κι' ἄρχισε νὰ γαργαλᾷ τὸν γιατρὸ στὰ πλευρά.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ὁ κ. Θεόφιλος Οὐέμπ, ἀπὸ τὸ Γουΐδερμπυ Ἔντ, εἶνε ὁ παληόφιλος καὶ συμμορίτης τοῦ Σλίτζ ὁ «Σκορπιός»; ἐπανέλαβεν ὁ τρελλός.

Κουνῶντας σιγὰ τὸ κεφάλι του, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς, παραδέχτηκε, σιωπηλά, πὼς ἦταν πιὰ καιρὸς ν' ἀλλάξῃ τακτική, καὶ πὼς ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης τοῦ εἶχε δώσει ἀρκετές, ἂν ὄχι ἱκανοποιητικὲς ἀποδείξεις, ὅτι κατεῖχε τὸ θέμα ποὺ συζητοῦσε.

Ὑπακούοντας στὴ συμβουλὴ τοῦ ἀγνώστου, ἔρριξε, μὲ τὴν μεταφορική, φυσικά, σημασία τῆς λέξεως, τὰ χαρτιά του καὶ σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του:

— Καὶ τί σοῦ ἔφταιξε ὁ Σλίτζ, ὁ «Σκορπιός»; ρώτησε καὶ πάλι.

Ὁ ἄγνωστος τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα συνεσπασμένο, ἄγριο χαμόγελο.

— Μὰ ποιὸς εἶσαι, τέλος πάντων; συνέχισε ὁ γιατρός.

— Νάτα πάλι! Οἱ αἰώνιες ἐρωτήσεις. Μὰ τί περίεργος, ποὺ εἶσαι, εὐλογημένε! Θᾆρθῇ κάποτε ἡ ὥρα, ποὺ θὰ σοῦ ἀποκαλύψω ποιὸς εἶμαι, Σάϊμον. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ σοῦ πῶ ἁπλῶς ποιὸς ὑποτίθεται ὅτι εἶμαι, καὶ θὰ σοῦ πῶ, ἐπίσης, τί πρέπει νὰ κάνῃς...ὅσο τὸ δυνατὸν προσεκτικώτερα. Κι' ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ πρῶτο, μάθε πὼς εἶμαι ὁ πολυτιμότερος, ὁ πιὸ ἀνεκτίμητος πελάτης τοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ πασίγνωστου Σανατορίου σου. Εἶμαι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον σοῦ ἐπιβάλλεται νὰ περιποιῆσαι περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, νὰ τὸν προσέχῃς σὰν τὰ μάτια σου, σὰν τὸ πιὸ ἀνεκτίμητο πετράδι τοῦ θησαυροῦ σου, Σάϊμον... Πρέπει νὰ μὲ κρατᾷς διαρκῶς εὐτυχισμένο, εὐχαριστημένο κ' ἱκανοποιημένο, Σάϊμον. Πρέπει νὰ μὴ μ' ἀφίνῃς νὰ συλλογιέμαι τὰ παληά...κ' ἰδίως ὅσα σχετίζονται μὲ σένα. Καί, ἐπάνω ἀπὸ ὅλα, πρέπει νὰ μὲ κρύψῃς ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη. Γιατί, ἂν μὲ συλλάβουν, δὲν φαντάζεσαι τί ἔχω νὰ φωνάξω, νὰ διαλαλήσω, ν' ἀποκαλύψω Σάϊμον. Καί, βάλε μὲ τὸ νοῦ σου, τὴν κατάπληξι τῶν συναδέλφων σου, τὸ ξάφνιασμα τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας. Θεούλη μου, πόσο θὰ τρομάξουν, μερικοὶ-μερικοί, σὰν ἰδοῦν τὸν ἀγαπητό τους δόκτορα Τσάρτερς, νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Σανατόριό του συνοδευόμενος ἀπὸ δύο κυρίους, μ' ἀστυνομικὴ στολή. Θᾆνε ὁ τελευταῖος του περίπατος, μὲ τέτοιου εἴδους συνοδεία... Ὄχι, ὅμως, κι' ὁ πρῶτος, δὲν εἶνε ἔτσι Σίμμυ; Τί σκάνδαλο! Βλέπω, ἀπὸ τώρα, τοὺς χτυπητοὺς τίτλους τῶν ἐφημερίδων, ποὺ θὰ τὸ ἀναγγέλλουν... Συνεπῶς, Σάϊμον, εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος πὼς θὰ μὲ περιποιηθῇς ἰδιαιτέρως. Κι' ἂν κανεὶς σοῦ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὸ ἄτομό μου, θὰ τοῦ πῇς πὼς βρίσκομαι ἐδῶ, κρεββατωμένος, ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα... Καὶ τώρα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀποσυρθῶ γιὰ ὕπνο... εὐθὺς μόλις, δηλαδή, κατορθώσω νὰ γλυστρήσω στὸ διάδρομο ἀπαρατήρητος. Αὔριο, σὰν ξυπνήσω μὲ τὸ καλό, θὰ ἀποδείξω περίτρανα σ' ὅλους, πόσο τρελλὸς καὶ συγχρόνως πόσο ἀκίνδυνος στὴν τρέλλα μου εἶμαι.

— Ὁ νόμος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ νοσηλεύω τρελλοὺς στὴν κλινική μου, ἔκανε ἄτονα ὁ δόκτωρ Τσάρτερς. Μόνον ἀσθενεῖς περιωρισμένης διανοητικῆς ἱκανότητος ἔχουν θέσι ἐδῶ μέσα, προσέθεσε, ἐνῷ τὸ πρόσωπό του, παρέμενε πάντα ἀνέκφραστο.

— Αὐτὸ ἐνδιαφέρει ἀποκλειστικὰ ἐσένα, Σάϊμον. Πὲς ὅτι μὲ ἔχεις ὑπὸ παρατήρησιν, ὅτι μὲ ἐνεπιστεύθηκαν στὰ χέρια σου οἱ συγγενεῖς μου, ἐλπίζοντας πὼς θὰ κατορθώσῃς νὰ μὲ θεραπεύσῃς. Ἄλλωστε, μὴ φοβᾶσαι. Δὲν πρόκειται νὰ φερθῶ βάναυσα. Αὐτὸ σοῦ τὸ ὑπόσχομαι... Ἐκτὸς πάλι, ἂν ἡ θεραπεία σου μὲ ἐξαγριώσῃ, Σάϊμον. Πάντως, θὰ εἶμαι, ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότερα, ἀνισόρροπος, ἐξαιρετικὰ ἀνισόρροπος.

— Καὶ τί θὰ ποῦν οἱ νοσοκόμες; ρώτησε ὁ γιατρός. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τὶς πείσω πὼς βρίσκεσαι ἐδῶ ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα;

— Ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα τὰ ἀφίνω σ' ἐσένα, Σάϊμον. Μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ ἐξεύρῃς τὴν λύσι τους... Μήπως μὲ φαντάζεσαι γιὰ τόσο τρελλό, ὥστε νὰ πιστέψω πὼς δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ νοσοκόμος τῆς ἀπολύτου— νὰ ποῦμε— ἐμπιστοσύνης σου; Ἀλήθεια, τί γίνεται ἡ Φάννυ ἀπ' τὸ Φρίσκο; Θὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ, ξέρεις, κάτι: Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ὑπάρχουν στὸ Σανατόριό σου, μιὰ-δυὸ νοσοκόμες, πιθανὸν δὲ κι' ἄλλα πρόσωπα, ποὺ θὰ εἶνε διατεθειμένα νὰ πάρουν ὅρκο, πὼς βρίσκομαι ἐδῶ, ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα. Ἡ ἀδελφὴ-προϊσταμένη, π. χ. ἔ; Βάζω στοίχημα πὼς θὰ θυμηθῇ ὅτι ἔφτασα ἐδῶ, κατὰ τὶς δέκα — ἂς ποῦμε — τὸ πρωΐ, πρὶν ὀκτὼ ἡμέρες, κι' ὅτι θέλησα νὰ πληρώσω τὸν σωφὲρ τοῦ ταξί, δίνοντάς του, ἀντὶ γιὰ χρήματα τὶς κάλτσες μου, κι' ὅτι, μόλις ὁ κύριος αὐτὸς ἔκανε πὼς δὲν δεχόταν, παρακάλεσα τὴν ἐν λόγῳ ἀδελφή, νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα κοφτερὸ τσεκούρι... Θὰ τὰ θυμηθῇ ὅλα αὐτά, ἂν τῆς πῇς ἐσύ, νὰ τὰ θυμηθῇ. Κι' ἂν αὐτὴ ἀρνηθῇ, νᾆσαι βέβαιος, πὼς θὰ δεχθῇ κάποια ἄλλη. Ἤσουν πάντα ἀκατανίκητος μὲ τὶς κοπέλλες,«Μισοκρεμασμένε» Σάϊμον.

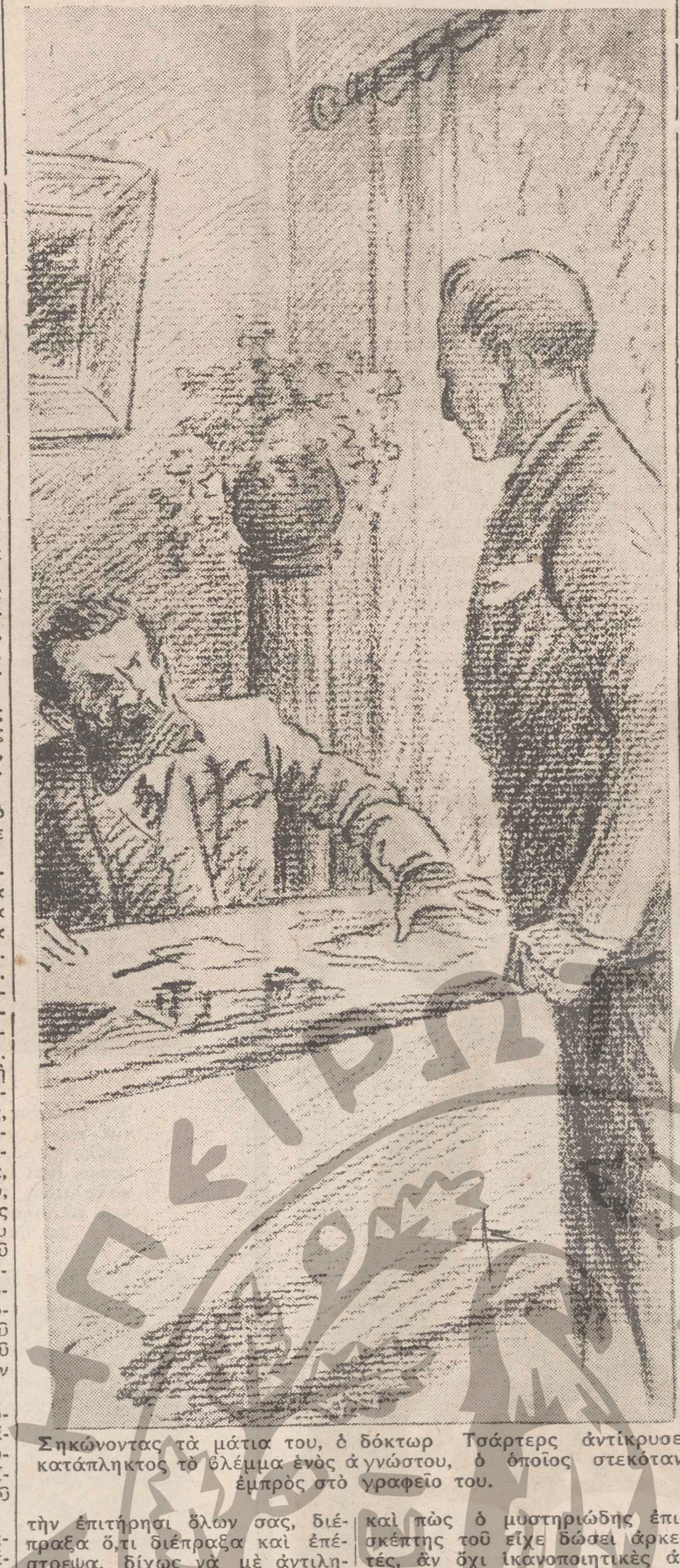

Σηκώνοντας τὰ μάτια του, ὁ δόκτωρ Τσάρτερς ἀντίκρυσε κατάπληκτος τὸ βλέμμα ἑνὸς ἀγνώστου, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἐμπρὸς στὸ γραφεῖο του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΩ ΤΟΥ 1939

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔγιναν πρὸ ἡμερῶν τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως τῶν Βιομηχανικῶν προϊόντων τῆς Ἀγγλίας, τὰ ὁποῖα ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας της ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία περιῆλθε τὰ διάφορα τμήματα τῆς ἐν λόγῳ Ἐκθέσεως, παρατηροῦσα καὶ ἐξετάζουσα μὲ ἐνδιαφέρον τὰ ἐκτιθέμενα Βιομηχανικὰ προϊόντα.

Σημειωτέον, ὅτι οἱ διοργανωταὶ τῆς Ἐκθέσεως ἀπέδωσαν ὅλως ἰδιάζουσαν προσοχὴν εἰς τὸ τμῆμα Γυναικείων Εἰδῶν, τὰ ὁποῖα ἀπέσπασαν τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον καὶ προεκάλεσαν τὰ κολακευτικώτατα σχόλια τόσον τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, ὅσον καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων καὶ μὴ ἐπισκεπτῶν τῶν ἐγκαινίων.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἀπεκορύφωσε τὸ ἐνδιαφέρον ἦτο ἡ ἐπίδειξις τῶν μαγιὼ τῆς τελευταίας μόδας, ποὺ θὰ φορεθοῦν τὸ καλοκαῖρι, σὲ ὅλες τὶς κοσμικὲς πλάζ, δεδομένου μάλιστα ὅτι, λόγῳ τῆς ἐπισημότητος τοῦ πράγματος, ἐκλήθησαν τὰ ὡραιότερα μαννεκὲν τοῦ Λονδίνου διὰ νὰ ἀναλάβουν τὸ βαρὺ καὶ δύσκολον ἔργον τῆς... εὐχαρίστου αὐτῆς ἐπιδείξεως.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὰς θελήσεις τῆς τελευταίας μόδας, καταργοῦνται πλέον ὁριστικῶς τὰ μονοκόμματα μαγιώ. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ περιορίζωνται εἰς ἕνα στηθόδεσμον καὶ εἰς ἕνα σὸρτς κατασκευασμένα ἀπὸ πλεκτὸ χειροποίητο ὕφασμα. Οἱ χρωματισμοί τους θὰ εἶναι πολὺ ἔντονοι, τὰ περισσότερα δὲ θὰ ἔχουν ποικιλόχρωμες ραβδώσεις. Πάντως, ὁ τύπος ποὺ κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ ἐπικρατήσῃ, εἶναι ὁ κατωτέρω εἰκονιζόμενος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιδείξεως ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ συνεχάρη θερμότατα τοὺς κατασκευαστὰς καθὼς καὶ τὰ μαννεκέν, μὴ παραλείψασα νὰ προσθέσῃ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιδείξεως ὠφείλετο ἐξ ἴσου καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τὰ δέ.

Ὅπως βλέπετε, μολονότι μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς πολὺ πρόωρος αὐτὴ ἡ ἐπίδειξις, ἐφ᾽ ὅσον ἡ κακοκαιρία ἐξακολουθεῖ μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν, οἱ δικτάτορες τῆς μόδας φροντίζουν νὰ κατατοπίσουν ἀπὸ τοῦδε τὶς κοσμικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες σχετικῶς μὲ τὸν τρόπο, ποὺ θὰ ἐμφανισθοῦν τὸ καλοκαῖρι στὶς πλάζ.

Ἂς κάνωμε, λοιπόν, ὀλίγην ὑπομονὴν διὰ νὰ διαπιστώσωμεν μετ᾽ οὐ πολὺ ἂν οἱ σχετικὲς μὲ τὰ μαγιὼ ἀποφάσεις ἦταν ἐπιτυχεῖς ἢ ἄστοχες. Συγχρόνως, ὅμως, ἂς ὑπολογίσωμεν ὅτι δὲν θὰ τὰ ἴδωμεν, δυστυχῶς, ἐπιδεικνυόμενα ἀπὸ τὰ μαννεκὲν τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς εὐειδεῖς καὶ μὴ Ἀθηναῖες λουόμενες....

Τὸ «Γιὸ - Χὸ» εἶνε ὁ τύπος τοῦ γυναικείου μαγιὼ ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ ἐφέτος στὶς πλάζ. Εἶνε πλεκτὸ στὸ χέρι καὶ αἱ ραβδώσεις του εἶνε πράσινες πολὺ σκοῦρες καὶ κόκκινες. Ὁ λαιμὸς πρέπει νὰ στολίζεται μ᾽ ἕνα κολλιὲ ἀπὸ κογχύλια

«ΤΕΤΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

ΜΟΛΑΤΑΥΤΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΩ ΝΑ ΓΕΛΩ...

ΚΑΙ ΝΑ ΣΑΣ ΚΑΜΩ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ!»

Σοβαραὶ δηλώσεις τοῦ Ἄγγλου κωμικοῦ ΛΕΛΙ ΧΕΝΣΟΝ

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τοὺς ἀδελφοὺς Μὰρξ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Ρίτζ· οἱ Γάλλοι τὸν Σαὶν-Γκρανιέ, τὸν Σεβαλιὲ καὶ τὸν Φερναντέλ· οἱ Ἄγγλοι ἔχουν τὸν Λέλι Χένσον. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ λαστιχένιο πρόσωπο, τὸ σπινθηροβόλον καὶ ἀνεξάντλητο πνεῦμα καὶ τὴν μεγάλη καρδιά. Εἶνε ὁ κωμικός, ποὺ ἔκανε ἐπανειλημμένως τὴν Βασιλικὴν Οἰκογγένειαν τῆς Ἀγγλίας νὰ ξεκαρδισθῇ στὰ γέλια. Καὶ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ, ὁμολογουμένως, μικρὸν τίτλον τιμῆς. «Ἂν μὲ καλοῦσαν εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ Μονάχου — ἐδήλωσε πρὸ ἡμερῶν ὁ Χένσον εἰς τοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τὸν ἐπεσκέφθησαν— ἡ εἰρήνη θὰ ἦταν σήμερα ἐξησφαλισμένη. Θὰ τοὺς ἔκανα νὰ γελάσουν τόσο καὶ τοὺς τέσσαρες!.. Κανένας τους, ὅμως, δὲν εἶχε τὴν καλὴ ἔμπνευσι νὰ μὲ καλέσῃ. Καὶ τώρα μὲ ρωτᾶτε πῶς βλέπω τὴν κατάστασι! Χμ! τί νὰ σᾶς πῶ....».

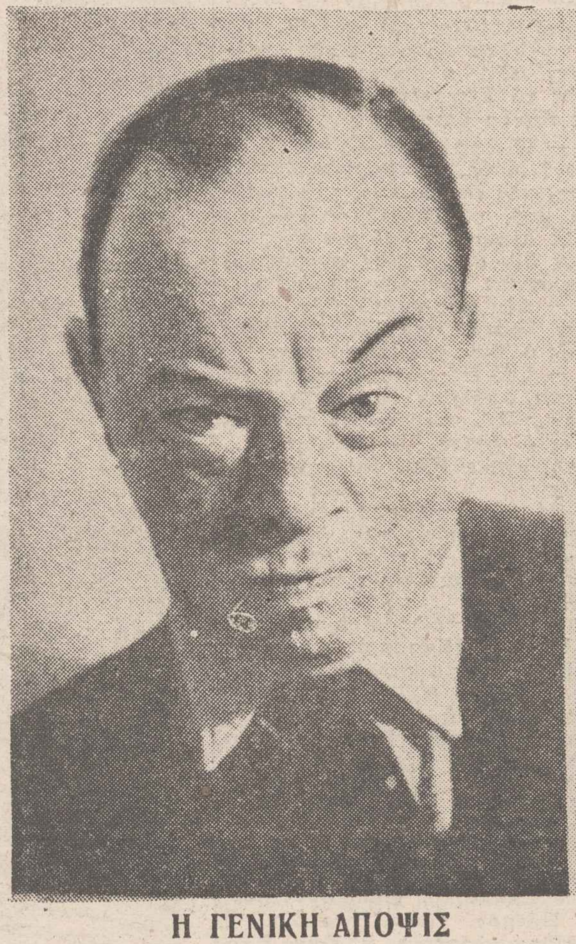

Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ

Ἐν πρώτοις ἂς ρίξουμε μιὰ γενικὴ ματιὰ πάνω στὸν κόσμο. Μμμ... Τὸ θέαμα, ὁμολογουμένως, δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστο. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔπαθαν αὐτοὶ οἱ Ἱσπανοὶ καὶ ἀλληλοσκοτώνονται. Ὡς ταυρομάχοι ἦσαν πολὺ φαιδρότεροι.

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Καὶ τώρα ἂς ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἐξωτερικὴ κατάστασι ἰδιαιτέρως. Μπορεῖτε νὰ καθορίσετε σὲ μιὰ ρωσσικὴ σαλάτα ποιὰ κομματάκια συμβολίζουν τὶς πατάτες, ποιὰ τὰ καρόττα, ποιὰ τὰ κοκκινογούλια καὶ ποιὰ τὴν κάπαρη; Ἐγὼ δὲν τὸ κατώρθωσα ποτέ.

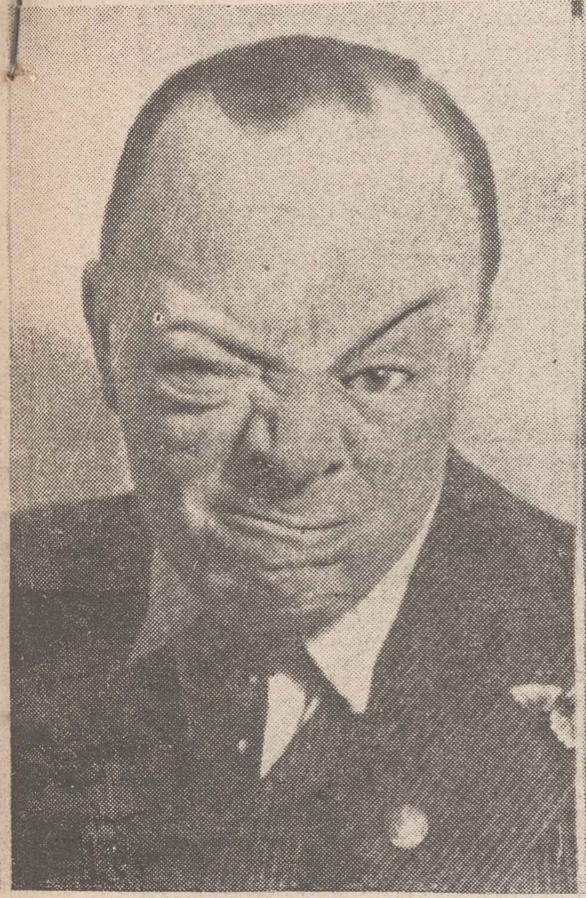

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου, ὀφείλομεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Ὕψιστον, ποὺ μᾶς ἀπέστειλε πλῆθος προφητῶν, οἱ ὁποῖοι βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ὁλονὲν αὐξανούσης ζητήσεως τροχοπεδίλων εἰς τὴν ἀγοράν, προβλέπουν ἐξαίρετον ἐσοδείαν

ΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Τί νὰ τὰ λέμε τώρα! Εἴμαστε γιὰ κλάματα! Ἂς ἐλπίζουμε ὅτι ὁ θεῖος μας, ὁ ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐγκατεστημένος εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ τὰς ἀποικίας θὰ μᾶς θυμηθῇ προτοῦ πεθάνῃ ἢ ὅτι ὁ ράφτης μας θὰ πεισθῇ ὅτι, παρὰ τὰ γεγονότα εἴμεθα ἀξιόχρεοι.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Ἡ καλυτέρα λύσις εἶνε ν᾽ ἀγνοῆτε τὸ χρῆμα! Ὄχι κύριοι! Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει, οὔτε ὑπῆρξε ποτέ.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Ἄχ μωρά μου! Μὲ τὸν καιρὸ θὰ μεγαλώσετε καὶ θὰ πήξῃ τὸ μυαλό σας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἂς κλαῖνε κάτι ἐξωτικοὶ ἡγεμόνες.

ΑΙ ΕΡΩΤΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Προτιμᾶτε πάντοτε τὴν ποικιλίαν, ἔστω καὶ ἂν προβλέπετε ὅτι θὰ κακοστομαχιάσετε. Ἐμένα μὴ μὲ ρωτᾶτε...

Η ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΙΑ

Τὰ θελκτικώτερα πλάσματα τῆς δημιουργίας εἶνε οἱ γυναῖκες καὶ οἱ Παριζιάνες εἶνε οἱ θελκτικώτερες γυναῖκες τοῦ κόσμου.

Ο ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ

Δὲν κατώρθωσα ποτὲ νὰ ἐννοήσω γιατί θεωρεῖται παράνομος ἡ κατοχὴ ἑνὸς περιστρόφου καὶ ἀπολύτως νόμιμος ἡ κατοχὴ χιλιάδων κανονιῶν.

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Περιττον να σᾶς τὸ πῶ! Μολαταῦτα ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ γελῶ καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ γελᾶτε!

ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ

Καθότανε στὸ παραθύρι
κι᾽ ἐπάνω του ὅπως εἶχε γείρει
εἶχε ἁπλωμένα τὰ μαλλιὰ
ἀπάνω ἀπὸ τὸ παραθύρι
τὰ χελιδόνια εἶχαν φωλιὰ
ἔξω στὴν λεύκα τὴν παληὰ
λαλοῦσαν τὰ πουλιὰ —
τὸ Μάη τ᾽ ἀηδόνια.

*

Καθότανε στὸ παραθύρι
κι᾽ ἐπάνω του ὅπως εἶχε γείρει
αὐγὴ θαρροῦσες καὶ γελᾶ
καὶ γύρω ἀπὸ τὸ παραθύρι
κυλοῦσε ἡ μέρα σιγαλὰ
σύννεφα διάβαιναν ψηλὰ
ρόδα μυρίζανε—πολλὰ
ρόδα καὶ κρῖνα.

*

Καὶ χάθηκε ἀπ᾽ τὸ παραθύρι
στὴν κλίνη ποὺ τὴν ἔχουν γείρει
ἔχει ἁπλωμένα τὰ μαλλιὰ
στὴν κλίνη ποὺ τὴν ἔχουν γείρει
στὴ σκοτεινὴ τὴν ἀγκαλιὰ
πουλιὰ λαλοῦν στὴ σιγαλιὰ
τ᾽ ἀηδόνια ἔχουνε φωλιὰ
στὸ κυπαρίσσι.

*

Καὶ χάθηκε ἀπ᾽ τὸ παραθύρι —
στὴν κλίνη ποὺ τὴν ἔχουν γείρει
ρόδα τῆς σκόρπησαν πολλὰ
στὴν κλίνη ποὺ τὴν ἔχουν γείρει
θαμπὸ τὸ βράδυ ἀργοκυλᾶ
τὰ σύννεφα περνοῦν θολὰ
σβήνει ἡ καμπάνα σιγαλὰ
στὸ παραθύρι.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Δυό βώδια καί μιά γυναίκα...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΣΑΛΕΧ ΑΖΙΡ

Ὅταν ἡ εὐλογημένη ἄνοιξι ἔκανε νὰ μπουμπουκιάζουνε οἱ τριανταφυλλιὲς τοῦ Κάσρ - Ἀμπέτ, ὁ Χασὰν Ἀγκάρ, ὁ μπαρμπέρης τραγουδοῦσε.

Ὄχι πὼς ἤτανε ρωμαντικὸς ὁ Χασάν. Καμμιὰ ἐπιρροὴ δὲν εἴχανε τὰ μῦρα στὴν καρδιά του. Εἴχανε ὅμως στὸ ξυράφι του.

Γιατὶ τὰ γένεια τῶν καλῶν Μουσουλμάνων, ποὺ τοὺς φυλάγανε ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο κρύο, δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ διατηροῦνται μὲ τὴ ζέστη. Ἔτσι τὸ μπαρμπέρικο ἔκανε χρυσὲς δουλειές. Ὁ Χασὰν ξύριζε καὶ τὸ συρτάρι του γέμιζε ἀπὸ ὡραῖα γυαλιστερὰ νομίσματα. Στὸ τέλος τῆς «ἐποχῆς» ὁ Χασὰν μπόρεσε νὰ προσφέρη στὴν μητέρα του, ἕνα χαριτωμένο γαϊδοῦρι, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ κυρία Λεΐνα χήρα Ἀγκὰρ ἐπήγαινε στὰ χωράφια καμαρώνοντας σὰν Μπεντουΐνος πολεμιστὴς ἀπάνω στὸ ἄτι του. Κι' ἔξω ἀπ' αὐτό, περισσέψανε ἀκόμα ἀρκετὰ γιὰ νὰ περάσουνε τοὺς ἀχάριστους μῆνες τοῦ χειμῶνα.

Τὴ δεύτερη ἄνοιξι ὁ Χασὰν ἀπόχτησε ἕν' ἀκόμα ἀγαθό. Δυὸ βώδια. Δυὸ ὡραῖα δυνατὰ βώδια ποὺ στολίζανε τὸ νοικοκυριό του καὶ ὠργώνανε τὸ χωράφι του.

Ἕν' ἀπόγευμα ποὺ καθότανε μπροστὰ στὴν πόρτα του καὶ καμάρωνε τὰ βώδια του, γίνηκε ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ ἄνοιξι ἤτανε ὑπεύθυνη. Ὁ Χασὰν ἐρωτεύτηκε.

Τὸ κακὸ ἦρθε ὁλότελα ξαφνικά. Ἤτανε τὸ πιὸ χαριτωμένο κακὸ ποὺ μπορεῖ νὰ βρῆ ἕναν πιστὸ τοῦ Ἀλλάχ, ἕνα μελαχροινὸ κακὸ μὲ χείλια κόκκινα σὰν τὰ τριαντάφυλλα τῆς Βαγδάτης καὶ δέρμα ἄσπρο σὰν μάρμαρο τοῦ Ντουχάν. Γιομάτη κοσμήματα φανταχτερά, λύγιζε τὸ κορμί της σ' ἕναν χορὸ φιδίσιο, ἐκεῖ στὸ διπλανὸ κατῶφλι, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ μπαρμπέρη.

Ὁ Χασὰν ἔξυσε τὸ πηγοῦνι του καὶ σκέφτηκε τὰ οὐρί. Ὕστερα θόλωσε. Καὶ δάγκωνε τὴν καρδιά του, ἕνα πολὺ ἐνοχλητικὸ κενὸ εἶχε δημιουργηθῆ μέσα στὸ στῆθος του, καὶ τὸ κεφάλι του εἶχε γεμίσει ἀπὸ περίεργες σκέψεις. Φόρεσε λοιπὸν τὶς παντοῦφλες του καὶ πῆγε στὴ μάννα του.

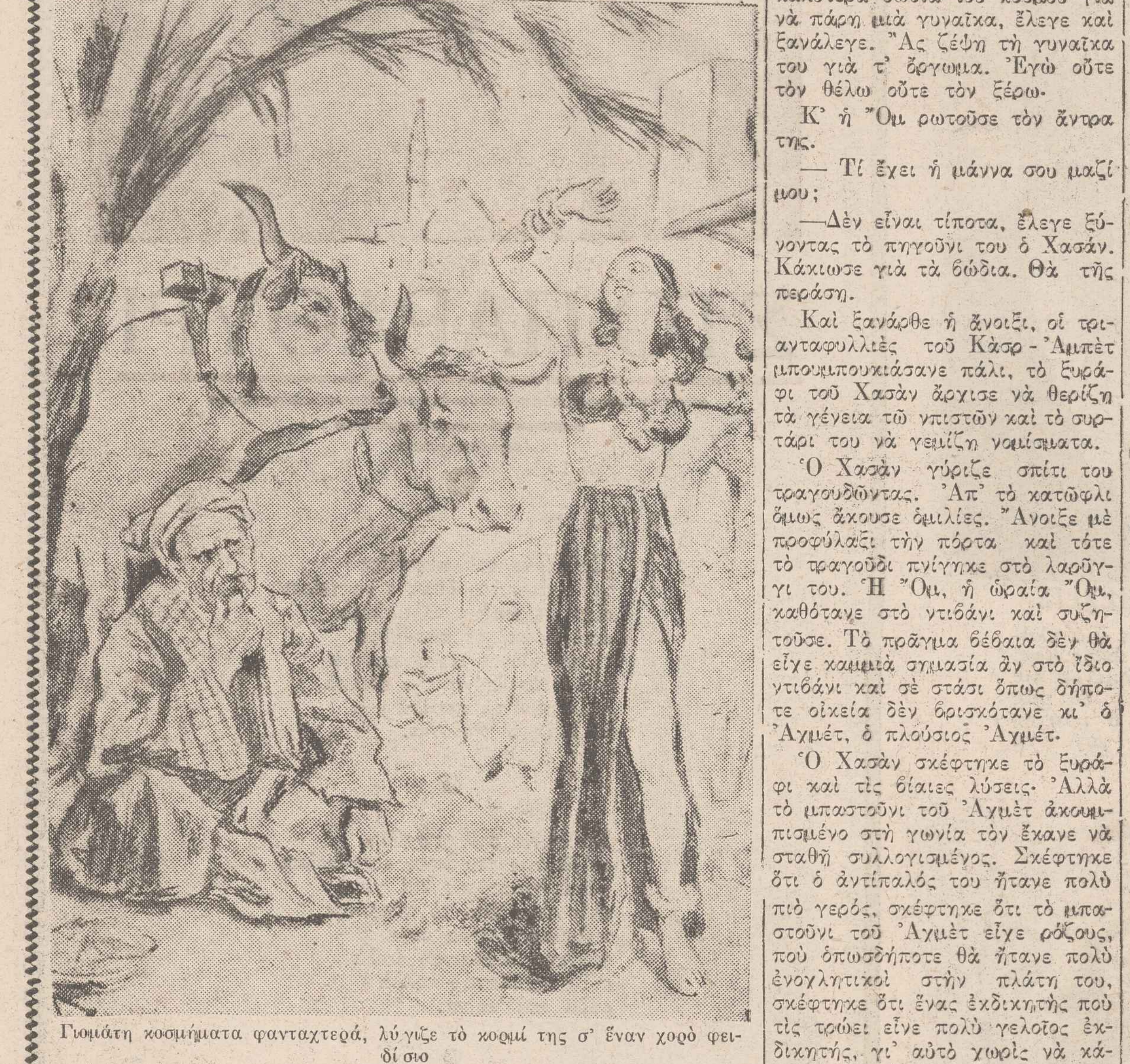
Γιομάτη κοσμήματα φανταχτερά, λύγιζε τὸ κορμί της σ' ἕναν χορὸ φειδίσιο

— Ποιὰ εἶν' αὐτή; ρώτησε.

Ἡ κυρία Λεΐνα χήρα Ἀγκὰρ τὸν κύτταξε αὐστηρά.

— Γιατί ;

—Ἤθελα νὰ ξέρω, εἶπε ὁ Χασάν.

—Ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει νὰ ξέρης, ἀπάντησε ἡ μητέρα, εἶνε ὅτι ἵδρωσες ὅλη τὴν ἄνοιξι γιὰ ν' ἀποχτήσης δυὸ βώδια. Καὶ δὲν τὸ θέλει οὔτε ὁ Ἀλλάχ, οὔτε ὁ κόσμος νὰ τὰ δώσης στὸν λωποδύτη τὸ Χουσεΐν γιὰ νὰ πάρης τὴν κόρη του.

Μὰ ὁ Χασὰν Ἀγκὰρ εἶχε πεῖσμα χειρότερο ἀπὸ τὸ πεῖσμα τοῦ γαϊδουριοῦ του. Ἔδωσε, πῆρε, ἀνακατεύτηκε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἤτανε νὰ περάσουνε τὰ βώδια στὴν κατοχὴ τοῦ Χουσεΐν κ' ἡ Ὄμ, ἡ κόρη τοῦ γείτονα στὴν κατοχὴ τοῦ μπαρμπέρη. Αὐτὸ γίνηκε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγάλη γιορτή. Τὰ οὔτια καὶ τὰ τούμπανα παίζανε δυὸ μέρες, τὰ φαγητὰ καὶ τὰ πιοτὰ σερβιριζόντουσαν μὲ ἀφθονία, κι' ὅλοι ἤταν' εὐτυχισμένοι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρία Λεΐνα χήρα Ἀγκάρ, ποὺ πείσμωσε, κλείστηκε στὸ σπίτι της καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ μέσα, οὔτε ν' ἀντικρύση τὴ νύφη της.

Ἔτσι ὁ Χασὰν ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκατασταθῆ ἀλλοῦ. Ἔπιασε ἕνα σπίτι κοντὰ στὰ πηγάδια τοῦ Κάσρ - Ἀμπέτ, μέσα στὶς κουρμαδιές, κι' ἐρχότανε κάθε βράδυ κουρασμένος νὰ ἡσυχάση κοντὰ στὴν Ὄμ, κυττῶντας τὸ μισοφέγγαρο, ποὺ παιγνίδιζε μέσ' ἀπὸ τὰ σπαθωτὰ φύλλα καὶ χρύσιζε τὴν ἄμμο.

Ἡ κυρία Λεΐνα χήρα Ἀγκὰρ ἤτανε ἔξω φρενῶν γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

—Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ δώση τὰ καλύτερα βώδια τοῦ κόσμου γιὰ νὰ πάρη μιὰ γυναῖκα, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Ἄς ζέψη τὴ γυναῖκα του γιὰ τ' ὄργωμα. Ἐγὼ οὔτε τὸν θέλω οὔτε τὸν ξέρω.

Κ' ἡ Ὄμ ρωτοῦσε τὸν ἄντρα της.

— Τί ἔχει ἡ μάννα σου μαζί μου;

—Δὲν εἶναι τίποτα, ἔλεγε ξύνοντας τὸ πηγοῦνι του ὁ Χασάν. Κάκιωσε γιὰ τὰ βώδια. Θὰ τῆς περάση.

Καὶ ξανάρθε ἡ ἄνοιξι, οἱ τριανταφυλλιὲς τοῦ Κάσρ - Ἀμπὲτ μπουμπουκιάσανε πάλι, τὸ ξυράφι τοῦ Χασὰν ἄρχισε νὰ θερίζη τὰ γένεια τῶν πιστῶν καὶ τὸ συρτάρι του νὰ γεμίζη νομίσματα.

Ὁ Χασὰν γύριζε σπίτι του τραγουδῶντας. Ἀπ' τὸ κατῶφλι ὅμως ἄκουσε ὁμιλίες. Ἄνοιξε μὲ προφύλαξι τὴν πόρτα καὶ τότε τὸ τραγοῦδι πνίγηκε στὸ λαρύγγι του. Ἡ Ὄμ, ἡ ὡραία Ὄμ, καθότανε στὸ ντιβάνι καὶ συζητοῦσε. Τὸ πρᾶγμα βέβαια δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ σημασία ἂν στὸ ἴδιο ντιβάνι καὶ σὲ στάσι ὅπως δήποτε οἰκεία δὲν βρισκότανε κι' ὁ Ἀχμέτ, ὁ πλούσιος Ἀχμέτ.

Ὁ Χασὰν σκέφτηκε τὸ ξυράφι καὶ τὶς βίαιες λύσεις. Ἀλλὰ τὸ μπαστοῦνι τοῦ Ἀχμὲτ ἀκουμπισμένο στὴ γωνία τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ συλλογισμένος. Σκέφτηκε ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἤτανε πολὺ πιὸ γερός, σκέφτηκε ὅτι τὸ μπαστοῦνι τοῦ Ἀχμὲτ εἶχε ρόζους, ποὺ ὁπωσδήποτε θὰ ἤτανε πολὺ ἐνοχλητικοὶ στὴν πλάτη του, σκέφτηκε ὅτι ἕνας ἐκδικητὴς ποὺ τὶς τρώει εἶνε πολὺ γελοῖος ἐκδικητής, γι' αὐτὸ χωρὶς νὰ κάνη θόρυβο, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

Μὲ τὸν Σιμοὺν στὸ κεφάλι ἔφτασε στὸ σπίτι τῆς μητέρας του. Ἡ κυρία Λεΐνα χήρα Ἀγκὰρ ἄκουσε τὴν ἱστορία τοῦ γυιοῦ της μὲ τὴ σχετικὴ χαιρεκάκια κάθε πεθερᾶς, ὕστερα σήκωσε τὰ δυό της χέρια πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἀλλάχ, κι' ἄρχισε νὰ καταριέται τὶς νέες γυναῖκες, τοὺς ἄπιστους ἄντρες καὶ τοὺς κουτοὺς συζύγους, ποὺ δίνουνε δυὸ ὡραῖα βώδια γιὰ ν' ἀποχτήσουνε μιὰν ἀνάξια καὶ τιποτένια σύζυγο. Αὐτὴ ἡ ἱστορία βάσταξε ὡς τὴν ὥρα ποὺ κουράστηκε. Ὕστερα βάλθηκε νὰ παρηγορήση τὸ γυιό της καὶ δυστυχῆ ἄνθρωπο Χασὰν Ἀγκάρ.

— Δὲν πειράζει, τοὔλεγε. Αὐτὸ θὰ σοῦ γίνη μάθημα. Τώρα πιὰ δὲν φαντάζομαι πὼς θὰ εἶσαι τόσο κουτός, νὰ πᾶς νὰ δώσης δυὸ βώδια γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Ἀλλὰ ἡ πληγωμένη καρδιὰ τοῦ Χασὰν ἤθελε ἄλλη παρηγοριά. Πολλὲς φορὲς σκεφτότανε τὴν ἐκδίκησι, μιὰ φριχτὴ ἐκδίκησι ἐναντίον αὐτουνοῦ τοῦ κλέφτη, τοῦ Ἀχμέτ.

Κι' ὁ Ἀλλὰχ τὸν ἄκουσε. Τὸ ἄλλο πρωΐ ὁ Ἀχμὲτ μπῆκε στὸ μπαρμπέρικο σειόντας καὶ λυγιώντας.

Ὁ Χασὰν τὸν ἐκάθησε, τρόχισε τὸ ξουράφι του κι' ἄρχισε νὰ τοῦ παίρνη τὰ γένεια. Τώρα ὁ ἐχθρὸς ἤτανε στὴ διάθεσί του. Ἔφτανε νὰ τοῦ ἀκουμπήση τὸ ξυράφι στὸ λαιμό, νὰ πατήση λίγο τὸ χέρι του, κι' ὅλα θὰ τελειώνανε μιὰ χαρά. Ἀλλὰ τὸ σχέδιο του τὸ σταμάτησε ἡ κουβέντα τοῦ Ἀχμέτ.

— Ἔχεις μιὰ ὡραῖα γυναῖκα μπαρμπέρη, τοῦ εἶπε.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Τὴν ἀντάμωσα χτὲς στὸ πηγάδι. Μὲ κάλεσε κι' ὅλας στὸ σπίτι σου νὰ μὲ φιλέψη καφέ. Μάντεψε λοιπὸν τί μοῦ ζήτησε.

— Τί ;

— Δυὸ βώδια. Θέλει νὰν τὰ δώση λέει τῆς μάννας σου γιὰ νὰ πάψη τὴ γκρίνια.

Ὥστε αὐτὸ ἤτανε. Ἡ καρδιὰ τοῦ Χασὰν ξανάρθε στὸν τόπο της. Παράτησε τὸν πελάτη του μισοξυρισμένον κι' ἔτρεξε στὴν Ὄμ. Κ' οἱ γελαστὲς μέρες ξανάρθανε.

Μονάχα ἡ πεθερὰ ἤταν ἀκόμα πολὺ θυμωμένη. Τώρα δὲν ἤθελε ν' ἀκούση οὔτε γιὰ τὸ γυιό της.

Μὰ ὁ Ἀλλὰχ εἶναι μεγάλος. Μεγάλος σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ σὰν τὴν ἔρημο. Μὲ τὰ πρῶτα κρύα τοῦ χειμῶνα ἔστειλε στὸ ζευγάρι ἕνα δῶρο ποὺ τσίριζε μόλις ἀντίκρυσε τὸ φῶς.

—Εἶνε ἀγόρι, εἴπανε οἱ γυναῖκες ποὺ ξεγεννήσανε τὴν Ὄμ.

— Κι' εἶνε ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο μ' ἐσένα.

Ἡ εἴδησι ἔφτασε ὡς τ' αὐτιὰ τῆς Λεΐνας χήρας Ἀγκάρ. Κι' αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ ραγίση. Ἐκείνη ποὺ ζοῦσε τόσον καιρὸ μόνη μὲ συντροφιὰ ἑνὸς γαϊδουριοῦ, λαχτάρισε νὰ χορέψη στὰ γόνατά της ἕνα μικρὸ πλάσμα σταλμένο ἀπὸ τὸν καλὸ Θεὸ ποὺ θὰ ἐξακολουθοῦσε τὴν παράδοσι τῆς οἰκογενείας.

Τυλίχτηκε λοιπὸν στὴ μελάγια της καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τῆς νύφης.

Μπῆκε ἀμίλητη, πῆγε κοντὰ στὸ μωρὸ τὸ πῆρε στὰ χέρια της, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ κάνη ἀγάπες.

— Τώρα πρέπει ν' ἀγοράσουμε τὰ βώδια, εἶπε ὁ Χασάν.

— Τί νὰ τὰ κάνης τὰ βώδια βλάκα; ἀπάντησε ἡ μητέρα του. Ὅλα τὰ βώδια τοῦ κόσμου δὲν μποροῦνε νὰ σοῦ δώσουνε αὐτὸ ποὺ σοὔδωσε τούτη ἐδῶ ἡ γυναῖκα...

ΣΑΛΕΧ ΑΖΙΡ

Ἡ Ὄμ, ἡ ὡραία Ὄμ, καθότανε στὸ ντιβάνι καὶ συζητοῦσε μὲ τὸν πλούσιο Ἀχμετ

Κυρίες μου, μιά σελίδα δική σας

ΤΟ ΚΡΙΝΟΛΙΝΟ ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ

Θα νομίσετε, ἴσως, ὅτι πρόκειται περὶ φανταστικῆς εἰδήσεως. Αἱ δημοσιευόμεναι φωτογραφίαι ἀποδεικνύουν, ἐν τούτοις, τὸ ἀντίθετον. Κατὰ τὰς πληροφορίας, λοιπόν, τῶν ξένων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν εἰς τοὺς ἀριστοκρατικοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου καὶ τοῦ Παρισιοῦ τὸ κρινολίνο ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, τὸ ἐπέβαλαν μιὰ μεγάλη ἠθοποιός, ἡ Ἄννα Νῆγκελ, καὶ μιὰ δημοφιλὴς πριγκήπισσα, ἡ δούκισσα τοῦ Κέντ, τὸ ἐνέκρινε δὲ ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ. Καὶ δὲν ἀποκλείεται διόλου νὰ τὸ φορέσουν πολὺ σύντομα αἱ γυναῖκες ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κρινολίνου συνέβαλαν σημαντικῶς καὶ τὰ μπαλλέτα τοῦ Μόντε Κάρλο, τὰ ὁποῖα ἔγιναν ἐνθουσιωδῶς δεκτὰ εἰς τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδῖνον ὅπου ἔδωσαν σειρὰν παραστάσεων. Οἱ φαρμπαλάδες καὶ τὰ φρου - φροῦ τῶν προκλητικῶν χορευτριῶν ἐνέπνευσαν στοὺς σχεδιαστὰς γυναικείων ἀμφιέσεων τὸ «μοντέρνο κρινολίνο».

Ἀφετηρία τῆς νέας μόδας, ὑπῆρξε τὸ κρινολίνο, ποὺ ἐφοροῦσεν ἡ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἄννα Νῆγκελ εἰς τὴν περίφημον ταινίαν «Βασίλισσα Βικτωρία». Ἡ ταινία ἐσημείωσε θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὸ κρινολίνο τῆς στὰρ ἄρεσε τόσο εἰς τὴν Δούκισσαν τοῦ Κέντ, ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς μίαν ἐπίσημον δεξίωσιν φέρουσα τὴν ἀγαπημένην ἀμφίεσιν τῶν Κυριῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος. Φυσικὰ ὅλαι αἱ Ἀγγλίδες κυρίαι καὶ δεσποινίδες τῆς ἀριστοκρατίας ἔσπευσαν νὰ τὴν μιμηθοῦν.

Ἔπρεπε, ὅμως νὰ συντονισθοῦν καὶ τὰ μαλλιὰ μὲ τὴν νέαν ἀμφίεσιν. Ἡ χαριτωμένη στὰρ Τζόαν Λὰγκ ἀνέλαβε νὰ λανσάρῃ τὴν ἰδεώδη κόμμωσιν διὰ τὰς ὀπαδοὺς τοῦ κρινολίνου.

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἡ νίκη τοῦ κρινολίνου ἐθεωρήθη πλήρης, ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ τὸ ἐνέκρινεν ὡς ἐπίσημον ἀμφίεσιν τῶν νεαρῶν Ἀγγλίδων, αἱ ὁποῖαι ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθοῦν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΒΑΛΜΕΡ

—Δὲν ἀνησύχησες; ρώτησε ἡ Ὑβόννη μπαίνοντας στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός της.

—Ὄχι, ἀγάπη μου. Ἀφοῦ μοῦ τηλεφώνησες ὅτι θ' ἀργήσῃς.

Ἀλλάξανε ἕνα φιλί.

—Ἔφαγες; τὸν ρώτησε.

—Μόνος μου; Σὲ περίμενα.

—Ἔκανες καλά. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Περάσανε στὴν τραπεζαρία. Τὸ φαγητὸ σερβιρισμένο ἀπὸ ὥρα εἶχε κρυώσει. Κανείς τους δὲν εἶχε ὄρεξι. Φάγανε σχεδὸν μηχανικά.

Ὁ Πέτρος τὴν κυττοῦσε. Ἀπόψε τοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦτανε ὁλότελα ἀλλαγμένη. Ὀχτὼ χρόνων συζυγικὴ ζωὴ ποὺ δὲν εἶχε ταραχτῆ ἀπὸ τὸ παραμικρὸ σύννεφο πικρίας, ὀχτὼ χρόνια ποὺ κυλήσανε μὲ ἀμοιβαία ἀφοσίωσι κι' ἐμπιστοσύνη τὸν κάνανε νὰ πιστεύῃ ἀπόλυτα ὅτι ἡ ζωή τους θὰ κυλοῦσε ὡς τὸ τέλος ἔτσι. Καὶ ξαφνικὰ μάντευε μιὰ ριζικὴ μεταβολὴ στὴν Ὑβόννη, μιὰ μεταβολὴ ποὺ ἐκδηλωνότανε καθαρὰ στὸ ἀποφασιστικὸ βλέμμα της καὶ στὶς βίαιες κινήσεις της.

Τὸ δεῖπνο τελείωσε μέσα σὲ μιὰ παγερὴ ἀτμόσφαιρα. Ἐκεῖνος τελείωσε πρῶτος καὶ πέρασε στὸ σαλόνι, ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε. Ἡ γυναῖκα τὸν ἀκολούθησε σχεδὸν ἀμέσως. Κάθησε στὸ ντιβάνι μὲ μιὰ παγερώτατη ψυχραιμία καὶ τὸν κυττοῦσε.

—Θέλεις νὰ μοῦ μιλήσῃς, εἶπε ὁ Πέτρος. Σ' ἀκούω.

—Θὰ μ' ἀκούσῃς, ναί. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς, οὔτε νὰ μὲ διακόψῃς. Ὅταν τελειώσω θὰ σκεφθῇς, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῇς ἀπὸ τίποτα. Συμφωνεῖς;

— Τί περίεργα πράματα, εἶν' αὐτά;

—Δὲν εἶναι περίεργα. Μὰ πρέπει νὰ σοῦ ἀναπτύξω τελείως ψύχραιμα ὅλα ὅσα γίνανε. Θέλεις;

—Ἔστω.

—Λοιπὸν ἀρχίζω. Πές μου, Πέτρο, δὲν σοὔκανε ἐντύπωσι τὸ ὅτι ἀπόψε δὲν φοράω ἐκεῖνο τὸ ψεύτικο μαργαριταρένιο κολλιέ;

—Τὤχασες;

—Ὄχι, Πέτρο. Οὔτε τὸ ἔχασα, οὔτε τὸ πούλησα. Τὸ πέταξα.

—Γιατί;

—Θὰ καταλάβῃς σὲ λίγο. Πρὶν ὅμως ἀπὸ ὅλα θὰ σοῦ πῶ κάτι ἄλλο. Σὲ ἀγαπῶ, Πέτρο, καὶ ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι ὅτι καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς. Τόσα χρόνια μαζύ, ποτὲ δὲν ἀλλάξαμε τὸν παραμικρὸ πικρὸ λόγο, νοιώθαμε μιὰ λατρεία καὶ μιὰν ἀφοσίωσι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μὰ βέβαια. Γιατί τὸ ἀναφέρεις αὐτό;

—Τώρα θὰ δῇς. Θυμᾶσαι πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα ποὺ βγῆκα στὰ μαγαζιὰ μὲ τὴν ἐξαδέλφη σου τὴ Ντωμέν; Δὲν εἶχες ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ μοῦ δώσῃς νὰ ψωνίσω, θυμᾶσαι; Κατάλαβα τὴ στεναχώρια σου καὶ δὲν μίλησα καθόλου, ὅπως δὰ γίνεται κάθε φορὰ ποὺ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μοῦ ἀρνηθῇς κάτι. Συνώδεψα λοιπὸν τὴν Ντωμὲν στὸν κοσμηματοπώλη της. Ἤθελε νὰ ἐτιμήσῃ τὰ κοσμήματά της γιὰ νὰ τὰ ἀσφαλίσῃ σὲ κάποιαν Ἑταιρεία. Τότε γεννήθηκε μέσα στὸ κεφάλι μου κάποιο τολμηρὸ σχέδιο.

Εἴμαστε φτωχοί, Πέτρο. Ὁμολογῶ ὅτι ἐργάζεσαι ὑπεράνθρωπα γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κρατηθοῦμε σ' ἕνα κοινωνικὸ ἐπίπεδο, πολλὲς φορὲς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ στερηθοῦμε ὡρισμένα ἀπαραίτητα πράματα ἢ νὰ ὑποκρινώμαστε στὸν κόσμο κρύβοντας τὴν φτώχεια μας. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ ἐξασφαλίσω ἕνα ποσὸν ποὺ θὰ μᾶς ἐπέτρεπε νὰ βγοῦμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνεπάρκεια. Αὐτὸ τὸ ποσὸ θὰ τὸ ἔχωμε ἂν δεχτῇς νὰ μὲ βοηθήσῃς. Εἶναι βέβαια ἐπικίνδυνο ἀλλὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κινδυνεύσῃ κανεὶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Καταλαβαίνεις ὅτι τόσα πολλὰ χρήματα δὲν μποροῦνε ν' ἀποκτηθοῦνε μὲ μιᾶς, ἢ γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ σαφής, δὲν μποροῦνε ν' ἀποκτηθοῦνε μὲ ἀπολύτως τίμιες ἐνέργειες. Ὄχι. Μὴ θυμώνεις. Ὑπεσχέθης νὰ μὲ ἀκούσῃς μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία.

Αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ μᾶς τὰ προμηθεύσῃ μιὰ ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία καὶ νὰ μὲ ποιὸν τρόπο: Χάρις στὴν πίστωσι τῆς Ντωμὲν πῆρα ἀπὸ τὸν κοσμηματοπώλη ἕνα ἀληθινὸ περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια, δῆθεν γιὰ νὰ τὸ δείξω στὸν ἄνδρα μου καὶ νὰ τὸν πείσω νὰ μοῦ τὸ ἀγοράσῃ. Αὐτὸ τὸ περιδέραιο τὸ παρουσίασα σὲ κάποιαν ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία καὶ τὸ ἀσφάλισα ἐναντίον τῆς κλοπῆς. Ὕστερ' ἀπὸ τὶς διατυπώσεις τὸ ἐπέστρεψα στὸν κοσμηματοπώλη. Ἀγόρασα ὅμως ἕνα ψεύτικο περιδέραιο. Θυμᾶσαι ποὺ γκρίνιασες ὅταν ἦρθα ἐδῶ φορῶντας ἕνα ψεύτικο κολλιέ. Εἶχα ὅμως τὸ σχέδιό μου ἐγώ. Φαντάζομαι ὅτι τώρα πιὰ τὸ κατάλαβες αὐτὸ τὸ σχέδιο. Ὅλος ὁ κόσμος, ἡ Ἑταιρεία, ἡ ἀστυνομία ξέρουνε πὼς ἔχω ἕνα ἀληθινὸ κολλιέ, αὐτὸ τὸ τιποτένιο πραματάκι ποὺ φοροῦσα εἶχε πιὰ αἴγλη ἀληθινῆς ἀξίας. Ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ ἀμφισβητήσῃ;

Ἔμενε τώρα νὰ σκηνοθετήσω μιὰ κλοπή. Βρῆκα ἕναν ἀλήτη ποὺ δέχτηκε νὰ μὲ κλέψῃ. Τοῦ ἔδωσα πεντακόσια φράγκα. Σήμερα λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσα στὸ Πάρκ Μονσώ, ὑπέστην αὐτὴ τὴν εἰκονικὴ ἐπίθεσι μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ ἀλήτης μοῦ ἔκλεψε τὸ ψεύτικο κολλιὲ κι' ἐξαφανίστηκε. Ἐγὼ ἔβαλα τὶς φωνές, φώναξα γιὰ τὸ ἀληθινὸ κολλιὲ ποὺ μοῦ κλέψανε. Ἑκατὸ ἄνθρωποι βρεθήκανε ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸ βεβαιώσουνε. Γύρισα ὅλο τ' ἀπόγευμα στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, ἔτρεξα στὴν ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρεία. Αὔριο θὰ δῇς ὅλες τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς «θρασυτάτης κλοπῆς» στὶς ἐφημερίδες. Θ' ἀναγγέλλεται μὲ χτυπητοὺς τίτλους ὅτι ὑπῆρξα θῦμα.

Φαντάστηκα ὅτι ἐσὺ δὲν θ' ἀνακατευόσουν καθόλου σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Γι' αὐτὸ δὲν σοῦ μίλησα πρωτήτερα. Ἀλλὰ ὅπως ἦρθαν τὰ πράματα, πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀναμιχθῇς κι' ἐσύ. Εἶσαι ὁ σύζυγος. Ἡ ἀσφάλεια θὰ κάνῃ φυσικὰ ἔρευνες πρὶν πληρώσῃ τὸ ποσό. Ἂν ἐρευνήσῃ λεπτομερῶς, ὑπάρχει ἡ πιθανότης ν' ἀνακαλύψῃ τὸ κόλπο καὶ τότε ἀντίο χρήματα καὶ ὑπόληψις. Ἀλλὰ ἐσύ, Πέτρο, ἔχεις τίμιο ὄνομα. Φτάνει νὰ δηλώσῃς ὅτι τὸ περιδέραιο ἦτανε ἕνα οἰκογενειακὸ κειμήλιο, ἕνα δῶρο ἐκείνης τῆς γριᾶς θείας σου ποὺ πέθανε πέρυσι, καὶ τὸ πρᾶγμα θὰ γίνῃ ἀπόλυτα πιστευτό, χωρὶς καμμιὰν ἄλλη διατύπωσι. Τώρα ἐρχόμαστε σὲ μᾶς. Ἂν ἀρνηθῇς, ὅπως ἔχεις βέβαια δικαίωμα νὰ τὸ κάνῃς, θὰ μὲ χάσῃς γιὰ πάντα. Τί θὰ γίνω; Ποῦ θὰ πάω; Δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Ἔτσι εἶναι, Πέτρο. Ἂν μὲ κρατήσῃς κάνοντας αὐτὴ τὴ μικρὴ ὑποχώρησι, θὰ μείνω κοντά σου εὐτυχισμένη γιατὶ δείχτηκα δυνατή, καὶ γιατὶ νίκησα τοὺς δισταγμούς, ἀκόμα γιατὶ μοῦ ἔδειξες τὴν ἀγάπη σου μὲ μιὰ θυσία. Φυσικὰ δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ βιάσω νὰ δεχτῇς. Δὲν σοῦ λέω πόσο χρήσιμα θὰ μᾶς εἶναι αὐτὰ τὰ χρήματα, οὔτε πόσο ἡ ζωή μας θὰ ἀλλάξῃ. Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν θὰ μὲ κρατήσῃς κοντά σου ἢ ὄχι. Ἐμπρός, Πέτρο, σκέψου σὰν ἄντρας».

Ἡ Ὑβόννη σώπασε καὶ ξάπλωσε στὸ ντιβάνι κλείνοντας τὰ μάτια σὲ μιὰν ἀνάπαυσι χωρὶς σκέψι, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα. Ὁ Πέτρος τὴν κυττοῦσε. Τοῦ ἔκαν' ἐντύπωσι ἡ γαλήνια ἔκφρασι ποὺ εἶχε ἁπλωθῇ στὸ πρόσωπό της. Ποτὲ δὲν περίμενε τόση ζωτικότητα καὶ τόση ἀποφασιστικότητα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἥσυχη μέχρι σήμερα γυναικούλα. Ὕστερα σηκώθηκε κι' ἔκανε βόλτες. Ἡ ἀγάπη κ' ἡ τιμὴ σκεφτότανε. Ἀγάπη γι' αὐτὸ τὸ πλάσμα ποὺ τοῦ παράστεκε σύντροφος στὸν δύσκολο δρόμο τῆς ζωῆς, ποὺ τὸν παρηγόρησε σ' ὅλες τὶς δύσκολες στιγμές, ποὺ μοιράστηκε μαζύ του τὶς λιγοστὲς χαρές, ποὺ τὸν ξεκούραζε μὲ τὶς ἁβρὲς τρυφερότητες κάθε φορὰ ποὺ ἀπογοητευότανε. Ἡ ἀγάπη ποὺ ἦτανε ἥρεμη καὶ γλυκειά, ἐμψυχώτρια σὲ κάθε του καινούργιο ἀγῶνα, σὲ κάθε προσπάθεια. Ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό του ἡ Ὑβόννη, τὴν ἔνοιωθε πάντα μαζύ του ἕναν ἀγαπημένο καὶ γλυκὸ σύντροφο μὲ ἁπαλὴ φωνὴ καὶ βελουδένια χέρια.

Κ' ἡ τιμὴ ποὺ τὴ λάτρεψε σὰ μιὰν ἱερὴ παράδοσι, ποὺ τὴν ἐκράτησε πάντα γιὰ σύμβολο στὴν πάλη τῆς ζωῆς χρησιμοποιῶντας την γιὰ τὸ καλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ φτωχά του ἐφόδια, ἡ τιμὴ ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ σταθῇ δίπλα στοὺς ἄλλους μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, γιομᾶτος ὑπερηφάνεια κ' ἱκανοποίησι ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἱδρωμένων συναγωνιστῶν, ἡ τιμὴ ποὺ τοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ παλαίψῃ σὰν ἴσος πρὸς ἴσον μὲ τὸν καθένα.

Ὄχι. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Πέτρος. Μπορεῖ νὰ τὸ νόμιζε δειλία, καὶ τὸ καταλάβαινε καλὰ πὼς θὰ τὴν ἔχανε. Θὰ ἔμενε μόνος μὲ τὴν καρδιὰ ματωμένη, μὲ ἀναμνήσεις ποὺ θὰ τὸν βασανίζανε ἴσως σὲ ὅλη τὴ ζωή, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πουλήσῃ τὸ μόνο ἀγαθὸ ἀπάνω στὸ ὁποῖο βασιζότανε ὅλη του ἡ ὕπαρξι, μαζὺ μὲ τὴν φτώχεια του.

Τὴν κύτταξε ὅπως κοιμώτανε. Μιὰ ἀθῶα, σχεδὸν παιδικὴ ἔκφρασι, εἶχε πλαισιώσει τὸ πρόσωπό της. Πατῶντας στὶς μύτες πλησίασε, ἔσκυψε ἀπάνω της καὶ ἀπόθεσε ἕνα τελευταῖο φίλημα στὰ μισόκλειστα χείλια της. Τὰ μάτια του λαμπυρίζανε ἀπὸ κάποιαν ὑγρὴ συγκίνησι ποὺ δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμα κλάμα.

Ὕστερα, τὸ ἴδιο σιγὰ κι' ἀνάλαφρα, πῆρε ἀπὸ τὸ συρτάρι του τὰ χαρτιά του, τὴν ξανακύτταξε σχεδὸν κρυφά, κι' ἀνοίγοντας τὴν ἐξώπορτα βγῆκε στὸν δρόμο καὶ χάθηκε πέρα, μακρυά, μέσ' τὸ σκοτάδι...

ΓΚΑΣΤΟΝ ΒΑΛΜΕΡ

Κάθησε στὸ ντιβάνι με μια παγερώτατη ψυχραιμία καὶ τὸν κυττοῦσε

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β΄ Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΤΣΑΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Θ. ΔΟΓΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Στὶς 6 Μαΐου 1896 στὴ Μητρόπολι τῆς Μόσχας γίνεται μεγαλοπρεπὴς ἡ στέψις τοῦ νέου τσαρικοῦ ζεύγους, τοῦ Νικολάου Β΄ καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας Θεοδωρόβνας. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ὁ Τσάρος παίρνει στὰ χέρια του τὸ ἱερὸ σκῆπτρο, τὸ σκῆπτρο τοῦ γλυστρᾷ, πέφτει καὶ κυλιέται χάμω στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας. Κακὸς οἰωνὸς γιὰ τὸ νέο Τσάρο νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν ὥρα τῆς στέψεως τὸ σκῆπτρο... Τὸ 1904 ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα ἔφερε στὸν κόσμο τὸ πρῶτο ἀγόρι της. Ἡ χαρά της γι' αὐτὸ εἶνε ἀπερίγραπτη. Ἀλλὰ δέκα μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν γέννησί του, ὁ μικρὸς Διάδοχος παθαίνει μιὰ φοβερὴ αἱμορραγία. Οἱ γιατροὶ σὲ λίγο διαπιστώνουν, ὅτι ὁ Διάδοχος τοῦ ρωσσικοῦ θρόνου πάσχει ἀπὸ τὴν φοβερὴ ἀρρώστεια αἱμοφιλία ποὺ εἶνε ἀνίατος Στὸ μεταξὺ ὁ παπᾶ Γκαπὸν ὀργανώνει σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ὀχράνα μιὰ μεγάλη διαδήλωσι ποὺ θὰ μεταβῇ στ' ἀνάκτορα γιὰ νὰ ἐκφράσῃ στὸν Τσάρο τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τοῦ λαοῦ καὶ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ μοιράσῃ τὰ φεουδαρχικὰ κτήματα τῶν εὐγενῶν στοὺς φτωχούς. Ἀλλὰ στὶς μεγάλες λαϊκὲς συγκεντρώσεις ποὺ ὀργανώνει, ὁ παπᾶ Γκαπὸν βγάζει πύρινους λόγους. Τοὺς λόγους αὐτοὺς τοὺς ἀκούει ἕνας ταγματάρχης τῆς ἀστυνομίας, ἀνήσυχος δὲ σπεύδει στὸν φρούραρχο τῆς Πετρουπόλεως στρατηγὸ Φουλόν, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Ὁ στρατηγὸς ὅμως τὸν καθησυχάζει, λέγοντας ὅτι ἀπὸ τὸν Γκαπὸν δὲν κινδυνεύει καθόλου ἡ ἔννομος τάξις.

Κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ παππᾶς εἶνε πράκτωρ τῆς Ὀχράνας. Ἔτσι τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς (8 Ἰανουαρίου 1905) μυριάδες λαοῦ κατευθύνονται εἰρηνικὰ καὶ ντυμένοι τὰ γιορτινά τους πρὸς τ' ἀνάκτορα. Ἐκεῖ ὅμως ἔχει παραταχθῆ στρατὸς γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ πλήθη νὰ πλησιάσουν. «Πίσω» φωνάζει ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός.

6ον

Ἀπὸ τὰ πλήθη ἀποσπῶνται τότε μερικοὶ νέοι—οἱ πιὸ θαρραλέοι—καὶ κρατῶντας στὰ χέρια τους λευκὰ μαντήλια τρέχουν πρὸς τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς φωνάζουν:

«Μὴ μᾶς χτυπᾶτε, ἀδέλφια... μὴ μᾶς χτυπᾶτε...θέλουμε μόνον τὸν πατερούλη Τσάρο νὰ δοῦμε».

Καὶ τώρα ἀκούγεται ἡ δυνατή, βαρειὰ φωνὴ τοῦ παπᾶ Γκαπόν:

«Κανεὶς μὴ τολμήσῃ νὰ πυροβολήσῃ. Ἀλλοίμονο σὲ κείνους ποὺ θ' ἀποπειραθοῦν νὰ ὑψώσουν τὰ ὅπλα τους ἐναντίον τῶν εἰκόνων τοῦ Τσάρου».

Ἐκεῖνοι ποὺ προηγοῦνται τῆς διαδηλώσεως, διστάζουν νὰ προχωρήσουν. Ἀπὸ πίσω ὅμως ἀκούγονται φωνὲς διαμαρτυρίας. Τὰ πλήθη ποὺ ἀκολουθοῦν τοὺς πρώτους δὲν βλέπουν τί γίνεται ἐμπρός. Γι' αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν γιατὶ ἡ διαδήλωσις σταμάτησε. Ἀνυπομονοῦν καὶ σπρώχνουν γιὰ νὰ φθάσουν τὸ ταχύτερον μπρὸς στ' ἀνάκτορα καὶ νὰ δοῦν τὸν Τσάρο.

Ἔτσι τὰ κύματα τοῦ κόσμου, ποὺ ἀκολουθοῦν πιέζουν ἀσυναίσθητα τὶς πρῶτες σειρὲς τῆς διαδηλώσεως πρὸς τὰ ἐμπρός...πρὸς τοὺς στρατιῶτες. Ὁ ἀξιωματικὸς φωνάζει ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ φωνή, ποὺ ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπελπισία τὴν κάνουν νὰ μὴ ἔχῃ πιὰ τίποτε τὸ ἀνθρώπινο: «Πίσω». Ἀλλὰ ἡ φωνὴ χάνεται μέσα στὴ βουὴ τοῦ κόσμου ποὺ πλησιάζει καὶ τώρα ὁ ἀξιωματικὸς μπροστὰ στὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθοῦν οἱ στρατιῶτες του ἀπὸ τὰ πλήθη. διατάσσει: «Πῦρ».....»

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὅλη ἡ πλατεῖα τῶν ἀνακτόρων εἶνε σκεπασμένη μὲ νεκρούς, μὲ ψυχορραγοῦντας μὲ πληγωμένους. Τὰ πλήθη φεύγουν πανικόβλητα. Κραυγὲς τρόμου, θυμοῦ καὶ ἀπογνώσεως γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἐνῷ ὅμως ὁ λαὸς μὲ σπαραγμὸ καὶ μὲ θρήνους στρέφεται πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ φύγῃ, γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ σωθῇ, ξαφνικὰ ἡ αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ ἀνοίγει στὶς τάξεις της ἕναν διάδρομο καὶ ἀπὸ τὸν διάδρομο αὐτὸ ξεχύνονται μὲ γυμνὰ τὰ σπαθιά τους οἱ κοζάκοι.

«Οἱ κοζάκοι...οἱ κοζάκοι» οὐρλιάζουν τώρα τὰ πλήθη κυριευμένα ἀπὸ τρόμο ἀπερίγραπτο.

Δέκα λεπτὰ ἀργότερα ἡ πλατεῖα ἔχει τελείως ἐρημωθῆ. Πάνω ὅμως στὸ πλακόστρωτο ἁπλώνονται παντοῦ μαῦρες κηλίδες — τὰ κορμιὰ τῶν σκοτωμένων.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ Πετρούπολις θρηνεῖ 400 νεκρούς.

Ὁ παπᾶ Γκαπὸν δὲν βρίσκεται μεταξὺ τῶν νεκρῶν. Ἀλλὰ πολὺ σκληρότερο, πολὺ πιὸ δίκαιο τέλος τοῦ ἐπιφυλάσσει ἡ μοῖρα. Γλύτωσε ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν στρατιωτῶν καὶ τοὺς σπαθισμοὺς τῶν κοζάκων. Τὸ θέαμα ὅμως τῆς σφαγῆς ποὺ ἀντίκρυσε, τὸν γιάτρεψε ὁριστικὰ ἀπὸ τὶς μεγαλομανεῖς ἰδέες, ποὺ τοῦ εἶχαν σηκώσει τὰ μυαλά.

Ταπεινός, μετανοιωμένος τὸ ἄλλο πρωΐ, παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία. Ὁ Γερασίμωφ ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ τὸν ἀπείλησε, ὅτι θὰ τὸν στείλῃ στὴν Σιβηρία, στὸ τέλος τὸν συγχωρεῖ. Ἔτσι ὁ παπᾶ Γκαπὸν ξαναρχίζει πάλι τὸ παληό του ἔργο: τὸ ἔργο τοῦ καταδότου. Τώρα ὅμως ἡ μεθυστικὴ φαντασίωσις τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ἔπαψε πιὰ νὰ τὸν θερμαίνῃ ἔχασε μὲ μιᾶς τὴν δημαγωγικὴ του δύναμι. Εἶνε κουρασμένος καὶ ἡ καρδιά του ἔχει παγώσει: Σ' ἕναν μόνο θεὸ πιστεύει πιά: στὸ χρῆμα. Καὶ γιὰ τὸ χρῆμα παραδίδει στὴν ἀστυνομία τὰ σχέδια τῶν φίλων του ἐπαναστατῶν. Γιὰ τὸ χρῆμα παραδίδει στὴν ἀστυνομία καὶ τοὺς ἀρχηγούς των. Ἐπὶ τέλους οἱ σύντροφοί του ἀνακαλύπτουν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ καταδότης τους. Καὶ μιὰ νύχτα—τὸν Μάϊο τοῦ 1905 — μπαίνουν στὸ σπίτι του. Ὁ Γκαπὸν δειλὸς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου πέφτει στὰ γόνατα καὶ παρακαλεῖ ἐκείνους, ποὺ ἐπὶ ἔτη ἐπρόδιδε νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν. Οἱ τρομοκράται ὅμως τὸν κρεμοῦν μέσα στὸ δωμάτιό του. Ἐκεῖ τρεῖς μῆνες ὁλόκληρους μένει κρεμασμένος καὶ σαπίζει τὸ πτῶμα τοῦ παπᾶ Γκαπόν, ἕως ὅτου τὸ βρῆκε ἐπὶ τέλους ἡ ἀστυνομία καὶ τὸ ἔθαψε.

Ο ΡΩΣΟ·Ι·ΑΠΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

Ὁ πόλεμος τοῦ 1904 — 1905 ποὺ ἄναψε στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ μεταξὺ τῆς τσαρικῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, ἦταν ἀπὸ τὶς τρομερὲς ἐκεῖνες συγκρούσεις, στὶς ὁποῖες παίζεται πραγματικὰ ἡ τύχη ὁλοκλήρων λαῶν, παίζεται ἡ ζωή τους, ἡ ἐλευθερία τους. Κι' ἀλήθεια ἡ Ἰαπωνία στὴν σύγκρουσι αὐτὴ πρὸς ἕναν τρομερὸ ἀντίπαλο, ἔπαιζε ὅλη της τὴν κρατικὴ ὑπόστασι. Ἂν δὲν νικοῦσε, θὰ ἐξηφανίζετο ὡς ἐλεύθερο κράτος ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Μὲ τὴν συναίσθησι αὐτή, ὅτι ἄρχιζε ἕναν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ὅλων, ξεκίνησε ὁ Ἰαπωνικὸς λαὸς ἀπὸ τὰ νησιά του γιὰ νὰ διώξῃ μὲ τὰ ὅπλα τὸν Ρῶσο ἀπὸ τὴν Κορέα καὶ τὴν Μαντζουρία, ἀπὸ τὰ ἐδάφη δηλαδὴ ἐκεῖνα χωρὶς τὴν κατοχὴ καὶ τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν ὁποίων οἱ Ἰάπωνες δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν. Αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς τραγικὲς καὶ πιὸ χαρακτηριστικὲς πλευρὲς τοῦ Ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου. Λεία τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἦσαν ὄχι τὰ ρωσικὰ ἢ ἰαπωνικὰ ἐδάφη, ἀλλὰ ξένες χῶρες, ἡ Κορέα καὶ ἡ Μαντζουρία.

Πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῶν νεωτέρων χρόνων παρουσιάστηκε τόσο ἀπροκάλυπτα κατακτητικὸς ἕνας πόλεμος. Οἱ κάτοικοι τῆς Κορέας καὶ τῆς Μαντζουρίας, ἀνίκανοι νὰ ὑπερασπισθοῦν τὶς χῶρες τους, παρέμειναν τραγικοὶ θεαταὶ στὴν πάλη αὐτή, μεταξὺ τῶν Ρώσων καὶ τῶν Ἰαπώνων ἀπὸ τὴν ἔκβασι τῆς ὁποίας ἐξηρτᾶτο ἂν ἡ πατρίδα τους θὰ περιήρχετο στὴν κυριαρχία τοῦ Τσάρου ἢ τοῦ Μικάδου.

Ἀλλὰ ὁ ρωσοϊαπωνικὸς πόλεμος ἀπεκάλυψε ἀκόμη στὴν κατάπληκτη παγκόσμιο κοινὴ γνώμη καὶ τὸν ρωσικὸ κολοσσὸ σὰν ἕνα κολοσσὸ μὲ γυάλινα πόδια. ἕναν κολοσσὸ ἕτοιμο νὰ καταρρεύσῃ. Τὸ ἀπίστευτο ὅμως ἦταν. ὅτι ὄχι μόνον οἱ ξένοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἰθύνοντες τὸ ρωσικὸν κράτος δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ πόσο τὸ κράτος αὐτὸ εἶχε γεράσει. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ τρομερὴ δοκιμασία τοῦ πολέμου μὲ τὴν Ἰαπωνία, μιὰ δοκιμασία ἀπεριγράπτων καταστροφῶν, γιὰ νὰ καταλάβουν, ὄχι ὅλοι—ἰδίως ὄχι ὁ Τσάρος — ἀλλὰ μερικοί, ἐλάχιστοι Ρῶσσοι πόσον εἶχε ἐξασθενήσει, πόσον βαθειὰ εἶχε ραγίσει τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ρωσίας τῶν Ρομανώφ.

Γιατί ἔγινε ὁ ρωσοϊαπωνικὸς πόλεμος; Διότι ἡ μὲν τσαρικὴ Ρωσία στὴν προσπάθειά της νὰ ἐξασφαλίσῃ λιμένες καὶ ναυτικὲς βάσεις στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, ποὺ νὰ μὴ παγώνουν τὸν χειμῶνα, εἶχεν ἀνάγκη τῆς Μαντζουρίας καὶ τῆς Κορέας, ἐνῷ ἡ Ἰ-

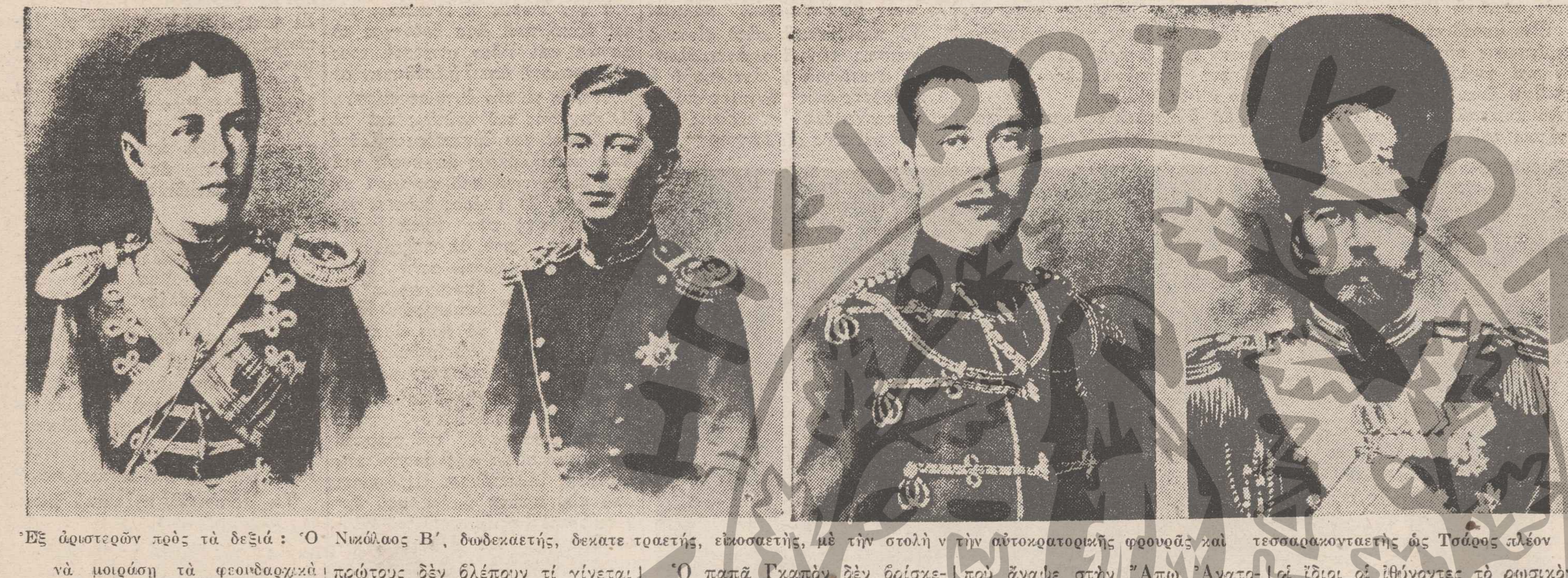

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Ὁ Νικόλαος Β΄, δωδεκαετής, δεκατετραετής, εἰκοσαετὴς, μὲ τὴν στολὴ ν τὴν αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς καὶ τεσσαρακονταετὴς ὡς Τσάρος πλέον

Κοκτέιλ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Χωρὶς τὴν εἰλικρίνεια δὲν ὑπάρχει δύναμις.

* * *

Ὅποιος ἀνέχεται τοὺς πάντας, δὲν ἐκτιμᾶ κανένα.

* * *

Σὲ ὅσους ἔχουν συνηθίσει τὸ κακό, τὸ καλὸ προξενεῖ λύπη.

* * *

Κάθε κακία εἶναι πάντα γέννημα κάποιας ἀδυναμίας.

ΤΟΜΑΖΕΟΣ

ΕΒΡΑΪΚΑ

Τὸ ξενοδοχεῖο τῆς μικρῆς πόλεως εἶνε γεμᾶτο. Ὁ Δαβὶδ δὲν βρίσκει ποῦ νὰ κοιμηθῇ. Ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεός, παρουσιάζεται ξαφνικὰ ὁ Ἱεροβοάμ.

—Ἐσὺ ἐδῶ ;

—Ναί. Ἀλλὰ πάω νὰ τρελλαθῶ. Δὲν βρίσκω δωμάτιο.

—Ἐγὼ ἔχω ἕνα μὲ δυὸ κρεββάτια. Ἀλλὰ εἶνε καὶ ἡ γυναῖκα μου μαζί.

—Δὲν μποροῦμε νὰ οἰκονομηθοῦμε κι' οἱ τρεῖς ;

—Πῶς δηλαδή ;

—Νὰ μὲ πάρῃς στὸ κρεββάτι σου.

—Ἀδύνατο. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ μὲ ἄλλον. Γι' αὐτὸ πῆρα δύο κρεββάτια.

—Τότε ξέρεις τί νὰ γίνῃ ;

—Τί ;

—Κοιμήσου σὺ στὸ ἕνα καὶ κοιμᾶμαι ἐγὼ στὸ ἄλλο μὲ τὴ γυναῖκα σου....

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Τὸ σκοτάδι μοῦ δίνει φτερά,
ποὺ τὸ φῶς μοῦ τὰ παίρνει·
κι' εἶναι πάντα γιὰ μὲ θλιβερά,
ὅσα ἡ μέρα μοῦ φέρνει.

* * *

Τὸ σκοτάδι μ' ὑψώνει καὶ ζῶ
μὲ τὰ πνεύματα μόνος,
τὶς νυχτιές, ποὺ αἰσθητὸς λη-
(θαργεῖ
τῆς ἡμέρας ὁ πόνος!

* * *

Στὸ σκοτάδι ἁρμονίζω ρυθ-
(μοὺς
κι' ὀμορφιὲς μ' ὅσια κι' ἅγια
κ' οἱ γυμνοὶ μὲ φιλοῦν λυρισμοί,
ὅλο ἀγάπη καὶ μάγια.

* * *

Στὸ σκοτάδι ξηγῶ σιωπηλὸς
τὸ φρικτὸ μεγαλεῖο
τ' οὐρανοῦ· κι' ἀπ' τὴν πόρτα
(περνῶ
τὴ χρυσῆ, πρὸς τὸ Θεῖο !

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

ΧΩΡΑΤΑ

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ (στὸν ὀδοντίατρο) : Ὁρκίζεσθε ὅτι θὰ μοῦ βγάλετε τὸ δόντι, ὁλόκληρο τὸ δόντι καὶ μόνον τὸ δόντι ;

* * *

—Γιατί, Γιαννάκη, ἔδειρες τὸ ἀδελφάκι σου ;...

—Γιατί μ' ἔδειρε κι' αὐτός... ὕστερα ! ...

* * *

—Πᾶνε ἀκριβῶς δώδεκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲ ἕνα παληὸ κοστοῦμι καὶ τώρα ἐγύρισα μὲ ἕνα ἑκατομμύριο!

—Καλά, ἀλλὰ τί διάολο θὰ τὰ κάνῃς τόσα κουστούμια ;...

* * *

—Πολλὲς φορὲς βρέθηκα σὲ μιὰ κατάστασι τόσο κρίσιμη, ὥστε δὲν εἶχα ν' ἀγοράσω οὔτε ἕνα τσιγάρο !

—Φαντάζομαι τὴν ἀπελπισία σου.

—Νὰ σοῦ πῶ, δὲν μ' ἔνοιαζε καὶ τόσο γιατί δὲν καπνίζω !

* * *

—Ὅταν βγαίνω τὸ βράδυ ἔξω, ἡ γυναῖκα μου δὲν μοῦ μιλάει ἐπὶ τρεῖς μέρες.

—Καὶ βγαίνεις συχνά ;

—Κάθε τρεῖς μέρες...

* * *

—Μπαμπᾶ, εἶδες αὐτὸν τὸν ταχυδακτυλουργὸ πῶς κάνει ἕνα εἰκοσάφραγκο σὲ μεταξωτο μανδῆλι ;

—Αὐτό, παιδί μου, δὲν εἶναι τίποτα. Ἡ μητέρα σου ἕνα πεντακοσάρικο τὸ κάνει... καπέλο !...

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ἔρωτας, ὅταν δὲν εἶναι τὸ πρότυπον τῆς ἀγαθότητος, εἶναι τὸ μεγαλύτερο βάσανο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

* * *

Ὁ γάμος εἶναι λοταρία, στὴν ὁποία οἱ ἄνδρες διακυβεύουν τὴν ἐλευθερία τους κ' οἱ γυναῖκες τὴν εὐτυχία τους.

ΕΥΓ. ΣΥΗ

* * *

Ἡ πιὸ θελκτικὴ ἐξομολόγησις γιὰ μιὰ ἀνώτερη γυναῖκα εἶναι τὸ νὰ τὰ χάσῃ μπροστά της ἕνας ἔξυπνος ἄνδρας.

ΝΙΝΟΝ ΝΤΕ ΛΑΝΚΛΟ

* * *

Οἱ γυναῖκες δὲν δίνουν στὴ φιλία, παρὰ ὅ,τι δανείζονται ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

ΣΑΜΦΟΡ

* * *

Οἱ ἄνδρες λένε γιὰ τὶς γυναῖκες ὅ,τι θέλουν. Κ' οἱ γυναῖκες κάνουν τοὺς ἄνδρες ὅ,τι τοὺς ἀρέσει.

ΑΡΝΟΛΔ

* * *

Ἡ μητρότης δὲν μπορεῖ νὰ περιλάβῃ ὅλη τὴν εὐτυχία τῆς γυναίκας.

ΖΕΡΑΡ ΝΤ' ΟΥΒΙΛ

* * *

Ὁ ἔρως εἶνε τὸ ἰσχυρότερο ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη γιατὶ προσβάλλει συγχρόνως τὸ κεφάλι, τὴν καρδιὰ καὶ τὸ σῶμα.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

απωνία ἀκριβῶς τὶς ἴδιες περιοχὲς ποὺ ἔκειντο ἀπέναντι ἀπὸ τὰ νησιά της, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὸν πλεονάζοντα πληθυσμό της, ποὺ ἀσφυκτιοῦσε στὰ ἰαπωνικὰ ἐδάφη καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀγορὰν τῆς Κορέας καὶ τῆς Μαντζουρίας ἀποκλειστικὰ στὸ δικό της ἐμπόριο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ βασικὴ αἰτία τοῦ πολέμου, μία αἰτία ποὺ ἦταν φανερὸ ὅτι μιὰ μέρα θὰ ὡδηγοῦσε σὲ σύγκρουσι τὶς δύο αὐτὲς δυνάμεις. Αὐτὸ τὸ ἔβλεπαν οἱ Ἰάπωνες, τὸ ἔβλεπαν καὶ οἱ Ρῶσοι·

Ἐν τούτοις, οἱ Ἰάπωνες ὅταν πιὰ ἐπείσθησαν ὅτι κάθε συμβιβασμὸς μὲ τὴν Ρωσία ἦταν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδύνατος ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὸν ἀναπόφευκτο πλέον πόλεμο, μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις. Οἱ Ρῶσοι ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ νόμιζαν, ἤλπιζαν, ὅτι μποροῦσε ἡ ἔνοπλος ρῆξις ν' ἀποφευχθῇ. Οἱ προπαρασκευές τους παρουσίαζαν μιὰ καθυστέρησι τόσον ἀσυγχώρητη, ὥστε καὶ μόνον αὐτὴ θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν κατάστασι, ποὺ βασίλευε στὴν τσαρικὴ Ρωσία.

Εἶνε μοναδικὴ στὴν ἱστορία ἡ περίπτωσις αὐτὴ Κράτους, ποὺ ἂν καὶ γνωρίζῃ, ὅτι πρόκειται νὰ ἔχῃ ἕναν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο, παραλείπει ἐν τούτοις καὶ τὶς πιὸ στοιχειώδεις ἐνέργειες γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τῶν πολεμικῶν του δυνάμεων.

Πράγματι τὸ ρωσικὸ ναυτικὸ ἐπιτελεῖο, ὅταν ἐπληροφορήθη κατὰ τὸ 1895, ὅτι ἡ Ἰαπωνία ἐσκόπευε μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1903 νὰ ἔχῃ τριπλασιάσει τὴν δύναμι τοῦ στόλου της, ἐζήτησε ἐπιμόνως ἀπὸ τὴν κυβέρνησι νὰ ἐγκρίνῃ ἕνα εὐρύτατο πρόγραμμα νέων ναυπηγήσεων, ὥστε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1903 ἡ Ρωσία νὰ ἔχῃ ἐξασφαλίσει ὑπεροπλία στὸν Εἰρηνικό, ἀπέναντι τῶν Ἰαπώνων.

Πέρασαν τρία ὁλόκληρα χρόνια καὶ μόνον κατὰ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1898 ὁ Τσάρος ἐδέχθη νὰ ἐγκρίνῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐπιτελείου του.

Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ποὺ προέβλεπε τὴν ἐνίσχυσι τοῦ ρωσικοῦ στόλου τοῦ Εἰρηνικοῦ μὲ 55 νέα σκάφη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ πέντε θὰ ἦσαν μεγάλα θωρηκτὰ καὶ τὰ 6 θωρηκτὰ καταδρομικά, ἄρχισε μὲν νὰ ἐκτελῆται ἀμέσως, δὲν τελείωσε ὅμως ποτέ...

Ἕνα ἄλλο ἐπίσης χαρακτηριστικὸ δεῖγμα τῆς ἀδυναμίας τῶν τότε κυβερνητῶν τῆς Ρωσίας ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ φοβερὸ κίνδυνο, ποὺ ἀπειλοῦσε ὄχι μόνον τὴν χώρα, ἀλλὰ καὶ τὸ καθεστὼς εἶνε τὸ ἑξῆς περιστατικό: Λίγες μόλις ἑβδομάδες πρὶν κηρυχθῇ ὁ πόλεμος τοὺς προσεφέρθησαν πρὸς ἀγορὰν τὰ δύο ἰσχυρότατα καταδρομικὰ «Μορένο» καὶ «Νιβαντάβια».

Τὰ δύο αὐτὰ πολεμικὰ εἶχαν παραγγελθῇ στὰ Ἰταλικὰ ναυπηγεῖα ἀπὸ τὴν Ἀργεντινή. ἦσαν δὲ ἤδη ἕτοιμα τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1903. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπειδὴ ἡ Ἀργεντινή, διὰ λόγους ποὺ δὲν ἐνδιαφέρει ἐδῶ νὰ ἀναφέρουμε, ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὰ παραλάβῃ, τὰ Ἰταλικὰ ναυπηγεῖα ἐπρότειναν στὴν Ρωσικὴν κυβέρνησι, ποὺ εἶχε ἀκόμη ἀνεκτέλεστο τὸ ναυτικό της πρόγραμμα νὰ τ' ἀγοράσῃ.

Αὐτὴ ἀρνήθηκε, ἂν καὶ εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ ἰσχυρὰ σκάφη, ἂν καὶ εἶχε πληροφορηθῆ, ὅτι ἡ Ἰαπωνία κατέβαλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ ν' ἀγοράσῃ αὐτὴ τὰ δύο θωρηκτά. Καὶ ἀρνήθηκε γιατὶ τῆς φάνηκε πολὺ ἀκριβὴ ἡ τιμή....

Στὸ τέλος ἅμα ἡ Ρωσσία ἀπέκρουσε τὴν προσφορά, παρουσιάστηκε ἀμέσως ἡ πτωχὴ Ἰαπωνία καὶ τὰ πῆρε. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ πολεμικά, ποὺ οἱ Ἰάπωνες βάπτισαν «Νιχὶν» καὶ «Κοσσούγκα» ἔπαιξαν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὸν Ρωσοϊαπωνικὸ πόλεμο.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶναι ὁ καθρέπτης τῶν δύο ἀντιπάλων. Αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης πῶς ἀντιμετώπιζαν τὴν ἐπερχομένη σύγκρουσι οἱ Ρῶσοι καὶ πῶς οἱ Ἰάπωνες

Ἡ Τσαρίνα, κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν ὡς σύζυγος καὶ μητέρα εὐτυχισμένη, παίζει στὸν κῆπο τῶν ἀνακτόρων μὲ τὶς θυγατέρες της καὶ μὲ τὸν μικρὸ Τσάρεβιτς ποὺ διακρίνεται δεξιὰ στὴν εἰκόνα

Φυσικὰ μὲ τέτοιες συνθῆκες ἦταν ἀναπόφευκτη ἡ ρωσικὴ συντριβή, ἦταν ἀναπόφευκτος ὁ ἰαπωνικὸς θρίαμβος. Ἀλλὰ ἀκριβῶς ἡ ἔκτασι ποὺ πῆρε ἡ στρατιωτικὴ κατάρρευσις τῆς Ρωσίας κατὰ τὸν Ρωσοϊαπωνικὸν πόλεμον οἱ τρομερὲς ἧττες ποὺ ὑπέστη ὁ ρωσικὸς στρατός, ἡ τραγικὴ τύχη τῶν περισσοτέρων στρατιωτικῶν ἡγετῶν τῆς ἀγανοῦς αὐτοκρατορίας, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰ ἱστορία γεμάτη ἀπὸ βαθειά, συγκλονιστικὴ δραματικότητα, μιὰ ἱστορία ποὺ περιέχει πολλὰ διδάγματα γιὰ τοὺς λαούς·

Ἀφοῦ οἱ Ρῶσσοι ἄφησαν τὴν Ἰαπωνία νὰ ἐξοπλίζεται, χωρὶς νὰ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀντιληφθοῦν τὸν κίνδυνο ποὺ ἀπετέλουν γιὰ τὴν Ρωσία οἱ ἐντατικοὶ αὐτοὶ ἐξοπλισμοὶ ἅμα βρόντησε τὸ κανόνι καὶ εἶδαν μπροστά τους τὴ ντρομερὴ ἀπειλή, βρέθηκαν σὲ ἀδυναμία νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουν. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κράτους καὶ οἱ σύμβουλοί του δὲν μπόρεσαν, οὔτε τοὺς καταλλήλους ἀρχηγοὺς γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τοῦ πολέμου νὰ ἐκλέξουν. Ὁ Τσάρος διώρισε γενικὸ ἀρχηγὸ τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων, ποὺ θὰ πολεμοῦσαν κατὰ τῶν Ἰαπώνων στὴν Μαντζουρία, τὸν ἀποτυχημένο ὑπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν Κουροπάτκιν. Σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσε ὅμως ἡ ἀτυχὴς αὐτὴ ἐκλογὴ ὁ Νικόλαος Β΄ κατέστησε καὶ τελείως ἀδύνατη τὴν ἑνιαία διεύθυνσι τῶν ἐπιχειρήσεων, γιατὶ ὥρισε συναρχηγὸ τοῦ στρατοῦ τὸν ἀντιβασιλέα τῆς ἀνατολικῆς Σιβηρίας Ἀλεξιέγεφ. Πράγματι ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ἄρχισε ὁ πόλεμος, μεταξὺ τοῦ Κουροπάτκιν καὶ τοῦ Ἀλεξιέγεφ δημιουργήθηκε μία ὀξυτάτη ἀντίθεσις ποὺ εἶχεν ὡς συνέπεια, τὶς διαταγὲς τοῦ Κουροάτκιν νὰ τὶς ἀναιρῇ ὁ Ἀεξιέγεφ.

Στὸ μεταξὺ ὁ Τσάρος προσεύχεται, προσεύχεται ἀδιάκοπα μέσα στὶς ἱστορικὲς ἐκκλησίες τῆς Μόσχας καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ εὐλογήσῃ τὸν στρατό του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν νίκη· Καὶ μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ἡ πρὸς τὸν Παντοδύναμο πίστις εἶνε τὸ καλύτερο κατὰ τῶν Ἰαπώνων ὅπλο, τρέχει κάθε μέρα στὸ τρατὸ τῆς Μόσχας κα ἰμοιράζει στοὺς στρατιῶτες του μικρὲς εἰκόνες ἁγίων γιὰ νὰ τοὺς δώσουν θάρρος καὶ δύναμι στὴν μακρυνὴ καὶ δύσκολη ἐκστρατεία.

Κανεὶς Ρῶσος φαντάρος δὲν φεύγει χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ μικρό του εἰκόνισμα. Πολλοὶ ὅμως φεύγουν χωρὶς ὅπλα....

Μόνον ὅμως μὲ εἰκονίσματα. ὁ Ρωσικὸς στρατὸς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ νικήσῃ, μ' ὅλον ὅτι πολεμᾶ μὲ ἀξιοθαύμαστο ἡρωϊσμό. Σὲ τρεῖς μεγάλες μάχες οἱ Ἰάπωνες νικοῦν τοὺς ἀντιπάλους των, στὴν Μαντζουρία. Τὸ Πὸρτ-Ἀρθούρ, τὸ μεγάλο πολεμικὸ λιμάνι τῆς Ρωσίας, στὴν ἄκρα τῆς χερσονήσου τοῦ Λιάο-Τοὺγκ περικυκλωμένο ἀπὸ ξηρᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνας, εἶνε καταδικασμένο νὰ παραδοθῇ.

Ὁ Ρωσικὸς στόλος τοῦ Εἰρηνικοῦ, ποὺ εἶνε κλεισμένος μέσα στὸν ναύσταθμο τοῦ Πὸρτ-Ἀρθούρ, ἐπειδὴ βλέπει ὅτι πολὺ γρήγορα ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως θ' ἀναγκασθῇ νὰ ὑποκύψῃ, κι' ἐπειδὴ θέλει μὲ κάθε θυσία ν' ἀποφύγῃ τὴν αἰχμαλωσία, ἐπιχειρεῖ μιὰ σκοτεινὴ θυελλώδη νύχτα ν' ἀνοιχτῇ στὸ πέλαγος καὶ νὰ σπεύσῃ πρὸς τὸ Βλαδιβοστὸκ ζητῶντας ἐκεῖ καταφύγιο·

Τὰ Ἰαπωνικὰ πολεμικὰ ὅμως τὸν προφθάνουν. Συνάπτεται ναυμαχία τῆς κιτρίνης θαλάσσης, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ρωσικὸς στόλος τοῦ Εἰρηνικοῦ ὑφίσταται συντριπτικὴ ἧττα. Τὰ περισσότερα πλοῖα του βυθίζονται. Ἐλάχιστα κατορθώνουν μὲ μεγάλες ἀβαρίες νὰ γυρίσουν στὸ Πὸρτ-Ἀρθούρ.

Ἔτσι τώρα δὲν ἀπομένει στὴν τσαρικὴ Ρωσία παρὰ μόνον ὁ στόλος τῆς Βαλτικῆς, ἀποτελούμενος ἀπὸ πολυάριθμα μὲν ἀλλὰ τελείως ἑτερογενῆ σκάφη. Τὰ περισσότερα εἶνε παμπάλαια, ἐλάχιστα εἶνε καινουργῆ, τὰ δὲ πληρώματά των ὅλα τελείως ἀγύμναστα, χωρὶς καμμία πεῖρα μοντέρνου ναυτικοῦ πολέμου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὸ προσεχές.

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΣΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΓΙΑ

ΚΟΙΤΙΔΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ

Ἡ Χερσόννησος τοῦ Γιουκατὰν εὑρίσκεται εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀμερικήν, μεταξὺ τοῦ Μεξικανικοῦ Κόλπου καὶ τῆς Θαλάσσης τῶν Καραΐβων. Ἐκεῖ ἤνθισεν ἐπὶ δύο περίπου χιλιετηρίδας ὁ πολιτισμὸς τῶν Μάγια, μιᾶς μεγάλης φυλῆς, ἡ ὁποία ἐκαλλιέργησε ὅσον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἢ Ἕλληνες τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας — ἰδίως δὲ τὴν ἀρχιτεκτονικήν, τὴν ἀστρονομίαν καὶ τὰ μαθηματικὰ — καὶ ἐννώρισε ἡμέρας ἀκμῆς ἀνυπερβλήτου. Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Ἀμερικανῶν ἀρχαιολόγων φέρουν καθημερινῶς εἰς φῶς μνημεῖα καταπληκτικοῦ μεγαλείου καὶ θαυμασίας τέχνης. Ὁ πολιτισμὸς τῶν Μάγια ἔσβυσε μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ τῶν Ἱσπανῶν. Σήμερον, ἡ Χερσόνησος τοῦ Γιουκατὰν — μιὰ ἀπέραντη χώρα σκεπασμένη μὲ παρθένα δάση — ἀνήκει εἰς τὸ Μεξικόν.

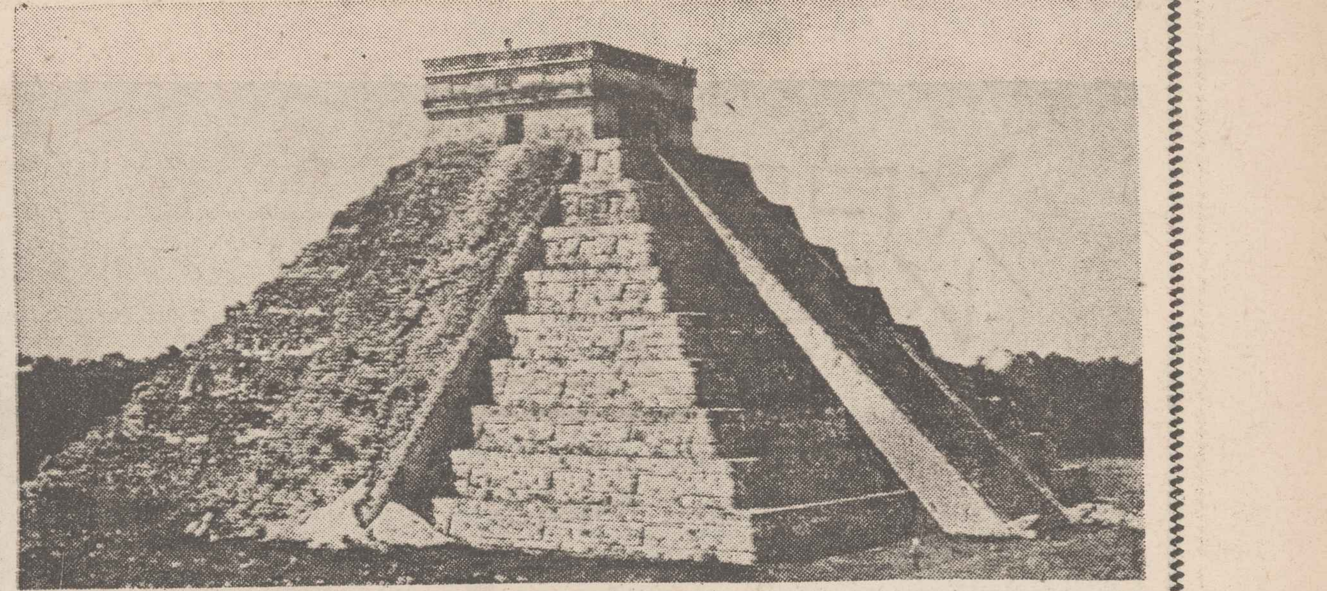

Εἰς τὸ κέντρον τῆς Χερσονήσου τοῦ Γιουκατὰν ἔκειτο τὸ Τσίτσεν Ἴτζα, ἡ θρησκευτικὴ πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Μάγια. Ἀπὸ τὴν θρυλικὴν πόλιν δὲν ἔχουν ἀπομείνει σήμερον, παρὰ ἕνα συγκρότημα μνημείων, χαμένων μέσα εἰς τὴν τροπικὴν ζούγκλαν. Ἐν τούτοις, τὰ λείψανα αὐτὰ ἔχουν διατηρήσει ὅλον τὸ μεγαλεῖον των. ὅπως ἠμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν τοῦ Κεντρικοῦ Βωμοῦ τοῦ Τσίτσεν Ἴτζα, μιᾶς κολοσσιαίας πυραμίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐθυσίαζαν νεαρὰς παρθένους.

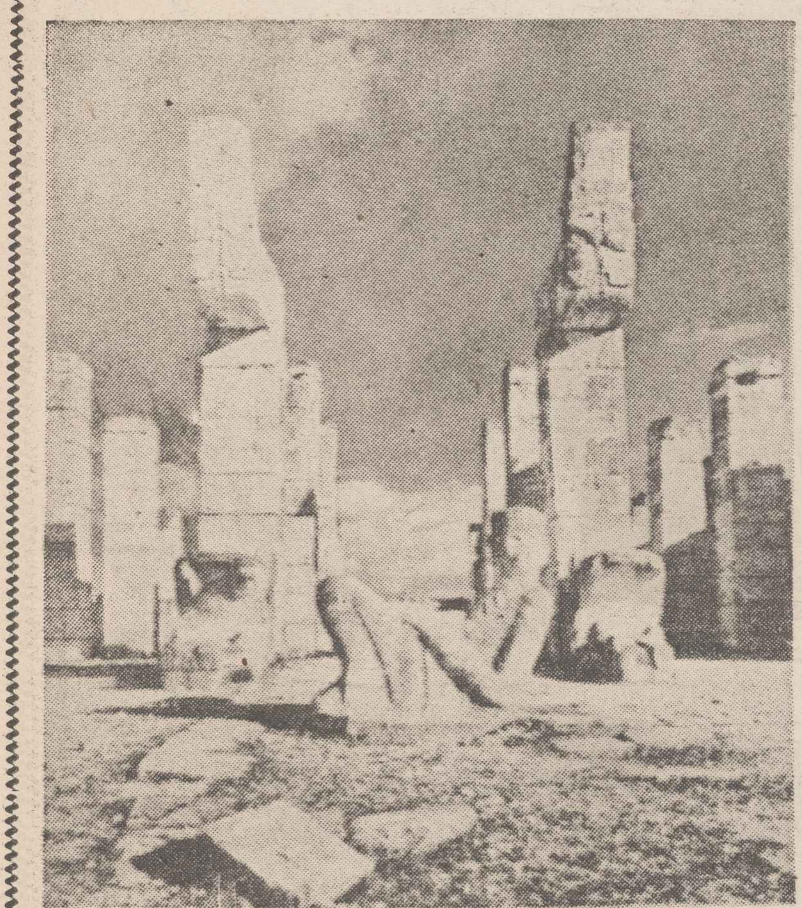

Τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῶν Πολεμιστῶν εἰς τὸ Τσίτσεν Ἴτζα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχιτεκτονικὴ διάταξις παρουσιάζει περιέργους ἀναλογίας μὲ τὸν Ναὸν τοῦ Λοῦξορ, εἰς τὴν Αἴγυπτον. Γενικῶς, ἄλλωστε, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν Μάγια καὶ ἡ αἰγυπτιακὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἔχουν πολλὰ κοινὰ χαρακτηριστικά. Οἱ δύο κίονες τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ τῶν Πολεμιστῶν, παριστάνουν τὸν «Πτερωτὸν Ὄφιν», τὴν κυριωτέραν θεότητα τῶν Μάγια.

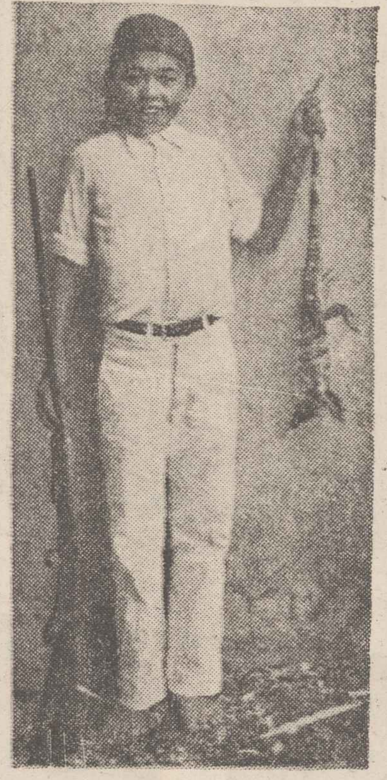

Ἡ ἰγουανα, ἡ γιγαντιαία σαύρα τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, καταλλήλως παρασκευαζομένη, ἀποτελεῖ τροφὴν ἐκλεκτήν. Ὁ νεαρὸς Μάγια — ὁ ὁποῖος παρὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν εἶναι δεινὸς κυνηγὸς — ἐπιδεικνύει μὲ ὑπερηφάνειαν τὴν λεῖαν του.

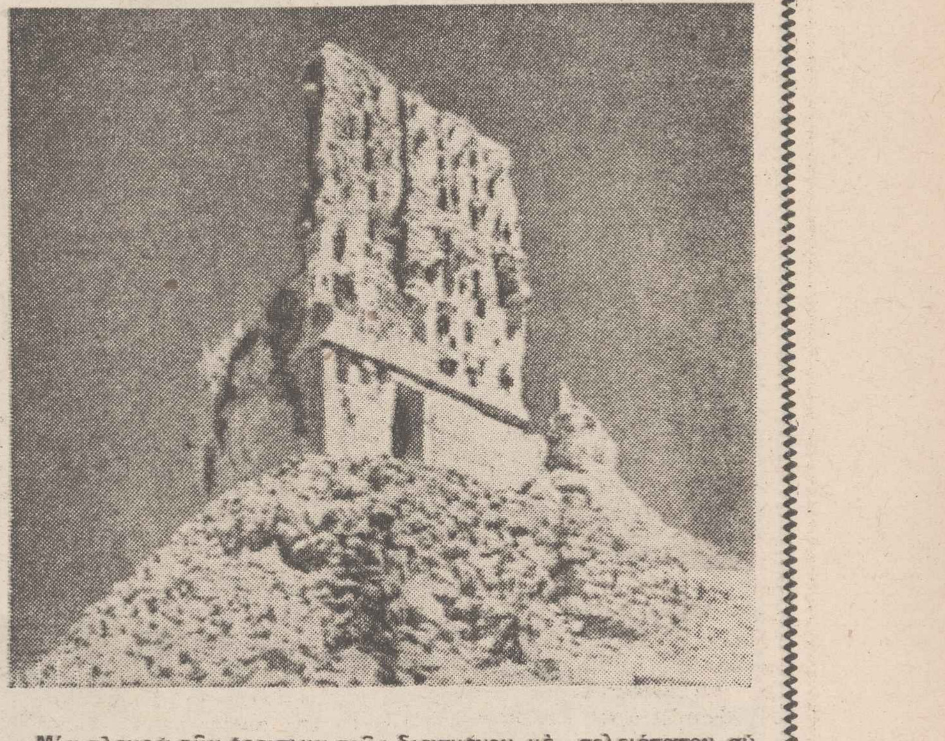

Μία πλευρὰ τῶν ἐρειπίων τοῦ τριωρόφου αὐτοκρατορικοῦ ἀνακτόρου τοῦ Σαγίλ. Τὸ κτίριον περιελάμβανεν 100 θαλάμους καὶ περὶ τὰς εἴκοσι μεγάλας αἰθούσας, ἦτο δὲ ἐφωδιασμένον μὲ τελειότατον σύστημα ὑδρεύσεως, ἀποχετεύσεως καὶ γενικῶς ὑδραυλικῶν ἐγκαταστάσεων. Οἱ Μάγια δὲν ἦσαν μόνον καλοὶ ἀρχιτέκτονες, ἀλλὰ καὶ ἄριστοι μηχανικοί.

Ἐπειδὴ οἱ σημερινοὶ Μάγια δὲν γνωρίζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνάγνωσιν, οἱ δρόμοι τῶν πόλεων δὲν φέρουν πινακίδας, ἀλλὰ ὁμοιώματα ζώων εἰς κάθε γωνιάν των. Λόγου χάριν *

Οἱ σημερινοὶ Μάγια δὲν ἔχουν διατηρήσει, παρὰ μόνον μίαν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῶν προγόνων των, τὴν ἀγάπην διὰ τὴν ζωήν. Εἶναι ὅλοι γεωργοί, ἀλλ' ἐπιδίδονται ἐπίσης μὲ μανίαν καὶ εἰς τὸ κυνῆγι. Τὸ Γιουκατὰν εἶναι ἄλλωστε ἡ «χώρα τῶν ἀγρίων διάνων καὶ τῶν ζαρκαδιῶν». Εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα ἕνας χωρικὸς Μάγια μεταφέρει φορτίον ξύλων, βαστάζον ὅλον τὸ βάρος μὲ τὸ κεφάλι του.

Ἡ εἴσοδος τοῦ ἀνακτόρου τῆς Οὐξμάλ, τοῦ ὡραιοτέρου καὶ μεγαλοπρεπεστέρου ἀρχιτεκτονικοῦ ἔργου, ποὺ ἀφῆκαν οἱ Μάγια. Τὸ περίλαμπρον κτίριον ἐγείρεται ἐπὶ πυραμιδοειδοῦς βάσεως, ὕψους 18 μέτρων, ἡ ὁποία κατέχει ἔκτασιν πέντε στρεμμάτων. Ἔχει μῆκος 100 μέτρων καὶ ὕψος 10. Ἡ πρόσοψίς του ἀποτελεῖται ἀπὸ 20.000 λαξευμένους ὀγκολίθους διακεκοσμημένους μὲ ἀνάγλυφα.

ΧΡΩΜΑ
ΚΕΦΙ
ΥΓΕΙΑ
Χάρις εἰς τὴν Denicotea τελεία ἀποτοξίνωσις τοῦ καπνοῦ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ **Φ. Ι. ΨΑΡΡΟΣ**

ΣΤΑΔΙΟΥ 3 **ΤΗΛΕΦ. 20-003**

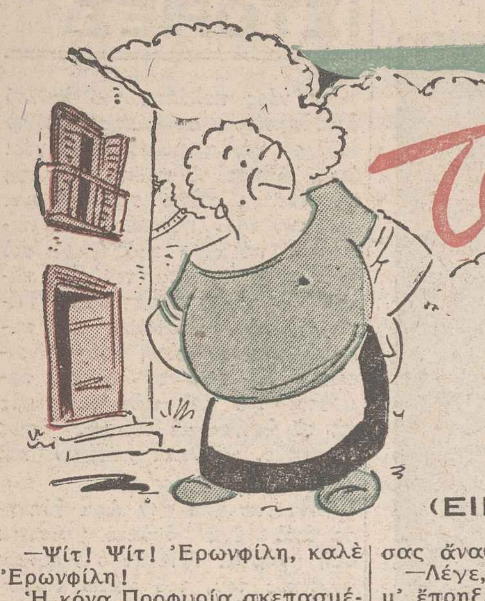

Τὰ κατορθώματα τη κόνα Προφυρίας

ΤΑ ΓΕΝΝΗΤΟΥΡΙΑ

(ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΑΝ. ΒΩΤΤΗ)

—Ψίτ! Ψίτ! Ἐρωνφίλη, καλὲ Ἐρωνφίλη!

Ἡ κόνα Προφυρία σκεπασμένη ἀπὸ τὸ κεφάλι μ' ἕνα πλεχτὸ μποξαδάκι, φώναζε τὴν ἀντικρυνὴ γειτόνισσα, κρατῶντας ἕνα κατσαρόλι γάλα ποὺ ἀγόρασε ἀπὸ τὸν περαστικὸ γαλατᾶ.

Ἕνα παράθυρο ἄνοιξε ἀντικρύ, καὶ μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα σκουφωμένη φάνηκε.

—Τ' εἶναι, Προφυρία μου; Θὲς τίποτα;

Ἡ Προφυρία τῆς ἔγνεψε νὰ πάῃ νὰ τὴν δῇ.

—Ἔλα, ἔχω νὰ σοῦ πῶ σπουδαῖα!

Καὶ μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ μάτια, μὲ ὅλο της τὸ σῶμα, τῆς ἔκαμε νοήματα.

—Μιὰ στιγμὴ νὰ θυμιάσω κ' ἤφταξα...

Ἡ Ἐριφίλη μπῆκε μέσα καὶ ἡ κόνα Προφυρία μὲ τὸ κατσαρόλι της, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν πλαϊνὴ πόρτα, ἔτρεξε μέσα στὸ σπίτι της κι' αὐτή.

Ἡ Σουλτάνα ἔπλενε τὰ φλυτζάνια τοῦ καφέ. Ἦταν πρωΐ ἀκόμα καὶ τὸ σπιτάκι ἄνω-κάτω.

—Ἔλα, κόρη μου, συμμάτζεψε τὰ πράματα καὶ θάρθῃ ἡ Ἐρωνφίλη. Δὲ θέλω νὰ μᾶς πῇ κακονοικοκυράδες. Στρῶσε τὸ κρεββάτι καὶ πάρε τὰ ψίχουλα μὲ τὴ φροκαλιά. Ὕστερα νὰ πᾷς στὴν κουζίνα νὰ μοῦ τρίψῃς λιγάκι τὰ μπακίρια ποὺ σκουριάσανε ἀπὸ τὴν οὐμουντιτά! Ἄϊντε νὰ σὲ χαρῶ.

—Καλά, μὴ γρινιάζῃς, οὖλα θὰ γίνουνε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε ἡ γειτόνισσα τρεχάτη.

—Σουλτάνα, πήγαινε, κόρη μου, στὴν κουζίνα, εἶπεν ἡ κόνα Προφυρία, κι' ἔχω νὰ πῶ δυὸ λόγια στὴν Ἐρωνφίλη.

Ἡ Σουλτάνα χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε στὸ ἄλλο δωμάτιο.

—Τ' εἶναι, καλέ, τί παθες; ρώτησεν ἡ Ἐριφίλη μὲ περιέργεια.

Ἡ Προφυρία ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας κ' ὕστερα μὲ τὸ πιὸ μυστηριῶδες ὕφος πλησίασε τὴ γειτόνισσα.

—Νὰ στὰ πῶ, θὰ φύγῃ τὸ σεραφεί σου! Καλέ, πῶς κατάντησε πιὰ σήμερα ὁ κόσμος, Θέ μου συχώρεσέ μου! Ἤβοὶ πράματα!

Ἡ περιέργεια τῆς γειτόνισσας ἄναψε.

— Ψίτ! Ψίτ! Ἐρωνφίλη, καλὲ Ἐρωνφίλη!

—Λέγε, Χριστιανή μου, καὶ μ' ἔπρηξες!

—Στάσου νὰ στὰ πῶ μὲ τὴ σειρά, μὴ βιάζεσαι. Μὰ σὲ ξορκίζω στὴ ψυχὴ τῶ γονιῶ σου, νὰ μὴ βγάλῃς ἄχνη ἀπ' τὸ στόμα σου. Δὲ θέλω νὰ μπλέξω, ἄ! οὖλα κι' οὖλα, γιὰ δὲν ἀνακατεύομαι σὲ ξένες ἔννοιες.

Ἡ Ἐριφίλη διαμαρτυρήθηκε:

—Μὰ τώρα μέ δες γιὰ πρώτη φορά, κερά μου; Δὲ μὲ ξέρεις πῶς εἶμαι βουβὴ κι' ἄλαλη, καλέ! Γλῶσσα ἔχω καὶ μιλιὰ δὲν ἔχω. Ἐγὼ ξέρω μυστήρια γιὰ οὔλη τὴν οἰκουμένη καὶ δὲν ἀνοίγω τὸ στόμα μου. Τί μὲ νοιάζει, καλέ, γιὰ τοῦ δεσπότη τὰ μουλάρια! ...

—Ἴσα-Ἴσα, γιατί σὲ ξέρω, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σὲ φώναξα νὰ τὰ πάρωμε ἕνα χεράκι, ἔτσι ἀναμεταξύ μας. Ἐχτὲς ἦρθε πλάϊ στὴ Ζαφείρα τοῦ δασκάλου, ἡ ἀδρεφή τση ἡ χήρα, ἐκείνη ἡ χοντρὴ ἡ σφανταχτερὴ μὲ τὰ σμιχτὰ φρύδια, ἡ Ζαμπετώ.

Ἡ γειτόνισσα τὴν διέκοψε:

—Τὴ γνωρίζω, καλὴ κοπέλλα, λένε πὼς ἕνα χρόνο εἶν' ὁ ἄντρας τση πεθαμένος καὶ μιὰ μέρα δὲν ἤλειψε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο...

Ἡ κόνα Προφυρία ἔβαλε τὰ γέλια.

—Χά! χά! χά! Καλέ, κογιονάρεις Ἐρωνφίλη μου! Μὴ χειρότερα! Ἔλα μαῦρε μου νὰ σοῦ μάθω τὰ πατρογονικά σου. Αὐτὴ καλὲ ἤβαλε τσὴ πλερέζες καὶ τὰ μαῦρα μπουχούρια μὲ κρὲπ ἄγγλαὶ γιὰ νὰ βρῇ ἄλλονε. Μὴ γελιέσαι, Ἐρωνφίλη μου. Εἶσαι καλὴ ἐσὺ καὶ θαρρεῖς τὸν καθένανε σὰν τὴ ψυχή σου. Ἄκου τὸ λοιπόν.

Σηκώθηκε μιὰ στιγμὴ πλησίασε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας καὶ φώναξε:

—Σουλτάνα, νὰ τρίψῃς καὶ τὸ ταβαδάκι, κόρη μου, νὰ σὲ δῶ νὰ τὰ κάνῃς νὰ λάμπουνε!

Κατόπιν πλησίασε μὲ τὸ ἴδιο μυστηριῶδες ὕφος στὴν φιλενάδα της:

—Εἶδα γιὰ τὸ κορίτσι νὰ μὴν ἀκούῃ καὶ ἀνοίγουνε τὰ μάτια του. Τὸ σήμερον ἡμέρα πρέπει κανεὶς νὰ φτῇ τὸν κόρφο του. Λοιπόν, ἡ χήρα, ποὺ λές, ἡ ἀδρεφὴ τσὴ Ζαφείρας, ἤμεινε ἐδῶ πλάϊ. Τὴ νύχτα ἀνοιώνω ὁμιλίες στὸ δρόμο καὶ φασαρίες στὸ σπιτικό τως. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ παραφυλάω καὶ νὰ κρυφακούω, μὰ ἔλα πάλι ποὺ ὁ διάολος σὲ βάζει σὲ πειρασμό. Μιλοῦσε τὸ λοιπὸν ἡ Ζαφείρα μὲ τὸν ἄντρα τση σιγὰ-σιγὰ καὶ τὰ πῆρε τ' αὐτί μου.

—Τί, τί λέγανε; ρώτησε ἡ ἄλλη μὲ ἀναμμένη περιέργεια.

—Πῶς νὰ στὸ πῶ, Ἐρωνφίλη μου, ποὺ θὰ πέσῃς κάτω. Ἐκείνη τοῦ λεγε: Δὲν τόλπιζα, Παντελῆ, νὰ γεννήσῃ ἔτσι γλήγορα, ἡ κοιλιά τση δὲν ἤτανε μεγάλη. Κι' ἐκεῖνος τσῆπε: Κ' ἤκανε καὶ δυό!

Ἡ Ἐριφίλη ἔπιασε τὰ μάγουλά της.

—Καλέ, τί μοῦ λές!!

—Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, κερά μου. Ὅπως μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω. Μ' αὐτὰ τ' αὐτιὰ τ' ἄκουσα. Νὰ μὲ κάψῃ ὁ Χάρος, ἂν σοῦ λέω ψέματα. Τ' ἄκουσες; Τ' ἀκοῦ νὰ λές! Αὐτὴ ἤτανε ἡ χήρα σου, ἡ τιμὴ τῶν τιμώντων: Ἦρθε ἀπὸ βραδὺς στὸ Βύρωνα νὰ γεννήσῃ γιὰ νὰ μὴ τὴν πάρουνε χαμπάρι στὴ γειτονιά τση. Τάλπιζες, καλέ, αὐτά; Ἑνοὺς χρονοῦ χήρα καὶ νὰ κάνῃ γέμελα κιόλας! Ἤβοὶ θὰ λωλαθῶ. Κι' ὁ γαμπρός τση τήνε σκεπάζει. Καλά, ἡ ἀδρεφή τση πιὰ θὰ κάνῃ τὰ πικρὰ γλυκά, μὰ κι' ὁ γαμπρός!!

—Δὲ πιστεύω τ' αὐτιά μου! εἶπεν ἡ Ἐριφίλη. Μπᾶς καὶ κάνεις λάθος, Προφυρία μου;

Ἡ κουτσομπόλα σηκώθηκε σὰν μαρκησία ποὺ τῆς ἔκαναν θανάσιμη προσβολή.

—Ἄ! Ἐρωνφίλη μου, αὐτό, δὲν τόλπιζα νὰ μοῦ τὸ πῇς. Καλέ, ἀπ' τὴ κοιλιά μου θὰ βγάλω τέτοια πράματα; Φτῦσε τὸν κόρφο σου, Χριστιανή μου. Ἐκείνη φαίνεται ἦρθε ἅμα αἰστάνθηκε τσοὶ πρῶτοι πόνοι. Γι' αὐτὸ οὔλη τὴ νύχτα ἀνοιγοσφαλοῦσε ἡ πόρτα της σὰν κονάκι. Φασαρία, κακό, ὁμιλίες, κ' ὕστερα ἐδῶ νὰ ποὺ τὰ λέμε, ἄκουσα καὶ σὰν κλάματα μωροῦ, οὐά, οὐά.,.

—Μ' αὐτό, ἂν εἶναι ὅπως τὸ λές, θὰ φανῇ. Μαμὴ δὲ φωνάξανε;

—Καλὲ τί μαμή, μὴ χειρότερα! Ἡ Ζαφείρα τὰ καταφέρνει, ἔχει γεννήσει τόσες φορές, ξέρει ἀπὸ γεννητούρια. Τί θὰ τὴν κάνουνε τὴ μαμή, γιὰ μαρτυρία;

Μὰ καλά, δὲ θὰ φανῇ τὸ μωρὸ μιὰ μέρα;

—Τὰ μωρά, λέγε, γιατ' εἶναι γέμελα! Μὰ δὲ σοῦ πα τὰ πιὸ κοΐδικα. Στὸ λέω κι' ἀνετριχιάζει τὸ πετσί μου. Ἄκουσα τὴ Ζαφείρα νὰ λέῃ στὸν ἄντρα τση: Τί θὰ τὰ κάνω; Γιὰ μπελᾶδες; Θὰ τὰ πνίξω!

—Χριστὸς καὶ Παναγιά! Καλὲ τί ψυχὴ θὰ δώσουνε στὸ Θεό;

—Γι' αὐτὸ σὲ φώναξα, Ἐρωντφίλη μου. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔτσι. Θάχωμε κι' ἐμεῖς τὸ κρῖμα. Νὰ διοποιήσωμε τσοὶ πολισμάνοι νὰ πᾶνε νὰ τὰ πάρουνε μπάρεμου, στὸ φρεβοκομεῖο, καλέ. Νὰ σώσωμε δυὸ ψυχὲς ἀπὸ τὰ χέρια αὐτηνῆς τσὴ κακούργας! Ἄχ! δὲν ἤκλεισα μάτι οὔλη τὴ νύχτα ἀπ' τὴ λαχτάρα μου. Μὴ βγάλῃς λόγο σὲ ἄλλονε στὴ γειτονιά, νὰ μὲ θάψῃς!

— Ζαφείρα μου ὅποιος μίλησε νὰ βγάλῃ τὴ φάγουσα...

Ἡ Ἐριφίλη ἔφυγε ταραγμένη κ' ἡ κόνα Προφυρία ἄρχισε τὸ ξεσκόνισμα τοῦ σπιτιοῦ της.

Σὲ λίγο σ' ὅλες τὶς πόρτες βγῆκαν οἱ γειτόνισσες καὶ σιγοψιθυρίζανε κάτι ἀνάμεσά τους. Ὁ ἀσύρματος τῆς γειτονιᾶς δούλεψε τέλεια. Ὅλες ἔμαθαν ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν ἀπὸ τὴν Ἐριφίλη, πὼς ἡ χήρα ἀδερφὴ τῆς Ζαφείρας γέννησε δίδυμα τὴ νύχτα καὶ τ' ἀντρόγενο ἐσκέπτετο νὰ πνίξῃ τὰ μωρὰ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ μπελᾶδες καὶ ρεζιλέματα. Τὸ ψί, ψί, ἔγινε ψεῖρα. Ἕνα-δυὸ γυναικοῦλες περνοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔρριχναν ματιὲς μέσα γιὰ ν' ἀνακαλύψουνε κάτι.

Ὡς τὸ μεσημέρι, δὲν ἔμεινε ἄνθρωπος στὸ συνοικισμὸ ποὺ νὰ μὴν πληροφορηθῇ τὰ γεγονότα μὲ ὅλες τὶς τρομαχτικὲς λεπτομέρειες.

Τὸ πρᾶγμα ἔφθασε καὶ στὸν ἀστυνομικὸ σταθμό. Ὁ διευθυντὴς ἔκρινε καλὸ νὰ στείλῃ μὲ τρόπο δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ὑπηρεσίας του νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἡ διάδοσις ἔχῃ καμμιὰ βάσι.

Ὅταν ἡ γειτονιὰ εἶδε δυὸ πόλισμαν νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι τῆς Ζαφείρας, ξέσπασε πιά. Μαζεύθηκαν ὅλες σὲ γκροὺπ μὲ τὰ μωρά τους, ἔξω στὶς πόρτες καὶ περίμεναν νὰ δοῦνε τὰ πτώματα τῶν δυὸ νεογέννητων μὲ τὴ λεχώνα καὶ τὴν ἀδερφή της νὰ τὰ πηγαίνουν στὸ τμῆμα.

Ἡ ἀγωνία τοῦ πλήθους ἔφθασε στὸ κατακόρυφον γιατὶ οἱ πολισμάνοι ἄργησαν λίγο. Ἡ κόνα Προφυρία σκυμμένη στὸ παραθύρι της παραφύλαε θριαμβευτικὰ καὶ χαμογελοῦσε κι' ἔγνεφε σ' ὅλους. Ἡ Ἐριφίλη ἀνάμεσα σ' ἕνα κύκλο γυναικῶν κουνοῦσε τὰ χέρια της συνθηματικά.

Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ἐγκλήματος καὶ βγῆκαν οἱ δυὸ πόλισμαν σκασμένοι στὰ γέλια. Ὅλα τὰ μάτια καρφώθηκαν ἐπάνω τους.

Ἡ Ζαφείρα βγῆκε στὸ κατῶφλι της, ἔβαλε τὰ χέρια στὴ μέση καὶ φώναξε:

—Καλέ, μὴ χειρότερα! Κ' ἡ γάτα σου νὰ γεννήσῃ πρέπει νὰ δώσῃς κόντο! Δυὸ γατάκια ἤκανε ἡ Μπουλούκα μου καὶ σηκώθηκ' ἡ γειτονιὰ στὸ ποδάρι. Μὰ δὲν ἔχουνε ἔννοιες καὶ σπιτικὸ μερικὲς-μερικές!

Ἡ Προφυρία πῆρε τὸ λόγο:

—Ζαφείρα μου, ὅποιος μίλησε νὰ βγάλῃ τὴ φάγουσα στὴ γλῶσσα. Ἐκείνη ἡ κουσελοῦ ἡ Ἐρωνφίλη, καλέ, τάκανε οὖλα καὶ ξεσήκωσε τὴ γειτονιὰ καὶ τσὴ πολίτσιες! Ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τόβρῃ.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΜΕΤΑΒΟΛΗ

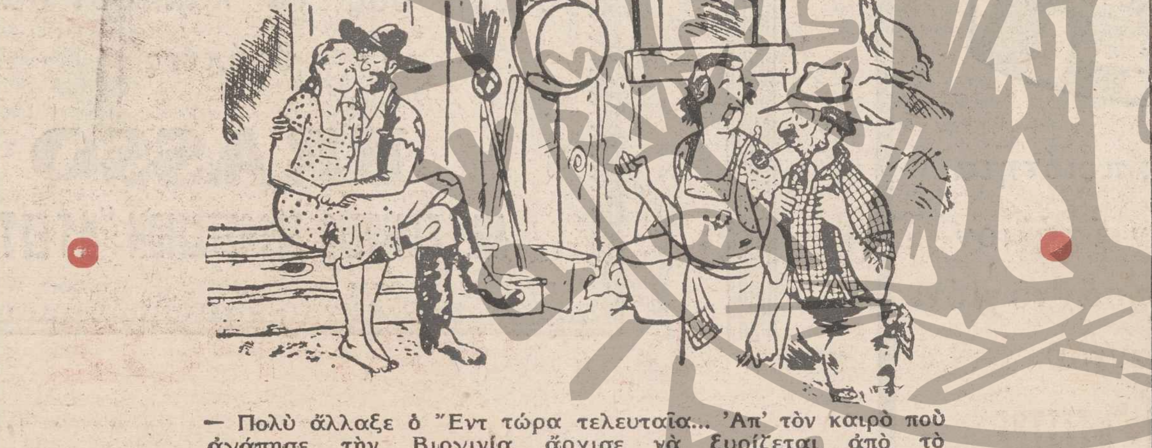

— Πολὺ ἄλλαξε ὁ Ἔντ τώρα τελευταῖα... Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἀγάπησε τὴν Βιργινία ἄρχισε νὰ ξυρίζεται ἀπὸ τὸ ἕνα του μάγουλο.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ δεῖπνο τῶν «Φίλων τοῦ κρασιοῦ» εἶχε σημειώσει μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἐπιστρέφοντας σπίτι, ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτημόνας εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ πέση στὸ δρόμο καὶ ἐπειδὴ εἶχε μιὰ μποτίλια μὲ κρασὶ στὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, ἡ πτῶσι του εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμό του στὰ μαλακὰ μέρη τοῦ σώματός του.

Φθάνοντας σπίτι, κατώρθωσε μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἀντανακλαστικῶν ἀκτίνων ἑνὸς μεγάλου καθρέφτη, νὰ πλύνη τὴν τραυματισμένη περιοχή, καί, ὅπως τοὐλάχιστο νόμισε, νὰ καλύψη τὰ μικροτραύματα μὲ ἀνάλογα τσιρότα πρὶν πέση νὰ κοιμηθῆ.

—Ἦρθες μεθυσμένος πάλι χθὲς τὴν νύκτα, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του, τὸ ἄλλο πρωΐ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος.

— Τί λὲς γυναῖκα! διεμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Ἐγὼ κρασί;

— Τότε μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσης πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ τσιρότα βρέθηκαν κολλημένα στόν... καθρέφτη;

✪

Δυὸ Ἰρλανδοὶ συναντήθηκαν ἔπειτα ἀπὸ μακρὺ χωρισμό. Ἀφοῦ μίλησαν ἀρκετὴ ὥρα γιὰ τὴν τύχη τῶν κοινῶν φίλων, ὁ ἕνας ρώτησε τὸν ἄλλον:

— Ἀλήθεια δὲν μοῦ εἶπες γιὰ τὸν Πάτρικ; τί γίνηκε αὐτὸς ὁ λαμπρὸς φίλος;

— Ἄ! ἔκαμε ὁ ἄλλος, τὸν καϋμένο τὸν Πάτρικ. Εἶχε καταδικασθῆ καὶ ἐπρόκειτο ν' ἀπαγχονισθῆ, ἀλλὰ εὐτυχῶς γλύτωσε τὴ ζωή του πεθαίνοντας... πεθαίνοντας στὴ φυλακή!

ΠΙΣΤΕΥΕ ΚΑΙ ΜΗ ΕΡΕΥΝΑ

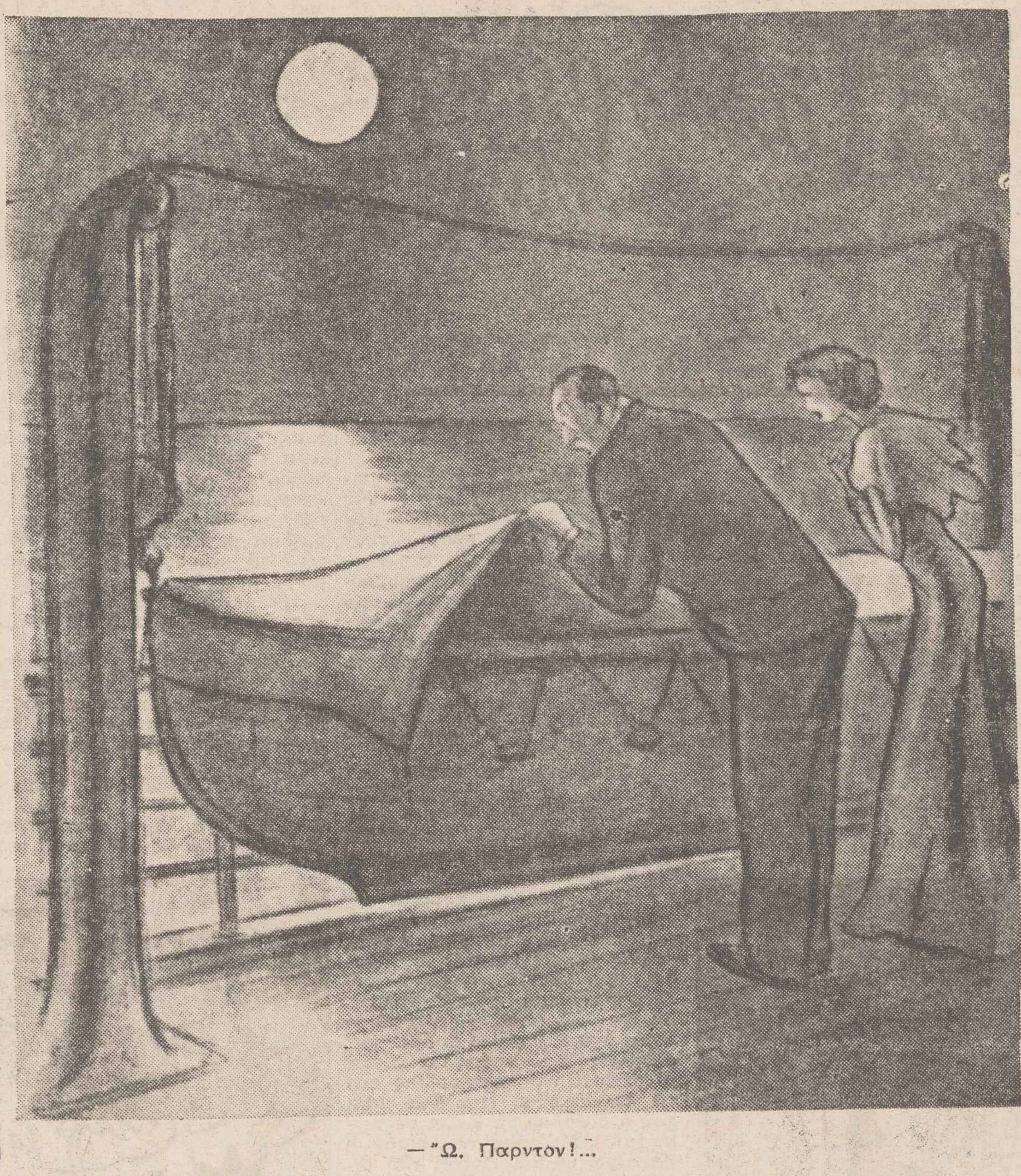

—Ὤ. Πάρντον!...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ νέος πελάτης τοῦ λαϊκοῦ ξενοδοχείου σταμάτησε μὲ τὸ δεύτερό του παπούτσι στὸ χέρι ἀφοῦ ἄφησε τὸ πρῶτο νὰ πέση μὲ πάταγο πάνω στὸ πάτωμα. Γιὰ τὴν ἐνόχλησι αὐτὴ ὁ ἡλικιωμένος πελάτης ποὺ ἔμενε στὸ ἀπὸ κάτω δωμάτιο τοῦ εἶχε κάμει δυὸ φορὲς παρατήρησι. Τώρα, λοιπόν, θυμήθηκε τὴν παρατήρησί του αὐτὴ καὶ ἀφίνοντας σιγὰ-σιγὰ τὸ δεύτερο παπούτσι του στὸ πάτωμα χωρὶς νὰ τὸ ἀφήση μὲ δύναμι, ὅπως συνήθιζε, γδύθηκε κατόπιν καὶ κοιμήθηκε.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ξύπνησε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὴ πόρτα. Ἦταν ὁ νευρικὸς σύνοικός του, τοῦ κάτω δωματίου.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ πρῶτος.

— Πέτα ἐπὶ τέλους καὶ τὸ δεύτερο παπούτσι σου στὸ πάτωμα, ἄνθρωπέ μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ: Περιμένω ἄγρυπνος τόσην ὥρα.... Δὲν μὲ λυπᾶσαι;

✪

Ὁ πλούσιος γαιοκτήμων ἦρθε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ γυιό του στὴν πρωτεύουσα ὅπου ἐσπούδαζε, καὶ σκέφθηκε νὰ βγάλη μαζί του μιὰ φωτογραφία.

Ὁ φωτογράφος βρῆκε ὅτι ἡ πόζα καὶ τῶν δυὸ θὰ ἦταν ἁρμονική, ἂν ὁ γυιὸς ἀκουμποῦσε μὲ τὄνα χέρι στὸν ὦμο τοῦ πατέρα.

Ὁ γαιοκτήμων ὅμως ἔφερε ἀντιρρήσεις στὴν ὑπόδειξι αὐτή.

— Θὰ ἦταν πιὸ φυσικὴ ἡ πόζα μας, παρατήρησε ψυχρά, ἂν ὁ γυιός μου ἔστεκε μὲ τὸ χέρι στή...τσέπη μου!

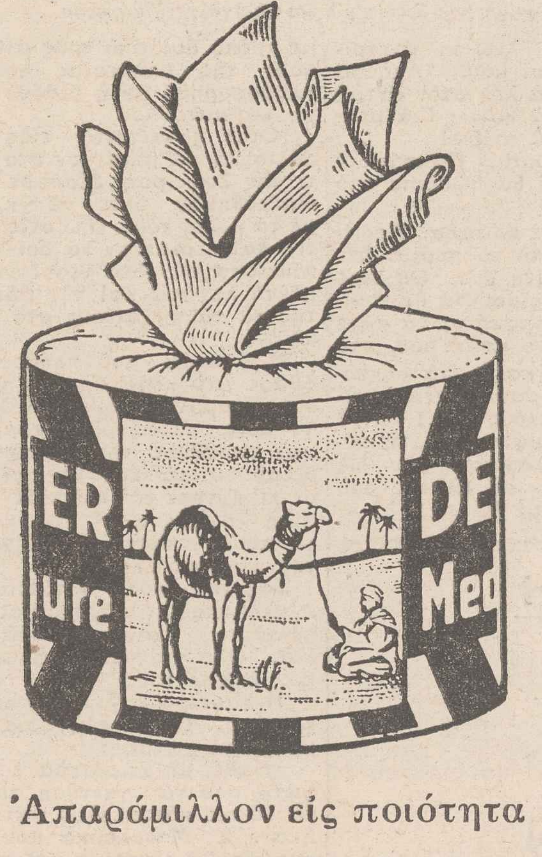

ΛΟΥΛΑΚΙ ΕΙΣ ΠΑΝΑΚΙΑ
"ΝΤΕΣΤΡΕ„
ΜΑΡΚΑ "ΚΑΜΗΛΑΣ„

Ἀπαράμιλλον εἰς ποιότητα
Γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον
Κάμνει τὰ λευκά σας σὰν τὸ χιόνι
Πωλεῖται παντοῦ
ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ„

ΜΠΡΑΣΣΟ
ΤΟ
ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΝ
ΣΤΙΛΒΩΜΑ
ΜΕΤΑΛΛΩΝ

Ὀλίγαι σταγόνες κάμνουν ὅλα τὰ σκεύη σας νὰ λάμπουν σὰν καθρέπτες
BRASSO
ΑΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ "ΝΤΕΣΤΡΕ„
RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND.

Η
ΧΑΡΑ
ΤΟΥ
ΣΠΙΤΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

„ΕΡΥΘΡΑΙ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ"
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ...

Μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ Καταλωνικοῦ μετώπου, ἡ ἐπικειμένη τελικὴ νίκη τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο εἰς Ἱσπανίαν δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν ν' ἀμφισβητηθῆ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι διερωτῶντο ἁπλῶς ἂν οἱ κυβερνητικοὶ θὰ ἐπέμεναν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν ἑνὸς ἀπέλπιδος ἀγῶνος ἢ ἂν θὰ κατέθεταν τὰ ὅπλα. Καὶ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ γίνεται λόγος, ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ δόκτορος Νεγκρὶν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν περὶ διεξαγομένων συνεννοήσεων μεταξὺ στρα- [illegible] στρατηγοῦ Φράνκο καὶ περὶ ἐνδεχομένης συνθηκολογήσεως τῶν Κεβερνητικῶν, ὁπότε αἰφνιδίως ἂν ὄχι ἀπροσδοκήτως διὰ τοὺς ἔχοντας, τοὐλάχιστον, κάποιαν γνῶσιν τῶν πραγμάτων, τὸ ἱσπανικὸν δρᾶμα εἰσῆλθε εἰς νέαν φάσιν, τὴν ταγικωτέραν του, ἴσως, ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἐμφυλλίου πολέμου. Εἰς τὴν Μαδρίτην, τὴν σχεδὸν τελείως κυκλωμένην ὑπὸ τῶν ἐθνικιστῶν, οἱ κομμουνισταὶ ἀποκρούσαντες πᾶσαν σκέψιν συνθηκολογήσεως, ἐστασίασαν κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Μιάχα καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἀμύνης. Καὶ ἤρχισε μία φρικτὴ ἀλληλοσφαγὴ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, πρὸ ἄς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἤρχισε τὴν 18ην Μαρτίου, ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θιέρσος, ἐκπρόσωπος τῆς νομίμου ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἀπεσύρθη εἰς τὰς Βερσαλλίας, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν γερμανικῶν ὅπλων. Καὶ ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ κατέλαβε τὴν ἀρχὴν ἐντὸς τῶν Παρισίων. Μετ' ὀλίγον ὁ λαὸς ἐκλήθη εἰς τὰς κάλπας διὰ νὰ ἐκλέξη τὰ 75 μέλη τῆς Κομμούνας, ἡ ὁποία θ' ἀνελάμβανε τὴν ἐξουσίαν,

Μόλις συνεκροτήθη εἰς σῶμα, ἡ Κομμούνα διέταξε τὴν γενικὴν ἐπιστράτευσιν καὶ ἐξαπέλυσε κῦμα ἀφάνταστον τρομοκρατίας εἰς τὸ Παρίσι, θέσασα οὐσιαστικῶς ὑπὸ διωγμὸν διὰ διαφόρων διαταγμάτων τὸν κλῆρον ἰδιαιτέρως.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀδεύσει ν' ἀπελευθερώσουν τοὺς Γάλλους αἰχμαλώτους τοῦ πολέμου, διὰ νὰ ἀποκτήσουν ὁ Θιέρσος καὶ ἡ Κυβέρνησίς του, ποὺ παρέμεναν εἰς Βερσαλλίας, στρατόν. Καὶ ὄντως δὲν ἤργησε νὰ σχηματισθῆ ἀξιόμαχος δύναμις 100.000 ἀνδρῶν, τὴν ὁποίαν οἱ Γερμανοὶ ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ ἐφοδιάσουν μὲ ἰδικάς των

Ἐκτέλεσις Κομμουνάρων εἰς τὸ Παρίσι, μετὰ τὴν νίκην τῶν στρατευμάτων τοῦ Θιέρσου.

των ὁμμάτων τῶν ἐθνικιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἅπαντες παρηκολούθουν τὸ θέαμα τῆς ἀλληλοεξοντώσεως τῶν ἀντιπάλων των, ἀναμένοντες τὴν διαταγὴν διὰ νὰ καταφέρουν τὸ τελικὸν πλῆγμα.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Τὸ αἷμα ποὺ ἔρρευσε τόσον ἄφθονον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Μαδρίτης, ἐνθυμίζει ἕνα ἄλλο τραγικὸν ἐπεισόδιον τῆς ἱστορίας τῆς Ἀνθρωπότητος: τὴν Κομμούνα τῶν Παρισίων τοῦ 1871.

Τὴν παράταξιν τῶν ἡττημένων τὴν ἀντιπροσώπευε τότε ἡ Γαλλία— ἡ ἡττημένη Γαλλία τοῦ Γαλλοπρωσσικοῦ πολέμου. Αἱ νικηφόροι γερμανικαὶ στρατιαὶ ἦσαν στρατοπεδευμέναι εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Παρισίων. Ἡ δημοκρατικὴ Γαλλικὴ Κυβέρνησις, ποὺ εἶχε διαδεχθῆ τὸν Ναπολέοντα Γ', ἀντιλαμβανομένη ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο πλέον ματαία, εἶχε συνθηκολογήσει. Ἡ ἀνακωχὴ εἶχε ὑπογραφῆ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἰς τὸ Παρίσι, ἡ προπαγάνδα τῆς σοσιαλιστικῆς Διεθνοῦς καὶ αἱ κακουχίαι ποὺ εἶχεν ὑποστῆ ὁ λαὸς κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, εἶχαν προπαρασκεύσει τὰ πνεύματα διὰ μίαν ἐπανάστασιν. Μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν ἤρχισε νὰ φημολογῆται πιθανὴ παλινόρθωσις τῆς μοναρχίας ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τοῦ Μπορντώ. Ἡ διάδοσις αὐτὴ ἔδωσε ἀφορμὴν εἰς τὴν Ἐθνοφρουρὰν ν' ἀρνηθῆ νὰ καταθέση τὰ ὅπλα, ὅταν ἐδημοσιεύθη τὸ διάταγμα τῆς ἀποστρατεύσεως. Ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ταγμάτων συνεκρότησε τὴν Δημοκρατικὴν Ὁμοσπονδίαν Ἐθνοφρουρῶν, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν μιπυροβολαρχίας. Καὶ κατόπιν παρηκολούθησαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ φοβερὸν θέαμα τοῦ ἐμφυλίου πολέμου.

Οἱ Κομμουνάριοι ἀνέλαβαν πρῶτον τὴν ἐπίθεσιν. Μολονότι, ὅμως, πολυαριθμότεροι ἀπεκρούσθησαν — τὰ Γερμανικὰ κανόνια ἔκαναν θαύματα. Καὶ ἐκυκλώθησαν ἐντὸς τῆς πόλεως

Ἤρχισε ἡ δευτέρα πολιορκία τῶν Παρισίων, ἡ ὁποία διήρκεσε πολὺ ὀλίγον. Τὴν 21 Μαΐου, ὁ κυβερνητικὸς στρατὸς εἰσήρχετο εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἡ Κομμούνα ἔσπευσε νὰ παραδώση πάλιν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία διέταξε τὴν ἀντίστασιν μέχρις ἐσχάτων. Ἐπηκολούθησε ἡ φρικτὴ «Κόκκινη Ἑβδομάς», ἑπτὰ ἡμέραι ὁδομαχιῶν, σφαγῶν, ὁμαδικῶν ἐκτελέσεων καὶ ἐμπρησμῶν.

Οἱ Κομμουνάριοι ἐνέπρησαν τ' ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, τὸ Χρηματιστήριον, τὸ Παλαὶ-Ρουαγιάλ, τὸ Δημαρχεῖον, τὸ ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν. Κατέσφαξαν τοὺς ὁμήρους τῶν φυλακῶν Λὰ Ροκὲν καὶ τοὺς δομινικάνους μοναχοὺς τοῦ Ἀρκέϊζ.

Τέλος τὴν 28ην Μαΐου ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἔληξε μὲ πλήρη ἐπικράτησιν τῶν Κυβερνητικῶν. 11.000 Κομμουνάριοι παρεπέμφθησαν ἐνώπιον τῶν ἐκτάκτων στρατοδικείων. Πολλοὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἐτυφεκίσθησαν· οἱ ἄλλοι ἐξωρίσθησαν εἰς τὴν Γουϊάναν ἢ τὴν Νέαν Καληδονίαν. Προηγουμένως πολλοὶ εἶχαν ἐκτελεσθῆ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς διαδικασίας.

Ἔτσι περίπου ἔληξε καὶ ἡ ἐξέγερσις τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν Μαδρίτην.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ

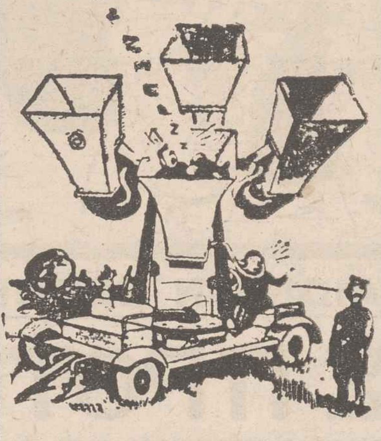

— Μιὰ ὥρα ἀκούω ἕνα ἀεροπλάνο κι' ἀκόμα νὰ φανῆ.

Χαμόγελο

Ὁ νεαρὸς Μπὶλ φαίνεται πὼς ἦταν προωρισμένος νὰ γίνη ἕνας μεγάλος βιολίστας — τοὐλάχιστον αὐτὸ πίστευε ἡ κυρία Σμίθ, ἡ μητέρα του. Ἕνα βράδυ ὅμως καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μπὶλ ἔκαμε μάθημα βιολιοῦ, ἡ κυρία Σμὶθ ὑπέστη ἕνα πλῆγμα. Ὁ ἄνδρας της μπῆκε ἀπὸ τὸν κῆπο στὸ δωμάτιο καὶ κύτταξε ὑπερήφανα τὸ γυιό του.

— Γιατί δὲν μοῦ εἶπες, βρὲ γυναῖκα, ὅτι τὸ παιδί μας ἔπαιζε βιολὶ καὶ καθόμουνα μισὴ ὥρα λαδώνοντας τὴν σιδερένια πόρτα τοῦ κήπου;

✪

Οἱ μεσότοιχοι τοῦ σπιτιοῦ σου, φίλε, εἶνε πολὺ λεπτοί. Ἔτσι ὅταν ἀκοῦς τὸ ραδιόφωνο ποὺ βρίσκεται στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο, νομίζεις πὼς τὸ ἔχεις μέσα στὸ δικό σου δωμάτιο.

— Ἔχεις δίκηο, παραδέχθηκε ὁ ἄλλος. Οἱ τοῖχοι εἶνε πολὺ λεπτοί. Ἀπόδειξις: ὅταν ἔχω πονοκέφαλο ὁ συνοίκός μου ποὺ κοιμᾶται στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο παίρνει δυὸ....ἀσπυρίνες!

✪

Ἕνας γαιοκτήμων τοῦ Σούσεξ θέλοντας νὰ δοκιμάση τὴν ἐξυπνάδα ἑνὸς νεοπροσληφθέντος ὑπηρέτου του, τοῦ ἔθεσε τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

—Ἄκουσε Τζόνυ: Ἂν γεμίσω τρεῖς κάδους, τὸν ἕναν μὲ νερό, τὸν δεύτερο μὲ γάλα καὶ τὸν τρίτο μὲ μπύρα, καὶ τοὺς βάλω μπρὸς στὸ γάϊδαρό μου, τί θὰ προτιμήση νὰ πιῆ;

Ὁ ὑπηρέτης ἔξυσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι του, καὶ κατόπιν ἀπάντησε:

—Ὑποθέτω ὅτι θὰ πιῆ τὸ νερό.

—Λαμπρὰ παιδί μου. Τὸ βρῆκες· Γιατί ὅμως θὰ πιῆ τὸ νερό;

—Γιατί εἶνε ... ζῶον! ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης μειδιῶντας.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— Περᾶστε, κύριε....

— Παρακαλῶ....Ὕστερ' ἀπὸ σᾶς...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ: Η ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ ἐπιστήμη εἶνε κἄτι τὸ σοβαρόν, τὸ ἐπίσημον. Τὸ γέλιο εἶνε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Δὲν εἶνε, λοιπόν, κἄπως ἐξωφρενικὸ ν' ἀντιμετωπίζη κανεὶς σοβαρὰ τὸ γέλιο, νὰ προσπαθῆ νὰ τὸ ἐξηγήση ἐπιστημονικῶς καὶ νὰ τὸ καταλάβη; Ὁ κάθε ἄνθρωπος γελᾶ ὅταν εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ζωή, εὐτυχισμένος, ἢ ὅταν διασκεδάζη βλέποντας ἢ ἀκούοντας κἄτι τὸ κωμικό. Δὲν εἶν' ἔτσι; Τὸ γέλιο εἶνε μιὰ φυσικὴ ἐκδήλωσις τοῦ εὐχαριστημένου, τοῦ χαρούμενου ἀνθρώπου. Γιατί, λοιπόν, ν' ἀνασκαλίζωμε ἕνα τόσο ἁπλὸ ζήτημα — θὰ σκεφθῆτε.

Τὸ ζήτημα, ἐν τούτοις, δὲν εἶνε καὶ τόσο ἁπλό. Ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀποδείξει ὅτι τὸ γέλιο ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πολυπλοκώτερα καὶ πλέον περίεργα ψυχοφυσιολογικὰ φαινόμενα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν πρώτοις, τὸ γέλιο δὲν εἶνε φυσικὴ ἐκδήλωσις, ἂν μὲ τὸν ὅρον αὐτὸν ἐννοοῦμε κἄτι ποὺ εἶνε κοινὸν σὲ ὅλα τὰ ζῶα τοῦ αὐτοῦ τύπου, λόγου χάριν εἰς τὰ μαστοφόρα. Εἶνε πολὺ ἀμφίβολον, λοιπόν, ἂν ὑπάρχη ἄλλο μαστοφόρον ἐκτὸς νὰ ταπεινώσουν τοὺς ἐχθρούς των, νὰ ἐκφράσουν τὸ μῖσος, ποὺ τοὺς διέπνεε ἢ τὸν πόθον τῆς ἐκδικήσεως ποὺ τοὺς κατεῖχε..

Σπανιώτατα ἀναφέρεται τὸ γέλιο ὡς ἐκδήλωσις χαρᾶς, ὅπως λόγου χάριν, εἰς τὸ ἐδάφιον, ποὺ περιγράφει τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἰουδαίων ὅταν ὁ Κύριος τοὺς ἐπέτρεψε, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος, νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν γῆν τῶν προγόνων των: «Τὸ στόμα μας ἐγέμισε ἀπὸ γέλιο...».

Ἀλλὰ καὶ σὲ πιὸ πρόσφατες ἐποχές, αἴφνης κατὰ τὸν Μεσαίωνα, τὰ πράγματα δὲν ἦσαν πολὺ διαφορετικά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ δὲν εὕρισκαν καιρὸ νὰ γελάσουν πολὺ καὶ οἱ ἄγριοι φεουδάρχαι δὲν γελοῦσαν παρὰ μόνον γιὰ νὰ ἐκφράσουν κἄποιο βάρβαρον συναίσθημα.

Ὁ δεῖνα βαρῶνος ἐφονεύετο ἀπὸ τὸν τάδε μαρκήσιο κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς κονταρομαχίας καὶ οἱ θεαταὶ κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ αἱματηρὸν τέλος τοῦ ἀγῶνος ξεσποῦσαν σὲ γέλια. Καὶ ἂν ἐξετάσουμε τὶς κωμῳδίες τῶν παλαιοτέρων συγγραφέων, ὅπως λόγου χάριν, τοῦ Σαίξπηρ, θὰ παρατηρήσωμε ὅτι τ' ἀστεῖα τους, προσπαθοῦν πάντοτε νὰ προκαλέσουν τὸ γέλιο ταπεινώνοντας ἢ ἐξευτελίζοντας κἄποιον.

Οἱ ἄνθρωποι γελοῦν. Ἐν τούτοις ἐλάχιστοι εἶνε ἐκεῖνοι, ποὺ γνωρίζουν τί ἀκριβῶς εἶνε τὸ γέλιο.

ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τὸ ὁποῖον νὰ γελᾶ ἢ νὰ χαμογελᾶ.

Ρίξτε μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ γύρω σας καὶ θὰ διαπιστώσετε — ἴσως μὲ ἔκπληξιν — ὅτι ὅλα τὰ ζῶα, σκύλοι, γάτες, ἄλογα, ἀγελάδες κλπ. εἶνε σοβαρώτατα. Τὸ ὕφος τους εἶνε πάντοτε ἐπίσημον, ὡσὰν νὰ παρακολουθοῦν κηδείαν. Ὤ, αὐτὰ δὲν παίρνουν διόλου τὴν ζωὴ στ' ἀστεῖα!

Ὅταν εἶνε μικρὰ χοροπηδοῦν εἶνε ἀλήθεια καὶ τοὺς ἀρέσει νὰ παίζουν. Τὸ παιχνίδι τους, ὅμως, δὲν εἶνε διασκέδασις. Εἶνε ἕνα εἶδος ἀσκήσεως, γυμναστικῆς, μιὰ εἰσαγωγὴ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἄλλωστε πολὺ γρήγορα σοβαρεύονται καὶ συνωφρυοῦνται.

Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ἀκόμη τῶν ἀνθρώπων τὸ γέλιο δὲν ἀποτελεῖ κοινὴν ἐκδήλωσιν, δὲν ἔχει γενικὸν χαρακτῆρα. Ἀναφέρονται πρωτόγονοι φυλαὶ τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας, ποὺ ἀγνοοῦν τελείως τὸ γέλιο. Καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Εὐρώπην, ἄλλοι λαοὶ εἶνε εὔθυμοι καὶ ἄλλοι σοβαροί. Κατὰ συνέπειαν τὸ γέλιο δὲν εἶνε καὶ τόσον φυσικὴ ἐκδήλωσις. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκδήλωσις χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως εἶνε πάντοτε.

Ὁ περίφημος Ἄγγλος ἀνθρωπολόγος δόκτωρ Χόκαρτ, ἀναφέρει ὅτι οἱ κάτοικοι πολλῶν νήσων τῆς Μελανησίας δὲν γελοῦν παρὰ μόνον ὅταν εἶνε θυμωμένοι. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἱστορίαν ἂν ἀνατρέξωμεν θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι τὸ γέλιο ὡς ἐκδήλωσις χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως σπανίζει. Ἂς ρίξουμε, λόγου χάριν, μιὰ ματιὰ εἰς τὴν Βίβλον, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς τὸ ἀρχαιότερον ἱστορικὸν σύγγραμμα. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐδαφίων ὅπου ἀναφέρονται ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι γελοῦν δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐχάριστοι. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ γέλιο ἦτο πάντοτε ἕνα ξέσπασμα πικροῦ σαρκασμοῦ ἢ περιφρονήσεως. Οἱ ἄνθρωποι δὲν γελοῦσαν παρὰ μόνον ὅταν ἤθελαν

✪

Τὸ γέλιο ἔχει, λοιπόν, τὶς ρίζες του περισσότερον εἰς τὸ μῖσος, τὴν ὀργὴν καὶ τὴν περιφρόνησιν, παρὰ εἰς τὴν χαράν. Ἂν, ὅμως, προχωρήσωμεν πιὸ πέρα, προσπαθῶντας νὰ ἐξακριβώσωμε γιατὶ τὸ μῖσος, ἡ ὀργὴ καὶ ἡ περιφρόνησις μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε, θ' ἀνακαλύψωμε ὅτι πίσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο βαθύτερο: ἡ ἀνακούφισις. Ξεσποῦμε σὲ γέλια σὰν ἀντιληφθοῦμε ὅτι ἐμεῖς διαφύγαμε κἄποιο κίνδυνο, ὅτι δὲν μᾶς ἔπιασαν.

Μὰ ἡ ἀνακούφισις εἶνε φυσικὸ νὰ μᾶς προξενῆ χαρὰ — θὰ σκεφθῆτε. Συνεπῶς τὸ γέλιο πηγάζει ἀπὸ τὴν χαρά!

Ὄχι! Γιατὶ ἡ χαρά, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνακούφισι δὲν εἶνε τὸ ἁγνὸ συναίσθημα χαρᾶς.

Ἐν ὀλίγοις, ἡ ἐπιστήμη, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ γέλιο, ψυχοφυσιολογικὸν φαινόμενον, καθαρῶς ἀνθρώπινον, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐπίκτητον, εἶνε ἕνα εἶδος θορυβώδους ξεσπάσματος ὀφειλομένου εἰς νευρικὴν ὑπερέντασιν.

Φυσικὰ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἐξεπολιτίσθη καὶ ἐξευγενίσθη καὶ τὸ γέλιο. Σήμερα συμβαίνει συχνὰ νὰ γελοῦμε χωρὶς κακία. Τὸ χιοῦμορ ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας εἶνε πολὺ ἀθωότερο ἀπὸ τοὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰ καυστικὰ ἀστεῖα τοῦ Ἀριστοφάνους, τῶν μύθων τοῦ Μεσαίωνος, τοῦ Σαίξπηρ καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μολιέρου. Σήμερα γελοῦμε πολλὲς φορές, ἁπλῶς καὶ μόνον γιὰ νὰ γελάσωμε. Καὶ τὸ γέλιο μᾶς κάνει καλό. Εἶνε ἕνα εἶδος ἀσφαλιστικῆς δικλεῖδος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΤΙ ΝΕΑ;

Τὸ ἐτήσιο δημοψήφισμα γιὰ τοὺς προτιμωμένους «ἀστέρες» ἔδωσε περίεργα ἀποτελέσματα, αὐτὴ τὴ φορά. Οἱ δέκα δημοφιλέστεροι «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ, εἶναι κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς: Σίρλεϋ Τέμπλ, Κλὰρκ Γκαίημπλ, Σόνια Χέννυ, Μίκυ Ρούνεϋ, Σπένσερ Τρέσυ, Ρόμπερτ Ταίϋλορ, Μύρνα Λόου, Τζαίην Γουάϊτερς, Ἀλὶς Φαίη καὶ Τάϋρον Πάουερ.

* * *

Ὁ Ἔρρολ Φλὺν ἤθελε νὰ παίξῃ στὸν «Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ», ἀλλὰ τελειωτικὰ ὁ περίφημος αὐτὸς ρόλος ἐπέρασε στὸν Πὼλ Μιοῦνι.

* * *

Μιὰ περίεργη σκηνὴ γίνηκε κατὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Θέλω αὐτὴ τὴ γυναῖκα». Ὁ Σπένσερ Τρέσυ ἐθεάθη ἀπευθύνων γλυκὰ λόγια σ' ἕνα... ταπέτο κρεμασμένο ἀπὸ τοῖχο. Αὐτὸ γίνηκε ἐπειδὴ ἡ Χέντυ Λαμὰρ δὲν μπόρεσε νὰ πάῃ στὴν πρόβα, κι' ἔτσι ὁ πρωταγωνιστὴς ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τὸ πρῶτο ἀντικείμενο ποὺ τοῦ ἔτυχε μπροστά του.

* * *

Ὁ Ζὰκ Φέϋντερ ἀνέθεσε τὴ μουσικὴ τοῦ καινούργιου του φίλμ «Ὁ νόμος τοῦ Βορρᾶ» στὸν Λουΐ Μπέϋτς. Ἡ ταινία θὰ γυριστῇ στὸ Βιλλὰρ-ντὲ-λέν, καὶ λέγεται, ὅτι θὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες ταινίες ποὺ ἔχουνε γυριστῇ ὥς τώρα.

* * *

Ἡ ταινία ποὺ κάνει πάταγο στὸ Παρίσι λέγεται «Λευκὴ Σκλάβα» καὶ πρωταγωνιστεῖ— ποιὰ ἄλλη ;—ἡ Βίβιαν Ρομάνς. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ βεντέττα εἶναι τόσο περίφημη σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, ὥστε ὅλοι οἱ θεαταὶ χειροκροτοῦν τὴ σκιά της.

* * *

Οἱ τέσσερες ἀδελφαὶ Γιούγκ, Λωρέττα, Πόλλυ Ἄννυ, Σέλεϋ Μπλάϊην καὶ Τζωρτζιάνα θὰ ὑποδυθοῦν τοὺς ρόλους τῶν τεσσάρων Κοριτσιῶν τοῦ Μπέλλ, τοῦ ἐφευρέτου τοῦ τηλεφώνου. Τὸν ρόλο τοῦ Μπὲλλ θὰ κρατήσῃ ὁ Ντὸν Ἀμίτσι.

* * *

Τὰ ζευγάρια τῶν καινούργιων φίλμ: Γκρέτα Γκάρμπο καὶ Γκάρυ Γκρὰντ στὴ «Νινότσκα». Μαντελὲν Καρρὸλ καὶ Μπαζὶλ Ροτόνε στὸν «Ἐλεύθερο ἀέρα». Σὰρλ Μπουαγιὲ καὶ Ντιάνα Ντάρμπιν στὴν «Πρώτη ἀγάπη», Νέλσον Ἔντυ καὶ Ἰλόνα Μάσσεϋ στὴν «Μπαλαλάϊκα» καὶ τέλος ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ὁ Ράϊν Μίλλαν καὶ ὁ Ρομπὲρ Πρέστον στὸ «Μπὼ Ζέστ».

* * *

Ἡ Τουρκία ἔστειλε στὴν παγκόσμιο παραγωγὴ ἕνα φίλμ μὲ τὸν τίτλο «Τὸ σαρίκι ποὺ ἀναποδογυρίζει», ποὺ παρουσιάζει ὅλη τὴν μοντερνοποίησι τοῦ νέου κράτους. Οἱ ξένες κριτικὲς ἐκφράζονται κολακευτικώτατα γιὰ τὴν ταινία καὶ γιὰ τὴν πρωταγωνίστριά της Φερίχα Τεβφίκ, πού, ὅπως λένε, ἐκπλήσσει μὲ τὸ ταλέντο της καὶ τὴ χάρι της.

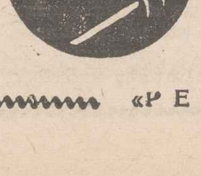

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ΠΩΣ ΤΙΣ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

ΞΑΝΘΕΣ Ἤ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ;

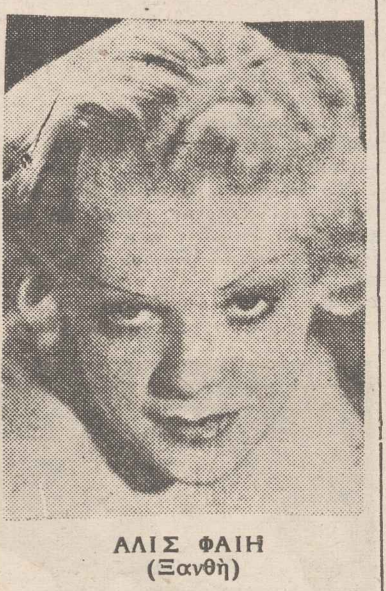

ΑΛΙΣ ΦΑΙΗ
(Ξανθή)

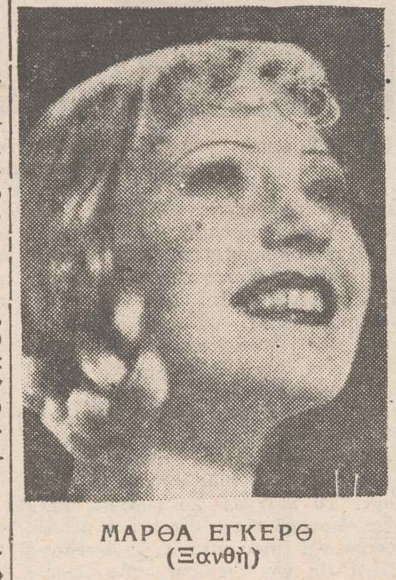

ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ
(Ξανθή)

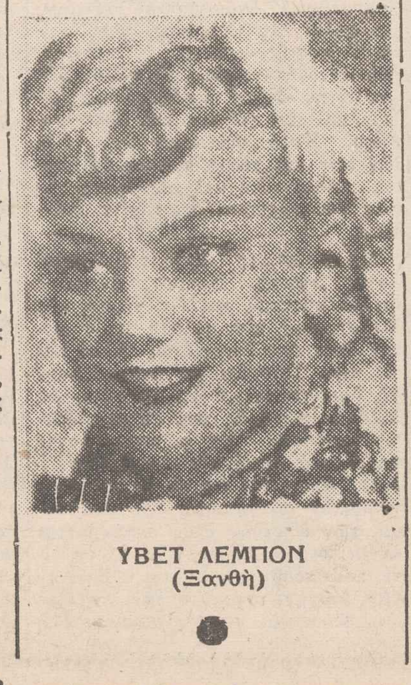

ΥΒΕΤ ΛΕΜΠΟΝ
(Ξανθή)

Τελευταίως ἐκυκλοφόρησε στὴν Ἀμερικὴ ἕνα βιβλίο ποὺ ἔκανε πάταγο μεταφρασθὲν σ' ὅλες τὶς γλῶσσες καὶ ποὺ εἶχε τὸν ἑξῆς περίεργο τίτλο: «Οἱ ἄντρες ἀγαποῦν τὶς ξανθές... ἀλλὰ παντρεύονται τὶς μελαχροινές».

Καταλαβαίνετε, δηλαδή, ὅτι ὁ θόρυβος γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένος, δεδομένου ὅτι θίγει τὸ αἰώνιο ζήτημα καὶ ἐπιβάλλει τὸ δύσκολο ἐρώτημα, στὸ ὁποῖο καλοῦνται οἱ ἄνδρες σὰν περισσότερο εἰδικοὶ καὶ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἀπαντήσουν.

Τὸ Χόλλυγουντ, ἡ πόλις ποὺ βιομηχανοποιεῖ ὅλα τὰ γοῦστα καὶ ποὺ εἰσάγει κάθε τόσο διὰ λόγους ἐπιχειρηματικῆς σκοπιμότητος κενὰ δαιμόνια, ἀφοῦ μᾶς ἐχόρτασε μὲ μοιραῖες ὀμορφιὲς μελαχροινῆς ἀποχρώσεως, ὅπως θὰ θυμᾶστε ἀπὸ τὸ βωβὸ κινηματογράφο, ἄρχισε ἀργότερα νὰ μᾶς βομβαρδίζῃ μὲ συνεχεῖς ὁμοβροντίες ἀπὸ τετράξανθες τρυφερὲς ὑπάρξεις. Καὶ ἡ πλειονότης τῶν ἐγγάμων θεατῶν στὴ θέα τῶν σκιωδῶν σειρήνων μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά, ἀναγκάστηκε νὰ ἐκπέμψῃ μερικοὺς ὑπόπτους στεναγμοὺς καὶ νὰ μετανοήσῃ διὰ τὸ πρὸ καιροῦ ἐκτελεσθέν... ἀπονενοημένον διάβημα, ποὺ τὴν ἕνωσε διὰ παντὸς μὲ γυναῖκες μελαχροινὲς καὶ ἑπομένως ντεμοντέ.

Ἔκτοτε λανσαρίστηκε καὶ ἐπεβλήθη τὸ ξανθὸ χρῶμα, στὸ ὁποῖο κατέφυγαν ὅλες οἱ μελαχροινὲς βεντέττες. Ἡ ρωμαντικὴ Μάρθα Ἔγκερθ, ἡ γλυκειὰ Ἀλὶς Φαίη καὶ ἡ τρυφερὴ Ὑβέτ Λεμπόν, τὶς ὁποῖες βλέπετε στὶς παρατιθέμενες φωτογραφίες καὶ στὶς δύο τους ...ἀποχρώσεις, ἔγιναν ξανθὲς χάρις στὴ σωτηρία καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐπέμβασι τῶν χημικῶν προϊόντων. Τώρα ὅμως ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς καὶ μακροχρονίου χρήσεως ἔληξε ἡ βασιλεία τῶν ξανθῶν καὶ ἀνατέλλουν καὶ πάλιν ἡμέρες δόξης γιὰ τὶς μελαχροινές, ἡ Μάρθα Ἔγκερθ, ἡ Ἀλὶς Φαίη καὶ ἡ Ὑβὲτ Λεμπὸν ἄφησαν τὰ μαλλιά τους νὰ ἐπανεύρουν τὸ φυσικό τους χρῶμα ποὺ συμβαδίζει, ὅπως εἴπαμε, μὲ τὴ μόδα.

Σὲ σᾶς ἀπόκειται τώρα νὰ κάνετε τὴ σχετικὴ σύγκρισι καὶ νὰ ἀποφανθῆτε πιὸ χρῶμα ταιριάζει περισσότερο στοὺς ἀγαπημένους σας «ἀστέρες». Ἔκαναν, δηλαδή, καλὰ ποὺ ἀπαρνήθηκαν τόσον καιρὸ τὸ φυσικό τους χρῶμα ἢ μήπως ἡ χρησιμοποίησις τῶν χημικῶν προϊόντων τοὺς ἔδινε περισσότερη χάρι καὶ γοητεία;...

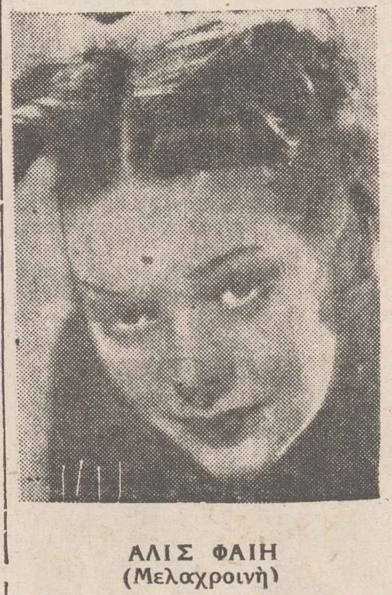

ΑΛΙΣ ΦΑΙΗ
(Μελαχροινή)

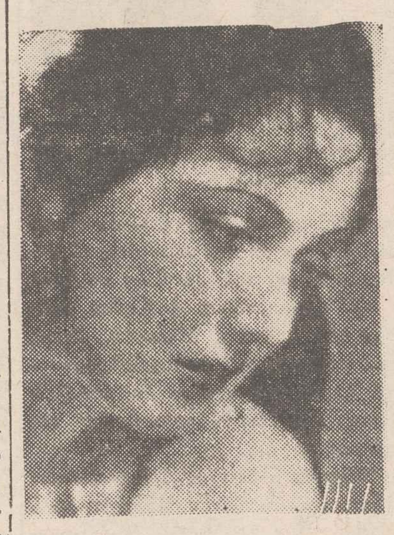

ΜΑΡΘΑ ΕΓΚΕΡΘ
(Μελαχροινή)

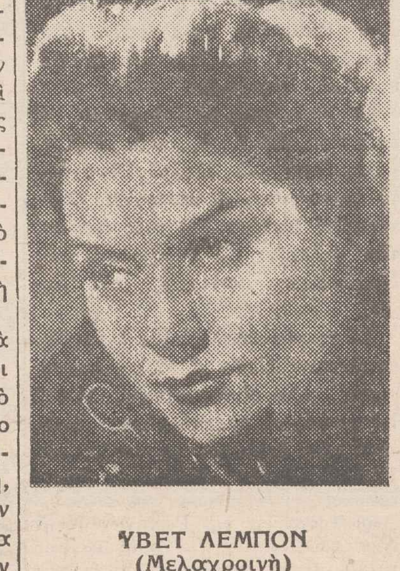

ΥΒΕΤ ΛΕΜΠΟΝ
(Μελαχροινή)

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ.

ΚΑΝ - ΚΑΝ

«Ἡ στὰρ καὶ ὁ μαέστρος». Δὲν πρόκειται γιὰ τίτλο καινούργιου φίλμ, ἀλλὰ γιὰ τὸ ζεῦγος Γκάρμπο — Στοκόβσκυ ποὺ φαίνεται, ὅτι δίνει τὸ μεγαλείτερο θέμα κουτσομπολιοῦ στὸ Χόλλυγουντ. Ἔτσι ψιθυρίζεται, ὅτι φέτος θὰ ταξιδέψουνε πάλι τὲτ-α-τέτ, ἀλλὰ στὴ Σουηδία αὐτὴ τὴ φορά. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ κάνει τὶς παλιόγλωσσες νὰ ὀργιάζουν, εἶναι τὸ ὅτι δὲν μποροῦνε ν' ἀνακαλύψουνε ἂν εἶναι παντρεμένοι. Φαίνεται, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀσχολοῦνται πολὺ μὲ τοὺς γάμους τῶν ἄλλων. Καὶ νὰ σκεφτῇ κανείς, ὅτι στὴν Ἀμερικὴ δὲν ὑπάρχει οὔτε κὰν τὸ ἔθιμο νὰ μοιράζωνται κουφέττα...

* * *

Νὰ κι' ἕνα νέο, γιὰ τὸ ὁποῖο χύθηκε πολὺ μελάνι. Λένε, ὅτι ὁ Στὰν Λωρέλ, ὁ περίφημος Λιγνός, πρόκειται νὰ πάῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ προσλάβῃ ὡς σύντροφο τὸν Μισὲλ Σιμόν. Ὕστερα ἀπὸ τὸν ὁριστικὸ χωρισμὸ τοῦ περίφημου ντουέττου «Λιγνὸς - Χοντρός», φαίνεται ὅτι ὁ Λωρέλ, σκέπτεται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καριέρα του μὲ ἄλλον. Ἆρα γε ὁ Μισὲλ Σιμὸν θὰ μπορέσῃ ν' ἀναπληρώσῃ τὸν ἀγαθὸν ἐκεῖνον κ. Χάρντυ :

* * *

Ὁ κ. Τσάρλυ Μὰκ Κάρτυ εἶναι ὁ δημοφιλέστερος καὶ ὁ κομψότερος ἠθοποιὸς τοῦ Ἀμερικάνικου κινηματογράφου. Παρ' ὅλ' αὐτά, ὁ κ. Τσάρλυ, οὔτε τρώει, οὔτε πίνει, οὔτε κοιμᾶται, οὔτε ζῇ. Γιατί ὁ κ. Τσάρλυ εἶναι ἁπλῶς ἡ περίφημη ἐκείνη κοῦκλα, ποὺ θαυμάσαμε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων στὴν ταινία «Γκόλντουϊν Φόλλις». Τώρα γυρίζει μιὰ ταινία στὴν ὁποία πρωταγωνιστεῖ. Ἡ ταινία ἔχει τὸν τίτλο «Μπορεῖς νὰ γίνῃς τίμιος ἄνθρωπος». Καὶ φαίνεται, ὅτι αὐτὴ ἡ ψεύτικη κοῦκλα θὰ ὑποσκελίσῃ πολλὲς ἄλλες ζωντανές.

* * *

Δὲν μποροῦμε νὰ παραλείψωμε τὴν Βιβιὰν Ρομάνς. Αὐτὴ ἡ ἄγνωστη χορεύτρια, ποὺ κατάφερε νὰ κατακτήσῃ τὸ σύμπαν, ἔχει κατακτηθῆ μὲ τὴ σειρά της ἀπὸ τὸν «Γκριζό». Γκριζὸ δέ, ἐστὶ ἕνας ἀσήμαντος γάτος, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ξεσπάει ὅλη ἡ τρυφερότης τῆς κυρίας του. Τύχη ποὺ ἔχουνε αὐτοὶ οἱ γάτοι!!

* * *

Ἀγοράστηκε μιὰ πίπα γιὰ τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ. Ὄχι βέβαια γιὰ νὰ τῆς τὴν κάνουνε δῶρο, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν μεταχειριστῇ στὴ νέα της ταινία «Σουσάννα», ὅπου θὰ ἐμφανίζεται καπνίζουσα. Σκεφθῆτε δηλαδὴ νὰ συνηθίσῃ ἡ Σίρλεϋ τὴν πίπα καὶ τότε θὰ δοῦμε τί καπνὸ φουμάρει...

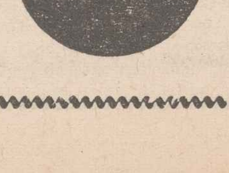

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

“ΠΑΠΥΡΟΣ„

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36 ΤΗΛΕΦ. 30-232- ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΑ ΑΡΧΑΙΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΜΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΣΕΛΙΔΟΣ, ΜΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Συνεργάται καθηγηταὶ ἑλληνικῶν καὶ ξένων Πανεπιστημίων, Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ ἄλλοι διακεκριμένοι ἐπιστήμονες

Ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος» ἐκδίδει διὰ πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ὅλα τὰ ἔργα ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πεζογράφων καὶ ποιητῶν, μὲ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως τοῦ ἀρχαίου κειμένου, μὲ εἰσαγωγὰς καὶ σημειώσεις.

Αἱ μεταφράσεις γίνονται εἰς ἁπλῆν καθαρεύουσαν προκειμένου περὶ φιλοσοφικῶν, ἐπιστημονικῶν, πολιτικῶν καὶ ἱστορικῶν ἔργων, εἰς δημοτικὴν δὲ προκειμένου περὶ δραμάτων, ποιημάτων καὶ λογοτεχνικῶν ἐν γένει ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ Α΄ Γενικὴ Σειρὰ θὰ ἀποτελεσθῇ ἀπὸ 200 τόμους.

Κατὰ μῆνα ἐκδίδονται 3—5 πολυτελέστατοι τόμοι μὲ 90—150 περίπου μεγάλας σελίδας ἕκαστος, ἐπὶ χάρτου πολυτελείας. (Ἄδ. δρχ. 40. Χρυσόδ. δρχ. 60).

Οἱ ἀγορασταὶ 10 τόμων καὶ πλέον θεωροῦνται συνδρομηταὶ καὶ ἔχουν ἔκπτωσιν 20 % ἐπὶ τῶν τιμῶν τοῦ καταλόγου.

Προπληρωμὴ 50 τόμων ἀδέτων δρχ. 1.500 — (Δεμένων δραχ. 2.300).

Προπληρωμὴ 100 τόμων ἀδέτων δρχ. 3.000— (Δεμένων δρχ. 4.500).

Οἱ ἐγγραφόμενοι δι' ὁλόκληρον τὴν σειρὰν 1—200 ἔχουν πρόσθετον ἔκπτωσιν καὶ δικαιοῦνται νὰ παραλάβουν ἀμέσως ἐπὶ πιστώσει τοὺς 50 προηγουμένους τόμους, καταβάλλοντες τὴν α΄ δόσιν μόνον καὶ ὑπογράφοντες ἀναλόγους μηνιαίας συναλλαγματικάς. (Ζητήσατε σχέδιον συμφωνητικοῦ).

Ἐμβάσματα συνδρομητῶν διὰ ταχ)κῆς ἢ τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς.

Διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν τόμων ἐπὶ ταχ)κῇ ἀντικαταβολῇ ἀπαιτεῖται ἡ προκαταβολικὴ πληρωμὴ τοῦ 1)5 τῆς ἀξίας τῶν παραγγελλομένων τόμων.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ 50 ΤΟΜΟΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΑΤΟΙ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΕΡΣΑΙ: Ὑπὸ Β. Δημαράτου.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ : Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.
ΧΟΗΦΟΡΟΙ : Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.
ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ : Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ἱκέτιδες, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, Προμηθεύς, Ἀποσπάσματα.

ΑΝΝΗΣ ΚΟΜΝΗΝΗΣ
ΑΛΕΞΙΑΣ : Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Ἰω. Παπαδοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. σημ. Ν. Κωνσταντοπούλου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ
ΡΗΤΟΡΙΚΗ : Ὑπὸ Ἐπαμ. Μαλαίνου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.
ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ : Ὑπὸ Ἰω. Ζερβοῦ. Τόμοι Α΄ καὶΒ΄
ΠΕΡΙ ΑΙΣΘΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΤΩΝ : Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. σημ. Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.
ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΩΣ. ΠΕΡΙ ΥΠΝΟΥ ΚΑΙ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΩΣ, ΠΕΡΙ ΕΝΥΠΝΙΩΝ, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΥΠΝΟΝ ΜΑΝΤΙΚΗΣ, ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΧΥΒΙΟΤΗΤΟΣ, Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.
ΠΕΡΙ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΓΗΡΩΣ, ΠΕΡΙ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΝΟΗΣ, Γρ. Ἀνδρουτσοπούλου.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ Τόμοι Γ΄, Δ΄, Ε΄. ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΑ, ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ, ΗΘΙΚΑ ΜΕΓΑΛΑ, ΗΘΙΚΑ ΕΥΔΗΜΕΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ, ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ, ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ, ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ καὶ πάντα τὰ ἄλλα σωζόμενα ἔργα του.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΒΑΤΡΑΧΟΙ: Ὑπὸ Ν. Μπαξεβανάκι, γυμνασιάρχου.
ΠΛΟΥΤΟΣ: Ὑπὸ Σπ. Φίλιππα.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : ΑΧΑΡΝΗΣ, ΙΠΠΗΣ, ΝΕΦΕΛΑΙ, ΣΦΗΚΕΣ, ΕΙΡΗΝΗ, ΟΡΝΙΘΕΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ, ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ.

ΑΡΡΙΑΝΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ, Δημ. Λύκα. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Οἱ ὑπόλοιποι τόμοι τῆς Ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου, ΙΝΔΙΚΗ ΤΑ ΜΕΤ' ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ, ΤΕΧΝΗ, ΤΑΚΤΙΚΗ, ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΟΣ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ: Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Δ. Σ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, προέδρου τῆς Ἀκαδημίας, μετάφρ. σημ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : ΟΜΙΛΙΑΙ, ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΓΑΛΗΝΟΥ
ΠΕΡΙ ΚΡΑΣΕΩΝ: Ὑπὸ Κων. Λαμέρα.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ ὅλα τὰ σωζόμενα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΙ Α΄ — Β΄ Μακρὰ φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ εἰσαγωγή: Ἡ Well, καθηγητοῦ τῆςΣορβόνης. Κείμενον, μεταφράσεις. κριτικαὶ καὶ ἱστορικαὶ σημειώσεις ὑπὸ Ἀλεξ. Γαληνοῦ.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ Λόγοι.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Βίοι φιλοσόφων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλα τὰ ἔργα

ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ἐγχειρίδιον, Διατριβαί.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: (Εἰσαγωγὴ Ἰω. Χαντέλη, τ. ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου) Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος, Ἄλκηστις, Ἴων Βάκχοι, Μήδεια, Ἠλέκτρα, Κύκλωψ, Ἀνδρομάχη, Ἱκέτιδες, Ἑλένη Ὀρέστης, Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις, Ἰφιγένεια ἡ ἐν Αὐλίδι, Τρωάδες, Φοίνισσαι, Ἡρακλεῖδαι, Ἑκάβη, Ρῆσος, Ἡρακλῆς Μαινόμενος. Ἀποσπάσματα.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΥ
ΑΙΘΙΟΠΙΚΑ ἢ ΤΑ ΚΑΤΑ ΘΕΑΓΕΝΗ καὶ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΝ. Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ ἀρχαῖον μυθιστόρημα ὑπὸ Ἀδαμαντίου Κοραῆ, μετάφρ. Φώτου Γιοφύλλη. Τόμοι Α΄ καὶΒ΄

ΗΡΟΔΟΤΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ τόμοι, πρώτην φορὰν ἐκδιδόμενοι ἐν Ἑλλάδι, μὲ πλῆρες τὸ ἀρχαῖον κείμενον, μὲ ἀναλυτικὴν εἰσαγωγήν, πολλὰς σημειώσεις καὶ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως ἑκάστης σελίδος.

ΗΣΙΟΔΟΥ
ΘΕΟΓΟΝΙΑ. Ὑπὸ Π. Λεκατσᾶ.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ἔργα καὶ Ἡμέραι. Ἀσπὶς Ἡρακλέους, Ἀποσπάσματα.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑ. Κείμενον, μακρὰ εἰσαγωγὴ φιλολογικὴ καὶ ἱστορικὴ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ Buty μετάφρ. σημ. Ἰω. Δημαράτου. Τόμος Α΄.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Ἱστορίας τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πρώτη φορὰν ἐκδιδόμενοι ἐν Ἑλλάδι μὲ πλῆρες τὸ ἀρχαῖον στερεότυπον, κείμενον, μὲ πολλὰς σημειώσεις καὶ πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως ἑκάστης σελίδος.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ. Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Γ. Φωτεινοῦ, πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μετάφρ. σημ. Γ. Πουρναροπούλου Τόμος Α΄ (Ὅρκος, Νόμος, Περὶ τέχνης, Περὶ ἀέρων, ὑδάτων, τόπων) Τόμος Β΄ Περὶ ἀρχαίας ἰατρικῆς. Περὶ εὐσχημοσύνης. Περὶ Ἰατροῦ.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὁλόκληρος ἡ Ἱπποκράτειος Συλλογή, πρώτην φορὰν ἐκδιδομένη ἐν Ἑλλάδι.

ΙΣΑΙΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Τὰ Ἅπαντα.

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ Λόγοι.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΙ: Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου, τ. διευθ. τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὅλαι αἱ ὁμιλίαι.

ΙΩΣΗΠΟΥ (Φλαβίου)
ΚΑΤ' ΑΠΙΩΝΟΣ: Ὑπὸ Βασ. Βέλλα, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλα τὰ ἔργα του.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ
ΚΑΤΑ ΛΕΩΚΡΑΤΟΥΣ : Ὑπὸ Κ. Ἀραποπούλου, γυμνασιάρχου.

ΛΥΣΙΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ὅλοι οἱ Λόγοι.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου.
ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου.
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ (ὁ βίος καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους). Ὑπὸ Ἐμ. Παντελάκη, γυμνασιάρχου. Τόμοι Α΄, Β΄, Γ΄.
ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ. Ὑπὸ Ἀχιλ. Τζαρτζάνου, τ. ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου, Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ. Ὑπὸ Ἐμμ. Παντελάκη γυμνασιάρχου.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Οἱ ὑπόλοιποι τόμοι Κύρου Ἀναβάσεως, Ἑλληνικά, Κύρου Παιδεία Ἀγησίλαος, Ἀπολογία Σωκράτους, Ἱέρων. Περὶ ἱππικῆς. Ἱππαρχικός. Κυνηγετικός. Πόροι ἢ περὶ προσόδων.

ΟΜΗΡΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Ἰλιάς, Ὀδύσσεια Ὕμνοι, Βατραχομυομαχία.

ΠΑΥΣΑΝΙΟΥ
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΑ (Κορινθιακά, Σικυωνὶς (Ἀργολίς), Εἰσαγωγὴ Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. Δημ. Λαμπίκη. Τόμος Α΄.
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΑ. Τόμος Β΄. (Ἀργολίς, Ἐπιδαυρὶς Αἰγηνιτικά, Τροιζηνιακά, Ἑρμιονίς).
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ: Λακωνικά, Ἀχαϊκὰ Φωκικᾶ, Ἠλειακά, Μεσσηνιακά, Βοιωτικά, Ἀττικά, Ἀρκαδικά.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὀλύμπια, Ἴσθμια, Πύθια, Νέμεα κλπ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.
ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ ἢ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ. Ὑπὸ Καλλ. Ἐλεοπούλου.
ΕΥΘΥΦΡΩΝ ἢ περὶ ὁσίου. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου.
ΜΕΝΩΝ ἢ περὶ ἀρετῆς. Ὑπὸ Ἐλλης Λαμπρίδου.
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ἢ περὶ ἀνθρώπου φύσεως, ὑπὸ Ν. Μπαξεβανάκι γυμνασιάρχου.
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ δεύτερος ἢ περὶ προσευχῆς. Ὑπὸ Νικ. Μπαξεβανάκι γυμνασιάρχου.
ΠΟΛΙΤΕΙΑ ἢ περὶ δικαίου. Ὑπὸ Ἀδ. Διαμαντοπούλου. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Οἱ ὑπόλοιποι τόμοι τῆς ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ. Ἐπίσης : Νόμοι. Ἐπινομίς. Ἀπολογία Σωκράτους. Κρίτων. Φαίδων. Θεάγης. Ἐρασταί. Θεαίτητος. Σοφιστής. Εὐθύδημος. Πρωταγόρας. Ἱππίας Ἐλάττων. Γοργίας, Ἴων, Φίληβος Χαρμίδης,, Λάχης, Λύσις, Ἵππαρχος Πολιτικὸς Μίνως, Τίμαιος, Τίμαιος Λοκρός, Κριτίας, Παρμενίδης, Φαῖδρος, Ἱππίας Μείζων, Ἀξίοχος, Περὶ δικαίου. Περὶ ἀρετῆς. Δημόδοκος, Σίσυφος, Ἐρυξίας, Κλειτοφῶν, Ὅροι, Ἀλκυών, Κρατύλος, Ἐπιστολαί.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
Α΄ ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ.
ΘΗΣΕΥΣ. Ὑπὸ Ἀνδρ. Πουρνάρα.
ΡΩΜΥΛΟΣ.
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὅλοι οἱ Βίοι.
Β΄ Ἠθικὰ
ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ. Εἰσαγωγὴ Ἰ. Σταματάκου, ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. Σπ. Φίλιππα.
ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΡΕΤΑΙ. Ὑπὸ Ἐμμ. Δαυΐδ, τ. Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ. Εἰσαγωγὴ ὑπὸ Περ. Βιζουκίδου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, μετάφρ. ὑπὸ Α. Κόντου.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Περὶ παίδων ἀγωγῆς. Περὶ τύχης. Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Περὶ δεισιδαιμονίας. Ἀποφθέγματα βασιλέων καὶ στρατηγῶν. Περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Περὶ ἀοργησίας. Περὶ φιλαδελφείας. Περὶ ἀδολεσχίας. Περὶ πολυπραγμοσύνης. Περὶ φιλοπλουτίας. Τῶν 7 σοφῶν συμπόσιον. Περὶ εἱμαρμένης. Βίοι τῶν δέκα ρητόρων. Πολιτικὰ παραγγέλματα. Περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας. Συμποσιακὰ προβλήματα. Πλατωνικὰ ζητήματα. Περὶ Στωϊκῶν κλπ.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ
ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ. Ὑπὸ Ἐμμ. Παντελάκη γυμνασιάρχου.

ΣΑΠΦΟΥΣ
ΑΠΑΝΤΑ. Ὑπὸ Π. Λεκατσᾶ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : (Μὲ εἰσαγωγὴν Ἰω. Χαντέλη, τ. ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου). Αἴας, Ἀντιγόνη, Ἠλέκτρα Τραχίνιαι, Φιλοκτήτης, Οἰδίπους, Τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. Ἰχνευταὶ Σάτυροι καὶ ἄλλα σσωζόμενα ἀποσπάσματα τῶν ἔργων του.

ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑ. Τόμοι Α΄ καὶ Β΄.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΒΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΥΑΝΕΩΣ : Ὑπὸ Ἀλεξ Φιλαδελφέως, Διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου. Τόμος Α΄.
ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ : Ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι τόμοι Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. Ἐπίσης Βίοι Σοφιστῶν. Εἰκόνες κλπ. Ἐπίσης θὰ ἐκδοθοῦν ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἑξῆς ἀρχαίων πεζογράφων καὶ ποιητῶν : Ἀθηναίου, Αἰλιανοῦ, Αἰσχίνου, Ἀλκαίου, Ἀλκιδάμαντος, Ἀνακρέοντος, Ἀναξαγόρου, Ἀναξιμάνδρου, Ἀναξιμένους, Ἀνδοκίδου, Ἀντισθένους, Ἀντιφῶντος, Ἀπολλοδώρου, Ἀπολλωνίου Τυανέως, Ἀππιανοῦ, Ἀριστείδου, Ἀρχιλόχου, Ἀρχιμήδους, Ἀχιλλέως, Τατίου, Βακχυλίδου, Βάσσου, Κασσιανοῦ, Βίωνος, Σμυρναίου, Γοργίου, Γρηγορίου Θεολόγου, Δεινάρχου, Δημάδους, Δημητρίου Φαληρέως, Δημοκρίτου, Διοδώρου, Σικελιώτου, Δίωνος Κασσίου, Δίωνος Χρυσοστόμου, Ἐμπεδοκλέους, Ἐπικούρου, Ἐπιχάρμου, Ἑρμογένους, Ζήνωνος, Ἡρακλείτου, Ἡρώνδα, Θεόγνιδος, Θεοκρίτου, Θεοφράστου, Ἱεροκλέους, Ἰουλιανοῦ, Καλλινίκου,Καλλισθένους,Κέβητος Θηβαίου, Κλεάνθους, Κριτίου, Λογγίνου, Λόγγου Μάρκου Αὐρηλίου, Μενάνδρου, Μιμνέρμου, Μόσχου, Ξενοκράτους, Ξενοφάνους, Ξενοφῶντος Ἐφεσσίου, Ὀρειβασίου, Ὀνησάνδρου, Παρμενίδου, Πλήθωνος, Γεμιστοῦ, Πλωτίνου, Πολυαίνου, Πολυβίου, Πορφυρίου, Προκοπίου, Πρωταγόρου, Σιμωνίδου, Σόλωνος, Στησιχόρου, Στοβαίου, Τυρταίου, Ὑπερείδου, Φίλωνος, Φραντζῆ, Φωκυλίδου, Χαρίτωνος, Ἀφροδισίου, Χρυσίππου, Ψελλοῦ κλπ.

ΕΚΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
Α. καὶ Μ. CROISET : ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ, μετάφρ. ὑπὸ Ἀνδρ. Πουρνάρα. Τόμοι 1—6. Ἕκαστος τόμος ἄδετος 80. — Δεμένος 100.
Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Παπύρου» οἱ 6 τόμοι ἄδετοι δρχ. 400. Δεμένοι 500.

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ :
Κ. ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ : ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ. Ἐπιμέλεια Γ. Σωτηριάδου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοῦ. Ἕκαστος τόμος ἄδετος δρχ. 80. — Δεμένος 100.

“ΠΑΠΥΡΟΣ„
ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 36.—ΣΤΟΑ ΙΝΤΕΑΛ 2ος ΟΡΟΦΟΣ

Ἡ ὡραία τῆς ἡμέρας

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ἡ σύζυγος τοῦ γνωστοῦ χειρούργου τοῦ Παρισιοῦ Πέτρου Σεριζύ, ἡ ὡραιοτάτη καὶ νεωτάτη Σεβερίν, ποὺ ὥς τώρα λάτρευε τὸν ἄνδρα της καὶ ἦταν πρότυπο τιμίας καὶ ἁγνῆς γυναίκας, ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια, μόλις ἀνέρρωσε, κυριεύτηκε ἀπὸ μιὰ ἐπιθυμία ἀκατανίκητη νὰ γνωρίση ἄνομους πόθους καὶ ἔκφυλα ὄργια. Τὸ κτῆνος, ποὺ κοιμῶταν μέσα της, εἶχε μὲ μιᾶς ξυπνήσει. Ἔτσι ἡ Σεβερίν, παρασυρομένη ἀπὸ τὸ δεύτερο αὐτὸ «ἐγώ» της, χωρὶς καὶ ἡ ἴδια νὰ καταλάβη τί κάνει, πηγαίνει σ' ἕνα ὕποπτο σπίτι, τὸ σπίτι τῆς Μαντὰμ Ἀναί. Ἐκεῖ δίδεται σ' ἕναν ἡλικιωμένο, τὸν κύριο Ἀδόλφο. Τὴν κυριεύει ὅμως τόσος ἀποτροπιασμὸς γιὰ τὸ φοβερό της παραστράτημα, ὥστε ἀποφασίζει νὰ μὴ ξαναπάη στὸ σπίτι τῆς Μαντὰμ Ἀναί. Ἀλλὰ τὸ ἔκφυλο πάθος της τὴν σπρώχνει καὶ πάλι πρὸς τὴν ἁμαρτία. Ἔτσι μετὰ μιὰ βδομάδα πηγαίνει πάλι στῆς Μαντὰμ Ἀναί. Καὶ τώρα βυθίζεται ὁλοένα καὶ πιὸ πολὺ μέσα στὸ βοῦρκο. Ἐν τούτοις τὸν ἄνδρα της ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν ἀγαπᾶ.

6ον

—Καλά, εἶπε σὲ λίγο. Ἐγὼ δὲν σοῦ ζήτησα ἐξηγήσεις γιατί ἄργησες.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πλησίασε τὴν Σεβερὶν καὶ τὴν φίλησε. Ἐπειδὴ ὅμως τώρα δὲν προσπαθοῦσε ν' ἀποκρύψη τὴν χρυσὴ σαγονιά του, ἡ Σεβερίν, μαζὶ μὲ τὴν θέρμη τοῦ στόματός του αἰσθάνθηκε καὶ τὸ παγερὸ μέταλλο. Τὴν γεῦσι τοῦ περίεργου αὐτοῦ μίγματος δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ πιὰ νὰ τὴν ξεχάση.

Ὁ Μαρσὲλ ἔμεινε τὴν δεύτερη μέρα ὥρα πολλὴ μὲ τὴν Σεβερίν. Σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἱκανοποιήση μὲ μιᾶς τὴν ἄσβεστη ἐρωτικὴ δίψα ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτήν, δίψα ὅμως ποὺ δὲν ἤθελε ν' ἀνομολογήση Ἡ Σεβερὶν πάλι αἰσθανόταν ἀπέραντη χαρὰ κοντά του. Τόση ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ τοῦ χάϊδεψε τὸν ὦμο μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἀμέσως ὅμως ἀπέσυρε τὸ χέρι της τρομαγμένη, γιατὶ αἰσθάνθηκε τὰ δάχτυλά της νὰ ψαύουν μιὰ φοβερὴ οὐλή.

Ὁ Μαρσὲλ κατάλαβε ἀμέσως γιατὶ ἀποτραβήχτηκε καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀπροκάλυπτη περιφρόνηση:

—Φαίνεται πὼς δὲν εἶσαι συνηθισμένη στὶς κουμπότρυπες. Ἀλλά, ἔννοια σου... θὰ συνηθίσῃς...

Κι' ἀμέσως πῆρε μὲ δύναμη στὰ χέρια του τὸ δεξὶ χέρι τῆς Σεβερὶν καὶ ἄρχισε νὰ τὸ περιφέρῃ πάνω στὸ κορμί του ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἐπουλωμένες πληγές, ἀπὸ μαχαιριές, ἀπὸ σφαῖρες.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; ψιθύρισε ἡ Σεβερὶν κατάπληκτη καὶ τρομαγμένη.

—Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ σοῦ δείξω τὸ ποινικό μου Μητρῶο; ἦταν ἡ εἰρωνικὴ ἀπάντηση τοῦ Μαρσέλ.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ σηκώθηκε, τῆς εἶπε ψυχρὰ «καλὴ νύχτα» κι' ἔφυγε.

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Σεβερίν, αἰσθάνθηκε ὅτι ὄχι μόνον δὲν τῆς εἶχε προξενήσει ἀποτροπιασμὸ τὸ θέαμα τοῦ κορμιοῦ τοῦ Μαρσέλ, ποὺ ἦταν κατάστικτο ἀπὸ τὰ τραύματα, ἀλλὰ ἀντίθετα ἔνοιωσε τώρα τὸ πάθος ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει γι' αὐτὸν τὸν ἄνδρα εἶχε γίνει πραγματικὰ ἀκατανίκητο.

Πόσο δὲ μεγάλη δύναμη ἀσκοῦσε ὁ Μαρσὲλ ἤδη ἐπάνω της, ἡ Σεβερὶν τὸ κατάλαβε καλὰ ὅταν κατὰ τὶς ἑπόμενες ἡμέρες ὁ φίλος της δὲν ἐμφανίστηκε στὴν ὁδὸ Βιρέν.

Ἄρχισε νὰ φοβᾶται, ὅτι ἴσως δὲν τοῦ ἄρεσε πιά. Ἀκόμη περισσότερο ὅμως φοβόταν μήπως ὁ Μαρσὲλ δὲν εἶχε χρήματα γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴν μαντὰμ Ἀναί. Γι' αὐτὸ ὅταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἀγωνιώδους ἀναμονῆς τὸν εἶδε νὰ ξανάρχεται τοῦ πρότεινε ἀμέσως:

—Ἂν δὲν ἔχῃς λεπτά, μπορῶ ἐγὼ νά...

Ἀλλὰ ὁ Μαρσὲλ δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ. Θυμωμένος τῆς ἀπάντησε:

—Πάψε! Καὶ ἀμέσως μὲ μιὰ προσβλητικὴ γιὰ τὴν Σεβερὶν ἀλαζονία συνέχισε:

—Ἂν ἤθελα, θὰ μποροῦσα νὰ παίρνω λεπτὰ ἀπὸ τρεῖς γυναῖκες ποὺ εἶναι πρόθυμες γιὰ τὴν ἀγάπη μου νὰ κάνουν καὶ τὴν πιὸ μεγάλη θυσία... Ὅσο γιὰ σένα... μὴ μοῦ ξαναπῇς ποτὲ τέτοια κουβέντα. Χρήματα ἔχω ὅσα θέλω... Νά! κύτταξε.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα μάτσο ἀπὸ τσαλακωμένα χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ καὶ τῶν χιλίων φράγκων.

—Οὔτε ξέρω καλὰ-καλὰ πόσα εἶναι εἶπε μὲ περιφρόνηση. Κι' ὅταν τελειώσουν αὐτά, θὰ ἔχω κι' ἄλλα!...

—Τότε λοιπόν, ψιθύρισε ἡ Σεβερίν.

—Τί λοιπόν;

—Γιατί δὲν ἦρθες ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες;

—Δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγο, ἀπάντησε ἐκεῖνος πρόστυχα. Ἐδῶ δὲν ἦρθα γιὰ συζήτηση.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ τόνος τῆς φωνῆς του πρόδιδε πόσον ἦταν ἱκανοποιημένος γιατὶ ἡ Σεβερὶν εἶχε νοιώσει τόπο πολὺ τὴν ἔλλειψή του.

—Ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν πέρασε ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν κάμῃ τὴν ἐμφάνισή του στὸ σπίτι τῆς μαντὰμ Ἀναὶ ὁ Μαρσέλ. Ἐν τούτοις αἰσθανόταν ὅτι κάποιο μυστήριο ἔκρυβε ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τόσο τὸν εἶχε ὑποδουλώσει, αἰσθανόταν ὅτι δὲν ἦταν σὰν τὶς ἄλλες ἐρωμένες ποὺ εἶχε πρὶν τὴν γνωρίσει καὶ ποὺ ὅλες προήρχοντο ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ ἐγκλήματος στὸν ὁποῖον κι' αὐτὸς ἀνῆκε. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Σεβερὶν κάθε φορὰ ποὺ τὴν ρωτοῦσε καὶ τὴν ἐπίεζε νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ τὸ μυστικό της, ἀρνιῶταν ἐπίμονα νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ἀπεφάσισε μόνος νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

Ἕνα βράδυ, μαζὶ μὲ τὸν φίλο του τὸν Ἱππόλυτο, ἐνῷ ἔπιναν σ' ἕνα μπάρ, ἐνεφανίσθη ὁ «Ἀκρίδας». Κάθησε κοντά τους καὶ εἶπε σιγανὰ στὸν Μαρσέλ:

—Ἄκουσε, τὴν δουλειὰ ποὺ μὲ ἔστειλες νὰ κανονίσω, τὴν τελείωσα. Μπῆκα μέσα στὸ σπίτι ὡς ἠλεκτρολόγος. Ἔμαθα τὴν διεύθυνση καὶ τὸ πραγματικὸ ὄνομα τῆς «ὡραίας τῆς ἡμέρας».

Ὁ «Ἀκρίδας», μέλος κι' αὐτὸς τῆς συμμορίας τοῦ Μαρσὲλ καὶ τοῦ Ἱππολύτου — ἀφοῦ ἔδωσε τὶς πληροφορίες του, χαιρέτησε τοὺς συντρόφους του καὶ ἔφυγε.

Ὁ Ἱππόλυτος τότε, ἅμα ἔμειναν πάλι μόνοι, εἶπε στὸν Μαρσέλ:

—Καὶ τώρα ξέρεις ποῦ βρίσκεσαι. Κάνε ὅ,τι νομίζεις!

Εἴτε γιατὶ πράγματι ὁ Μαρσὲλ ἀγαποῦσε τὴν Σεβερίν, εἴτε γιατὶ ὁ περίεργος ἱπποτισμὸς τοῦ κακοποιοῦ τὸν συνεκράτησε, τὶς πρῶτες μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀποκάλυψη δὲν θέλησε νὰ χρησιμοποιήσῃ καθόλου τὰ ὅπλα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ἐναντίον της, τώρα ποὺ ἐγνώριζε τὸ πραγματικὸ ὄνομά της. Ἔξαφνα ὅμως παρενεβλήθη ἕνα νέο γεγονὸς ἀπροσδόκητο, ἕνα γεγονὸς ποὺ ὡδήγησε τὸ δρᾶμα τοῦ ὁποίου ἡρωΐδα ἦταν ἡ Σεβερὶν στὴν τραγική του λύση.

Ἦταν μιὰ Πέμπτη, κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα (ὅλες οἱ λεπτομέρειες ἔμειναν βαθειὰ χαραγμένες στὴν ἀνάμνηση τῆς Σεβερίν), ὅταν ἡ μαντὰμ Ἀναὶ φώναξε τὶς τρεῖς κοπέλλες της καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἦρθε ἕνας πολὺ καθὼς πρέπει κύριος. Κυττάξτε νὰ τοῦ φερθῆτε ὅσο μπορεῖτε πιὸ εὐγενικά.

Ἡ Σεβερὶν μαζὶ μὲ τὶς δύο φιλενάδες της προχώρησε στὸ διάδρομο γιὰ νὰ περάσῃ στὸ σαλόνι χωρὶς τὸ παραμικρὸ προαίσθημα γιὰ τὸ φοβερὸ πλῆγμα ποὺ θὰ ἐδέχετο σὲ λίγο...

Καθὼς ὅμως ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε, ἡ Σεβερὶν αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν, αἰσθάνθηκε νὰ τὴν πνίγῃ μιὰ ἀγωνία ἀπερίγραπτη. Ἀπέναντί της στεκόταν μπρὸς στὸ παράθυρο ὁ Ἑρρῖκος Ὑσσόν, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ στενοὺς φίλους τοῦ ἀνδρός της, ὁ Ἑρρῖκος Ὑσσὸν ποὺ τόσες φορὲς μὲ τὸ βλέμμα τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ καταλάβῃ ὅτι θὰ ἔδιδε τὸ πᾶν γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν σφίξῃ μιὰ μέρα στὴν ἀγκαλιά του. Αὐτὸς ἦταν ὁ εὐγενικὸς ἐπισκέπτης τῆς μαντὰμ Ἀναί. Τὸ βλέμμα ποὺ τῆς ἔρριξε, τὸ αἰσθάνθηκε ἡ Σεβερὶν σὰν ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι ποὺ ξέσχιζε τὴν καρδιά της. Ἀμέσως αἰσθάνθηκε ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ εἶχε πιαστῆ μέσα σ' ἕνα δίχτυ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐλευθερωθῇ. Τρελλὴ ἀπὸ φόβο, ὠπισθοχώρησε, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς μαντὰμ Ἀναί, τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε μὲ ἀναφυλητά:

—Φεύγω... φεύγω γιὰ πάντα. Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω νὰ μὲ ξεχάσετε. Ἂν ἔρθουν νὰ ζητήσουν πληροφορίες γιὰ μένα, νὰ πῆτε πὼς δὲν ξέρετε ποιὰ εἶμαι. Ἂν μὲ ἀναγκάσουν νὰ ξανάρθω ἐδῶ, νὰ πῆτε ὅτι δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε. Κάθε μῆνα θὰ σᾶς στέλνω χίλια φράγκα. Μήπως θέλετε περισσότερα; Ὄχι; Σᾶς εὐχαριστῶ, μαντὰμ Ἀναί... Ὢ! ἂν ξέρατε...

Ἡ Σεβερὶν ἦταν ἀδύνατον πιὰ νὰ προφέρῃ ἔστω καὶ μιὰ λέξη. Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια κατέβηκε τὶς σκάλες, ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα καὶ πετάχτηκε στὸν δρόμο.

……

Οἱ ὧρες ποὺ πέρασε τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ Σεβερὶν περιμένοντας τὸν Πέτρο, εἶναι δύσκολο νὰ περιγραφοῦν. Ἡ ἀδημονία της νὰ τὸν δῇ νὰ ἔρχεται ἦταν τόση ὅσος καὶ ὁ τρόμος της. Τὸ εἶχε μάθει κιόλας ὁ ἄντρας της; Ὁ Ὑσσὸν ἴσως νὰ γνώριζε τὴν διεύθυνση τῆς κλινικῆς του καὶ φεύγοντας ἀπὸ τῆς μαντὰμ Ἀναὶ ἴσως νὰ πῆγε κατ' εὐθεῖαν ἐκεῖ... Ἔξαφνα ἡ Σεβερὶν θυμήθηκε ὅτι ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ὑσσὸν ἦσαν μέλη τῆς ἰδίας λέσχης. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Πέτρος στὴν λέσχη αὐτὴ σπάνια ἐπήγαινε. Δὲν ἦταν ὅμως πιθανὸν ἀκριβῶς τὸ βράδυ αὐτὸ νὰ ξαναπάῃ; Στὸ ἀποκορύφωμά του ὁ τρόμος ἔχει μὲ τὴν ζήλεια κοινὸ χαρακτηριστικό, ὅτι καὶ τὸ πιὸ ἀπίθανο ἐμφανίζεται σ' αὐτὸν ποὺ ἔχει κυριευθῇ εἴτε ἀπὸ ζήλεια, εἴτε ἀπὸ φόβο ὡς βέβαιον. Ἔτσι ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποθέσεις ποὺ περνοῦσαν μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς ἀπὸ τὸ ταραγμένο μυαλὸ τῆς Σεβερίν, τὶς θεωροῦσε πιὰ σὰν γεγονότα. Δὲν ἀμφέβαλλε πλέον γιὰ τὴν καταστροφή. Ὁ τρελλὸς φόβος ποὺ τὴν συνεκλόνιζε καὶ ποὺ ἀπέκλειε κάθε λογικὴ σκέψη, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ μαρτυρίου της εἶχε ὑποβάλει στὴν Σεβερὶν τὴν πεποίθηση, ὅτι ὁ Ὑσσὸν θὰ ἀπεκάλυπτε στὸν ἄνδρα της τὴν ἀλήθεια. Ποιοὶ ἠθικοὶ δισταγμοὶ θὰ τὸν ἀναχαίτιζαν, ὥστε νὰ μὴ μιλήσῃ; Δὲν τῆς εἶχε δείξει τόσες φορές, ὅτι ἡ περιφρόνηση μὲ τὴν ὁποία τοῦ ἐφέρετο, τὸν ἐπλήγωνε βαθειά;

Κι' ἐν τούτοις. Ἂν καὶ ἡ Σεβερὶν εἶχε τὴν βεβαιότητα, ὅτι σὲ λίγο ὁ Πέτρος θὰ μάθαινε τὸ ἔγκλημά της, καὶ τώρα ἀκόμη τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὴν ἔσπρωχνε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν συζυγική της εὐτυχία... Ἔτσι, ἔστω καὶ ἂν ἦταν ἤδη ράκος ψυχικὰ καὶ σωματικά, κατώρθωσε νὰ βρῇ τὴν δύναμη, ὥστε νὰ τρέξῃ στὸ δωμάτιό της, νὰ πλύνῃ τὸ πρόσωπό της, νὰ χτενισθῇ, ὥστε νὰ μὴ προδώσῃ ἡ ἀταξία τῆς ἐξωτερικῆς της ἐμφανίσεως στὸν Πέτρο τὴν ταραχή της. Ὅταν ὅμως τὸν ἄκουσε ν' ἀνεβαίνῃ τὶς σκάλες, δὲν εἶχε πιὰ τὴν δύναμη νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Παρακολουθοῦσε ὅμως μὲ ἀγωνία τὶς κινήσεις του. Ἄκουσε τὸ βῆμα του ποὺ ἦταν ἥσυχο καὶ κανονικό... κατάλαβε, ὅτι ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ὅτι σταματοῦσε μπρὸς στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ σιάξῃ τὴν γραβάτα του ὅπως πάντα. Ἴσως ὅμως ὁ Πέτρος νὰ ἐπίεζε τὸν ἑαυτό του νὰ φανῇ ψύχραιμος ἐνῷ μέσα του θὰ συνεκλονίζετο ἀπὸ τὰ πιὸ ἄγρια συναισθήματα. Μὲ κρατημένη ἀναπνοὴ ἡ Σεβερὶν κυττοῦσε πρὸς τὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἔμπαινε. Μόλις τὸν ἔβλεπε θὰ καταλάβαινε ἀμέσως ἂν τὸ ἤξερε ἤδη. Μὲ κάθε στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ὅμως ἡ πεποίθησίς της γινόταν ἀκόμη πιὸ ἀκλόνητη. Ἀσφαλῶς ὁ Πέτρος εἶχε μάθει τὴν ἀλήθεια. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ περιμείνῃ ὁ Ὑσσόν; Ἰδοὺ ὅμως ποὺ ἡ πόρτα ἀνοίγει... καὶ ἡ Σεβερὶν μὲ μιᾶς νοιώθει τὴν ζωὴ νὰ ξαναγυρίζῃ μέσα της. Ὁ Πέτρος τῆς χαμογελᾷ. Ὁ Πέτρος τὴν φιλεῖ καὶ τὴν ἀγκαλιάζει. Ὡς τὸ πρωῒ τοὐλάχιστον δὲν εἶχε πιὰ νὰ φοβηθῇ τίποτε. Ὤ, πόσο εὐτυχισμένη ἦταν τὴν στιγμὴ αὐτὴ μέσα στὴ δυστυχία της!

Ἡ Σεβερὶν καὶ ὁ Πέτρος πέρασαν μαζὶ αὐτὴ τὴν νύχτα. Ὅταν ὁ ἄνδρας της κοιμήθηκε, ἐκείνη ἀνασηκώθηκε λίγο στὸ κρεββάτι της. Δὲν ἤθελε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἕνας καταδικασμένος σὲ θάνατο δὲν περνᾷ τὶς τελευταῖες του στιγμὲς ἀναπολῶντας ὅ,τι ἀγάπησε περισσότερο στὴ ζωή του; Ἔτσι τώρα καὶ ἡ Σεβερὶν ξαναθυμῶταν τὴν εὐτυχία ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Πέτρος καὶ ἔλεγε:

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ ΑΠΟΡΙΑ

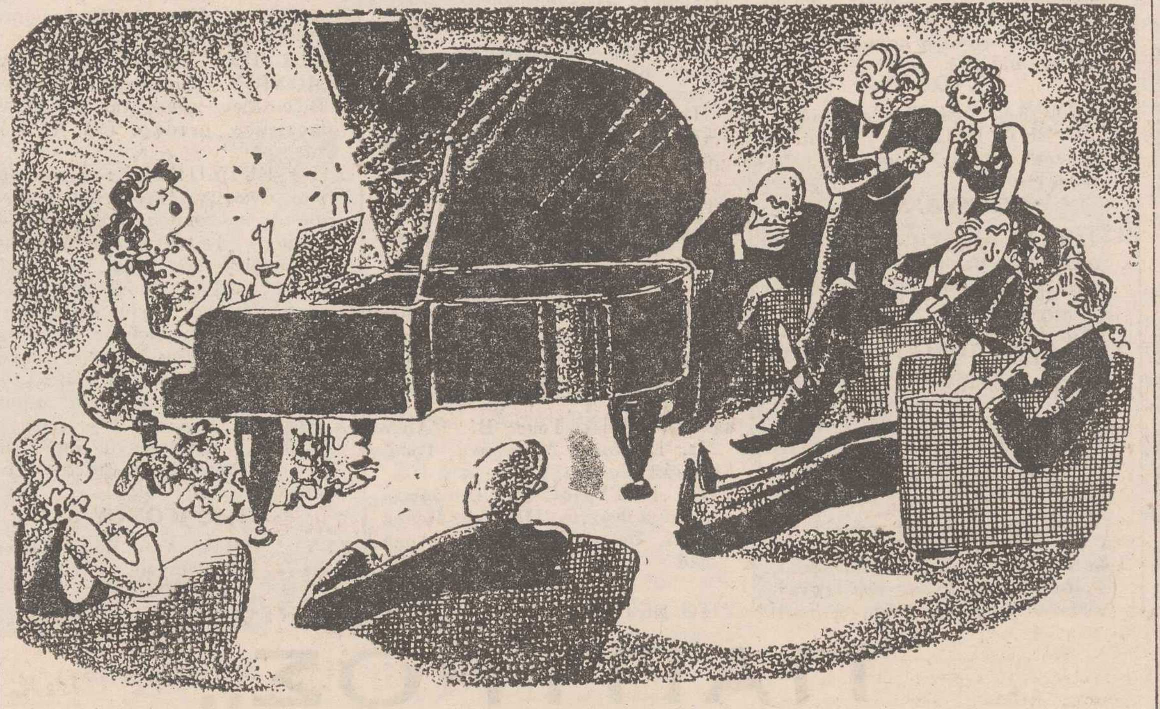

— Ξέρετε, ἡ Γεσποινὶς ἔχει ἀσφαλίσει τὴ φωνή της.
— Καὶ γιατὶ δὲν πάει νὰ εἰσπράξη τὴν ἀσφάλεια;

ΡΕΞ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 43 (Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην. Τύπου, Β'. ὄροφος. Ἀριθ. Γραφ. 6—12). Τηλ. 55.211

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Χέϋδεν 10)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Γ. ΚΟΠΑΚΑΚΗΣ
(Πατρῶν 18)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἐτησία ἐσωτερ. Δρχ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτερ. Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς Δολ. 6

Τιμὴ φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 115 — Καλλιθέα

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ
„ΓΙΟΥΓΚΕΡΜΑΝ"
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΡΑΧ. 75

ΜΠΡΕΝΤ
ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ Μέθοδός μας, ἐκ σελίδων 300, μετὰ 650 εἰκόνων καὶ 168 μαθημάτων. Εἶνε τὸ τελειότερον βιβλίον ἐν Ἑλλάδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκμανθάνετε εὐκόλως καὶ ἀσφαλῶς τὴν Κοπτικὴν γυναικείων φορεμάτων, πυτζαμῶν, ἐσωρρούχων κλπ.

Μὲ ἐλαχίστην τιμὴν ἀποφεύγετε κόπους καὶ ἔξοδα περιττὰ καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ φοιτήσετε εἰς τὰ διαφημιζόμενα δῆθεν Σχολεῖα Κοπτικῆς.

Πληροφορίαι ἐλευθέρως.
Ἐργ)α Ἐλευθ. Σπουδῶν Κοπτικῆς — Ραπτικῆς ΜΠΡΕΝΤ, Μέγαρον ὁδ. Πετράκη 3, Τηλέφωνον 32.700.

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ
ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΝ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ἐφαρμόζεται ἀμέσως εἰς οἱανδήποτε κάνουλα δίδει ζεστὸ νερὸ ἐντὸς ἑνὸς δευτερολέπτου. Τιμὴ Δρ. 750. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος
Ι. Ν. ΔΗΜΟΛΑΚΗΣ
Σταδίου 10, Ἀθῆναι
Τηλέφ. 25-025

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης σελίδος)

Ἤμουν τυχερός, στ' ἀλήθεια...

Πλησίασε τὴν τανάλια στὸ στόμα τῆς νέας. Ὁ Νάϊτ ἀντελήφθη ὅτι εἶχε μπροστά του ἕνα σαδιστή, ἱκανὸ νὰ διαπράξη ἀδίστακτα τὸ φρικτότερο ἔγκλημα.

— Ἀρκεῖ! ἐφώναξε. Θὰ μιλήσω. Θὰ σᾶς πῶ ποῦ ἔκρυψα τὸ διαμάντι.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐγύρισε καὶ ἔτεινε τὴν τανάλια στὸν Φρέντσυ.

— Λοιπόν; ἐρώτησε.

— Τὸ ἔχωσα μέσα στὸ χῶμα στὴ βάσι τοῦ στύλου ποὺ ὑπάρχει στὴν διασταύρωσι τοῦ δρόμου ὅπου μᾶς αἰχμαλωτίσατε.

Γιὰ κάμποσες στιγμὲς ὁ ἀρχηγὸς τὸν ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια

— Διαισθάνομαι ὅτι λὲς τὴν ἀλήθεια, εἶπε τέλος.

Ἐγύρισε πρὸς τοὺς ἄλλους.

— Εἰδοποιῆστε τὴν Ἄννα νὰ φύγη καὶ ἑτοιμασθῆτε, διέταξε. Θὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁ ἀρχηγὸς ξαναγύρισε πρὸς τὸν Νάϊτ.

— Δυστυχῶς εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάψω αὐτὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ ἐξαφανίσω κάθε ἴχνος τῆς παραμονῆς μας ἐδῶ, εἶπε. Ἐλπίζω ὁ ἰδιοκτήτης του νὰ τὸ ἔχη ἀσφαλισμένο. Ἐξ ἄλλου τοῦ πλήρωσα καὶ σημαντικὸ νοῖκι. Ἐπίσης εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ καῆτε μαζὶ μὲ τὸ σπίτι. Ἀποτελεῖτε, βλέπετε, στοιχεῖα ἐνοχοποιητικὰ γιὰ μένα καὶ ὀφείλω νὰ σᾶς ἐξαφανίσω.

— Ἠλίθιε! ἐφώναξε ὁ Νάϊτ. Καὶ ἂν σοῦ εἶπα ψέματα.

— Ἐν πρώτοις δὲν μοῦ εἶπες ψέματα! Τὸ ξέρω! Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη μὲ γέλασες, θὰ προφθάσω νὰ ξανάρθω γιὰ ν' ἀφαιρέσω μερικὰ δόντια ἀπὸ τὸ στόμα τῆς δεσποινίδος. Ἡ φλόγα τοῦ σπερματσέτου δὲν θὰ φθάση στὰ ροκανίδια πάνω στὰ ὁποῖα θὰ τὸ τοποθετήσω παρὰ μόνο μετὰ μιὰν ὥρα... Καὶ τώρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀποσυρθῶ. Σᾶς εὔχομαι καλὸ ψήσιμο...

Ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

Ὁ Νάϊτ καὶ ἡ νέα ἀλληλοκυττάχθηκαν. Οἱ καρέκλες τους ἀπεῖχαν κάπου τρία μέτρα ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ νέα ἐπιχείρησε νὰ χαμογελάση μὲ χείλη ποὺ ἔτρεμαν.

— Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι ὅλα αὐτὰ συνέβησαν πραγματικά.

— Εἶν' ἀλήθεια ὅτι τέτοια πράγματα μόνο στὸν κινηματογράφο συμβαίνουν, παραδέχθηκε ὁ Νάϊτ.

— Θὰ ἦταν γελοῖο νὰ καοῦμε ζωντανοί, παρετήρησε ἐκείνη.

— Ἐξωφρενικό, εἶπε ὁ Νάϊτ.

Προσπάθησε πάλι νὰ χαμογελάση. Τὰ μάτια της, ὅμως, ἦσαν γεμᾶτα δάκρυα.

— Μὴ στενοχωριέσαι, μικρή μου, εἶπε ὁ Νάϊτ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐπινοήσω κάτι ποὺ θὰ μᾶς σώση ἀπὸ τὸ ψήσιμο. Ἡ ἐφευρετικότης τοῦ μυαλοῦ μου μ' ἐκπλήσσει πολλὲς φορὲς κι' ἐμένα τὸν ἴδιο.

Κάτω ἀκούσθηκε ἡ ἐξώπορτα νὰ κλείνη μὲ πάταγο καὶ σὲ λίγο ἡ ἐξάτμισις τοῦ αὐτοκινήτου.

— Ἔφυγαν, εἶπε ἡ νέα.

Ὁ Νάϊτ τὴν ἐκύτταξε σκεπτικά.

— Εἶσαι παχουλούτσικη, βλέπω, μουρμούρισε.

— Ἡ ὥρα δὲν εἶνε κατάλληλη γιὰ προσβλητικὲς παρατηρήσεις.

— Ἄκου, τῆς εἶπε ὁ Νάϊτ. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ πλησιάσουμε τὶς καρέκλες μας, τὴν μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη. Ὅταν τὸ κατορθώσωμε, ἐγὼ θὰ ρίξω τὴ δική μου ἀνάποδα καὶ σὺ κατόπιν θὰ πέσης μὲ ὅλο σου τὸ βάρος ἐπάνω στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μπροστινὰ πόδια. Ἂν αὐτὸ σπάση τὰ σχοινιὰ θὰ χαλαρώσουν... Μ' ἐννόησες;

— Ναί... Ἀλλὰ εἶμαι πολὺ ἐλαφρότερη ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσαι καὶ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς σοῦ φάνηκα παχουλή.

Αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ τὸ συζητήσουμε ἀργότερα.

Στριφογυρίζοντας ἀπεγνωσμένα τὸ σῶμα τους μέσα στὰ δεσμά τους, ἄρχισαν νὰ μετακινοῦν — πολὺ ἀργά, εἶν' ἀλήθεια — τὶς καρέκλες τους. Τὰ σχοινιὰ ποὺ αὐλάκωναν βαθειὰ τὰ μέλη τους καθιστοῦσαν κάθε κίνησί τους φοβερὰ ὀδυνηρή. Ἡ νέα δὲν ἄργησε νὰ ἐξαντληθῆ. Δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Δὲν μπορῶ, εἶπε ἀποθαρρυμένη. Μοῦ εἶνε πιὰ τελείως ἀδύνατο νὰ προχωρήσω.

— Μὴν ἀπελπίζεσαι, μωρό μου, τῆς εἶπε λαχανιασμένος ὁ Νάϊτ. Θὰ φθάσης, βέβαια, κάπως ἀργὰ στὸ ραντεβοῦ, ἀλλ' ἔτσι εἶνε ὅλες οἱ γυναῖκες.

— Ἄκου, τοῦ εἶπε ἐκείνη ξαφνικά. Τὸ σπίτι ἔπιασε φωτιά...

Κάτω ἀκούγονταν τριξίματα καὶ ἕνα ὑπόκωφο βουητό.

— Εἶνε ὁ ἄνεμος, εἶπε ὁ Νάϊτ.

— Μοῦ ἔρχεται τώρα ἡ μυρουδιὰ τοῦ καπνοῦ, εἶπε ἡ νέα.

— Ἡ φαντασία σου...

Τώρα δὲν θ' ἀπεῖχαν περισσότερο ἀπὸ μισὸ μέτρο. Ὁ Νάϊτ ἔκανε σὰν τρελλός, ρίχνοντας τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας καὶ τοῦ πατώματος, ποὺ ἔτριζε τώρα ἀπαίσια, ἔμπαινε πυκνὸς καπνός. Καὶ οἱ δύο ἄρχισαν νὰ βήχουν. Ἡ νέα ἀγνοῶντας τὸ σφίξιμο τῶν σχοινιῶν ἔκανε μιὰν ἀπότομη κίνησι. Ἡ καρέκλα της χοροπήδησε, ἔχασε τὴν ἰσορροπία της καὶ ἔπεσε πρὸς τὰ πίσω.

— Χτύπησες; ἐρώτησε τρομαγμένος ὁ Νάϊτ.

— Ὄχι... Ὄχι...

— Εἶσαι κωμικωτάτη σ' αὐτὴ τὴν στάσι, τῆς εἶπε ὁ Νάϊτ. Ὑπὸ ἄλλας συνθήκας θὰ γλεντοῦσα τὸ θέαμα...

Ὑπελόγισε τὴν ἀπόστασι ποὺ τὸν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ἀναποδογυρισμένη καρέκλα.

— Προσοχή, εἶπε βήχοντας. Καταφθάνω.

Ἔρριξε μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἔνοιωσε τὸ πόδι τῆς καρέκλας νὰ σφηνώνεται στὸ στῆθος του. Μιὰ φωνὴ πόνου τοῦ ξέφυγε, ἀλλὰ συγχρόνως ἀκούσθηκε καὶ ἕνα ξηρὸς κρότος. Τὸ πόδι τῆς καρέκλας εἶχε σπάσει. Τὰ σχοινιὰ ποὺ κρατοῦσαν δέσμια τὴ νέα χαλάρωσαν ἀμέσως Μὲ φρενιασμένη κίνησι κατώρθωσε νὰ ἐλευθερώση τὰ πόδια της καὶ σὰν σηκώθηκε ἔλυσε μὲ τὰ δόντια τοὺς κόμπους τῶν χεριῶν της.

Σὲ λίγο ἦταν ἐλεύθερος καὶ ὁ Νάϊτ. Τὸ δωμάτιο εἶχε κυριολεκτικῶς ντουμανιάσει. Ὁ Νάϊτ ὥρμησε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἄνοιξε. Κατόπιν σήκωσε τὴν νέα καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήση στὸ περβάζι ποὺ ἀπεῖχε κάπου τρία μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

— Ἄκου, μικρή μου, εἶπε. Θὰ πηδήσω πρῶτος. Κατόπιν σὺ θὰ πέσης στὴν ἀγκαλιά μου. Μὴ φοβᾶσαι...

Κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸ περβάζι καὶ ἄφησε τὸ σῶμα του νὰ πέση. Ἡ προσγείωσίς του τὸν ἐτράνταξε σύγκορμο. Σηκώθηκε καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθηκε ὅτι τὰ μουδιασμένα μέλη του ἦσαν σῶα καὶ ἀβλαβῆ, ἐστάθηκε μὲ ἀνοιγμένα τὰ σκέλη κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Περιμένω νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, ἐφώναξε.

Τὴν εἶδε νὰ πέφτη καὶ τὴν ἑπομένη στιγμὴ ἦσαν ξαπλωμένοι καὶ οἱ δύο πάνω στὸ ὑγρὸ χορτάρι. Γιὰ ἕνα ἢ δύο λεπτὰ ἔμειναν τελείως ἀκίνητοι. Πρώτη σηκώθηκε ἡ νέα.

— Πᾶμε γρήγορα! εἶπε. Πρέπει νὰ βρῶ ἕνα τηλέφωνο. Πρέπει νὰ τηλεφωνήσω στὴν ἐφημερίδα μου... Τί ἱστορία, θεέ μου!

Τρέχοντας διέσχισαν τὸν κῆπο καὶ βρέθηκαν στὸν δρόμο.

— Τί ἱστορία! δὲν ἔπαυε νὰ ἐπαναλαμβάνη ἡ νέα καθὼς προχωροῦσαν πάνω στὴν ἄσφαλτο.

— Καὶ τί τέλος! εἶπε ξαφνικὰ ὁ Νάϊτ. Κατέστρεψα μιὰ φορεσιά, τὸ αὐτοκίνητό μου εἶνε γιὰ πέταμα, νοιώθω παντοῦ φρικτοὺς πόνους καί, σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν ὅλ' αὐτά, ἔχασα καὶ τὸ διαμάντι!

— Ναὶ ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶχες τὸ εὐτύχημα νὰ μὲ γνωρίσης, παρετήρησε ἐκείνη σφίγγοντάς του τὸ μπράτσο. Καὶ τώρα ποὺ δὲν ἔχεις τὸ διαμάντι θὰ σὲ παρουσιάσω στὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ ὡς ἥρωα.

Πίσω τους τὸ σπίτι καιγόταν τώρα σὰν πελωρία δάδα μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ γιατρὸς κάποιου γειτονικοῦ χωριοῦ ποὺ περνοῦσε μὲ τ' αὐτοκίνητό του δέχθηκε νὰ τοὺς μεταφέρη εἰς τὸν πλησιέστερον τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Ἡ νέα ἔμεινε δέκα τοὐλάχιστον λεπτὰ μέσα, μιλῶντας ἀδιάκοπα. Σὰν ἐβγῆκε, ἅρπαξε τὸν Νάϊτ ἀπὸ τὰ πέτα τοῦ σακκακιοῦ του.

— Ἄκου τί πληροφορίες ἔλαβαν πρὶν ἀπὸ λίγο στὴν ἐφημερίδα. Ἡ λιμουζίνα τῶν φίλων μας προσέκρουσε σ' ἕνα αὐτοκίνητο σταματημένο πάνω στὸ δρόμο μὲ σβυστὰ φῶτα, καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια. Καὶ οἱ τέσσαρες ἀνεσύρθησαν νεκροὶ ἀπὸ τὰ συντρίμματα. Τὸ διαμάντι δὲν ἀνευρέθη. Ὁ Μπίγγαρτ προσφέρει ἀμοιβὴ πέντε χιλιάδων λιρῶν σὲ ὅποιον τοῦ τὸ ἐπιστρέψει... Αὔριο θὰ εἶσαι ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας... Τοὺς διηγήθηκα τὴν ἐξωφρενικώτερη ἱστορία ποὺ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς.

— Ἀσφαλῶς θὰ ἔπεσαν πάνω στὸ δικό μου αὐτοκίνητο, εἶπε ὁ Νάϊτ. Γιὰ σκέψου τιμωρία!...

Ἐμπῆκαν στὸ πρῶτο πανδοχεῖο ποὺ βρῆκαν στὸ δρόμο τους. Ὁ γιατρὸς εἶχε φύγει καὶ ἄλλο αὐτοκίνητο δὲν ὑπῆρχε στὴν περιοχή. Ὁ Νάϊτ παρεκάλεσε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ πανδοχείου νὰ τοῦ δανείση γιὰ μισὴ ὥρα τὸ ποδήλατό του.

— Περίμενέ με ἐδῶ, εἶπε στὴν σύντροφό του, καὶ μὴν ξεχάσης νὰ παραγγείλης ἕνα καλὸ δεῖπνο.

Ὅταν ἐπέστρεψε, ὁ ἀδάμας Κροῦγγερ βρισκόταν πάλι μέσα στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του.

Ἔφαγαν σιωπηλοί. Σὰν ἐτελείωσαν τὸ δεῖπνο, ἡ νέα προσήλωσε τὰ γαλανά της μάτια στὸ πρόσωπό του.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνης; ἐρώτησε. Θὰ ἐπιστρέψης τὸ διαμάντι;

— Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι θὰ τὸ ἐπιστρέψω... Ἡ γνωριμία σου εἶχε ὀλεθρία ἐπίδρασι ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος μου.

Ἡ νέα χαμογέλασε ἱκανοποιημένη.

— Καὶ τὶς πέντε χιλιάδες τῆς ἀμοιβῆς τί θὰ τῆς κάνης; ἐρώτησε.

— Θὰ τῆς μοιρασθῶ, φυσικά, μαζί σου.

— Καὶ ἂν δὲν δεχθῶ;

Ὁ Ρότζερ Νάϊτ σήκωσε τοὺς ὤμους, στριφογυρίζοντας τὸ ποτῆρι του ἀνάμεσα στὰ δάκτυλά του.

— Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι μιᾶς τόσο ἀφιλοχρήματης γυναίκας θὰ σοῦ προτείνω κατὰ πᾶσαν πιθανότητα γάμο, ἀποκρίθηκε.

Ἡ νέα στριφογύριζε κι' αὐτὴ τώρα τὸ ποτῆρι της ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά της.

— Ὁπότε δὲν ἀποκλείεται νὰ δεχθῶ... ἔτσι ἀπὸ μνησικακία, εἶπε.

Ἔρριξαν καὶ οἱ δυὸ μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦσαν μόνοι καὶ κατόπιν ἔπαυσαν νὰ βασανίζουν τὰ ποτήρια τους.

Καὶ μόνον ὅταν παρῆλθε καὶ αὐτὴ ἡ φάσις τῆς γνωριμίας των ἐσκέφθηκαν ὅτι δὲν ἐγνώριζαν κἂν ἀκόμη ὁ ἕνας τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου.

Τὸ Ἑλλ. ραδιόφωνον ΜΕΤΡΟΝ
βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
χαρακτηρισθὲν ὑπὸ τῆς ὁλομελείας
αὐτῆς ὡς ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ἀλλοδαπά.
Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 65
ΤΗΛ. 54-617

Ἡ ἐπιθεώρησις τῆς ἑβδομάδος

ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέσα εἰς τὶς τόσες λόξες—ἄλλη λόξα θαυμασία
εἶνε καὶ τὰ σπὸρ ποὺ ξέρουν ὅλοι τὰ χειμερινὰ
καὶ τὸ πειὸ καλὸ ἀπ᾿ ὅλα εἶνε ἡ ὀρειβασία,
ἤτοι νἄχης τὸ μυαλό σου καὶ νὰ παίρνης τὰ βουνά.

✪

Τί ὑγιεινὸ ἀλήθεια καὶ τί ὤμορφο, ἐνῷ
κάτω ἀπ᾿ τὸ μηδὲν στὸ σπίτι δείχνει τὸ θερμόμετρό σου
στὰ κατσάβραχα σὰν γίδι ν᾿ ἀνεβαίνης στὸ βουνὸ
καὶ τὸ βράδυ ἐπειγόντως νὰ φωνάζης τὸ γιατρό σου....
..........Μὰ τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦτο
εἶν᾿ ἕνα μοντέρνο φροῦτο.

✪

Κ᾿ εἶνε ξέρεις μεγαλεῖο νὰ σὲ λένε ὀρειβάτη
—Κι᾿ ἔτσι πρέπει ἐὰν θέλης λίγο νὰ συγχρονισθῆς —
δύο ξύλα, Σκὶ τουτέστι, νὰ φορέσης εἰς τὴν πλάτη
καὶ στὴν Πάρνηθα ν᾿ ἀνέβης, ἔστω γιὰ νὰ φταρνισθῆς.

✪

Ἐὰν μάλιστα μπορέσης καὶ τὸ κρύο ν᾿ ἀψηφήσης
καὶ πουντιάσης κι᾿ ἀρρωστήσης θὰ τὸ ἔχης γιὰ τιμή.
Ἐὰν δὲ τὰ καταφέρης ἀπ᾿ τὴν πούντα νὰ ψοφήσης
τότε πλέον — νὰ τὸ ξέρης — θὰ σοῦ στήσουν προτομή,
ποὺ οἱ ἄλλοι ὀρειβάται θὰ τὴν κάμουν ἐκ χιόνος
καὶ πρωταθλητὴς θὰ εἶσαι ὁ πειὸ κρύος τοῦ αἰῶνος.

I

Κι᾿ ἀρχίζει ἔτσι ἡ ΣΚΗΝΗ ὡς λυρικὴ πολύ.
ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: παριστᾶ βουνοκορφὴ ψηλὴ
μὲ ΜΟΥΣΙΚΗ, πρῶτα βιολιὰ ποὺ παίζουν οἱ βαρρηᾶδες
καὶ τῆς χιόνος τῆς λευκῆς—ΜΠΑΛΛΕΤΟ—οἱ νιφάδες
(τί ποίησις! πῶς γίνεσαι ἀμέσως ποιητής,
ὅταν ἡ φύσις σὲ τραβᾶ κι᾿ ὅταν ὀρειβατῆς).
Στὸ ΦΟΝΤΟ καταφύγιο—ὅπως τὸ λένε—ἤτοι
γιὰ τοὺς φυσιολάτρας μας χτισμένο ἕνα σπίτι.
ΠΡΟΣΩΠΑ: ἐν συναγερμῷ τὰ μέλη ἑνὸς Συλλόγου,
ποὺ τρέχουν στὰ κατσάβραχα συνήθως ἄνευ λόγου
πρόεδρος τοῦ συλλόγου μας
γνωστὸς ἀπὸ ἄλλο φύλλο μας εἶνε ὁ Ξενοφῶν,
ποὺ ἐδέχθη τὸ ἀξίωμα ἄνευ περιστροφῶν
καὶ ἐπαξίως ὄντως,
καὶ πρὸς τιμήν του ἐνέκριναν τὰ μέλη τὴν ἐρίτιμον
κυρίαν Ξενοφῶντος
ὡς μέλος τους ἐπίτιμον.
Εἶνε δὲ μέλη ἐνεργὰ ὅλη ἡ οἰκογένεια
τ᾿ ἀνήψια, ἡ δούλα, τὸ παιδὶ—
—τοῦ Ξενοφῶντος δηλαδὴ
ἅπασα ἡ συγγένεια —
Κι᾿ ἔτσι σὰν ἔρθη Κυριακὴ
βάζουνε τὶς προμήθειες ὅλες σ᾿ ἕνα σακκὶ
παίρνουν μαγγοῦρες—παίρνουν Σκὶ
καὶ κατ᾿ ἀνέμου τρέχουνε νὰ πάρουνε συνάχι,
ἐνῷ ἀφήνουν τὴν κυρά, στὸ σπίτι της μονάχη,
ποὺ ὡς μέλος μόνο ἐπίτιμο μπορεῖ νὰ προτιμᾶ
ἀντὶ νὰ τρέχη στὸ βουνὸ νὰ τὴν περνᾶ ὡραῖα,
στὸ σπίτι μαγειρεύοντας κανένα καπαμᾶ
καὶ νὰ τὸν τρώη μονάχη της ἢ μὲ καμμιὰ παρέα.

II

Ἔξω ἀπ᾿ τὸ καταφύγιο τὴ σημερινὴν ἡμέρα,
ποὺ νὰ τοῦ κάμη ἀνέβηκε ὁ σύλλογος ἐγκαίνια,
τώρα ἀγορεύει ὁ Ξενοφῶν καὶ κόντρα στὸν ἀέρα
στοὺς ὀρειβάτας ἐκφωνεῖ λόγο γεμᾶτον ἔννοια.
Εἶν᾿ ἐνδεδειγμένον φίλοι, νὰ γυρίσουμε στὴ φύσι,
νὰ γυρίσ᾿ ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὴ φυσικὴ ζωή,
τὰ κομφὸρ καὶ τὰς προόδους κάθε ἄνθρωπος ν᾿ ἀφήση
καὶ στὸ ὕπαιθρον νὰ τρέχη μέρα νύχτα καὶ πρωΐ·
Κάθε ἄνθρωπο ἀξίζει νὰ τὸν θέσουμ᾿ ἐκτὸς νόμου
στὰ βουνὰ σὰν δὲν γυρίζη μὲ σακκίδιο ἐπ᾿ ὤμου.

✪

Κάτω, φίλτατες κυρίες, τουαλέττες καὶ μοδίστες!
ἀτημέλητες νὰ ζῆτε.... Κάτω καὶ ὁ κουαφέρ!
Κάτω τοῦ σπιτιοῦ ἡ ζέστη! Ζήτω τοῦ χιονιοῦ οἱ πίστες!
Ζήτω τοῦ βουνοῦ τὸ κρύο! Κάτω τὸ καλοριφέρ....
Καὶ νὰ ξέρετε πὼς δόξα δὲν κερδίζει αἰωνία
ὅποιος σ᾿ ἐκδρομὴ δὲν πάρη μία περιπνευμονία....

✪

Τοῦ σπιτιοῦ μου τὸ χουζοῦρι, τί τὸ θέλω; νὰ μοῦ λείπη
γιὰ τὶς γάτες μόνο εἶνε τοῦ σπιτιοῦ ἡ θαλπωρή.
Κάτω τὰ ζεστὰ τὰ κέντρα! Ζήτω τοῦ βουνοῦ ἡ γρίππη.
Ζήτω οἱ χιονοδρομίες! Κάτω γλέντια καὶ χοροί,
ποὺ ἀνήθικ᾿ εἶνε ὅλοι, ἀφοῦ τώρα ἡ ἠθικὴ
ἀπεδείχθη τελευταίως, πὼς γλυστρᾶ παντοῦ μὲ Σκὶ...

III

Μὲ τέτοια λόγια ὁ Ξενοφῶν σπουδαῖα τῆς στιγμῆς
πολὺ ἐνεθουσίασε τοὺς ἄλλους ἐκδρομεῖς,
ποὺ οὔτε κόπο ἔνοιωθαν μὲ τοῦτα, οὔτε κρύον
κ᾿ εὐθὺς τοὺς ἔγιν᾿ ὁδηγὸς
ὡς ὁ ἀρχαῖος Ξενοφῶν ὁ πάλαι Στρατηγὸς
τῶν ξακουστῶν μυρίων.
Κατρακυλῆσαν σὲ πλαγιὲς ἐπέσαν ἀπὸ βράχους
κι᾿ ὡς ποὺ νὰ ξανασηκωθοῦν τρομάξαν κάτι βλάχους
καὶ πεφτοσηκωνόμενοι μπῆκαν σὲ μιὰ σπηλιά,
ἀπ᾿ ὅπου τοὺς κυνήγησαν τῶν βλάχων τὰ σκυλιά,
καὶ τῶσκασαν φωνάζοντες μὲ σαματᾶ μεγάλον
ὡς ὅτου στὴν κατάβασι ἔχασ᾿ ὁ εἷς τὸν ἄλλον
καὶ ξανασυνηντήθησαν ὅλοι στὰς ὑπωρείας,
—ὡς πρέπει ν᾿ ἀναφέρωμεν χάριν τῆς ἱστορίας—
κι᾿ ἐκεῖ ὁ φίλος Ξενοφῶν ἔγραφε τὰς ζημίας.
—Ὁ ἀνηψιὸς ζαλίστηκε καὶ κύτταζε σὰν βῶδι,
—ἡ δούλα, ὅπως φαινότανε τῆς εἶχε βγῆ τὸ πόδι,
—Ἡ Ρήνα ἡ γειτόνισσα ἦταν σὰν καλαπόδι
— κι᾿ ὁ γυιός του ὁ κουνενὲς
κρατῶντας τὸ κεφάλι του ἔβαζε τὶς φωνὲς
καὶ τραυματίαι ὅλοι τους γυρίζανε γραμμὴ
οἱ φίλοι ὀρειβάται μας ἀπὸ τὴν ἐκδρομή.

IV

Στὸ σπίτι τώρα βιαστικοὶ βγάζουνε πειὰ τὶς μπλοῦζες
καὶ ἡ κυρία Ξενοφῶν ρίχνει γραμμὴ βεντοῦζες
καὶ μόνο γιὰ τὸν Ξενοφῶν βουτάει αὐθωρεὶ
τὴ σκούπα κι᾿ ἀπὸ Πρόεδρο εὐθὺς τὸν καθαιρεῖ,
ἐνῷ αὐτὸς ὁρκίζεται ματαίως στ᾿ ὄνομά της
ὅτι θὰ πάψη τοῦ λοιποῦ νὰ εἶνε ὀρειβάτης.

Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ